SERGIU SOMEŞAN

Războiul Eleninei

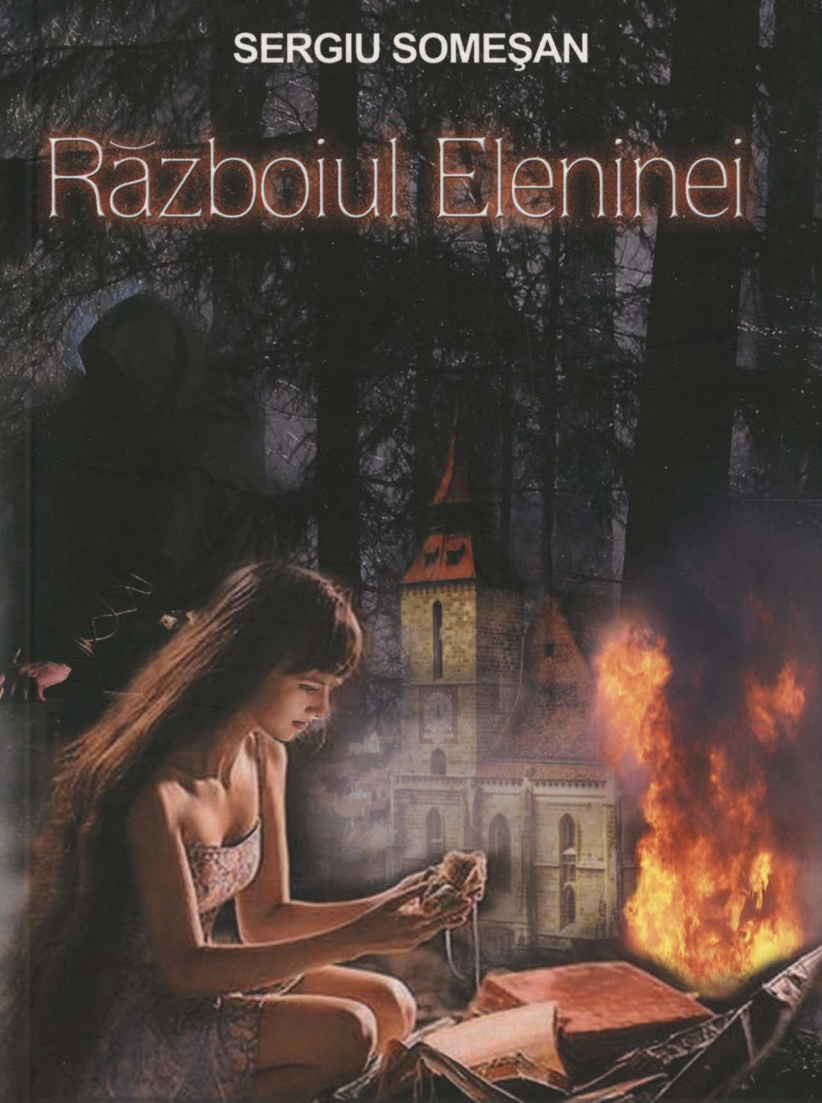

Colecția Science-Fiction #54

PAVCON

RĂZBOIUL ELENINEI

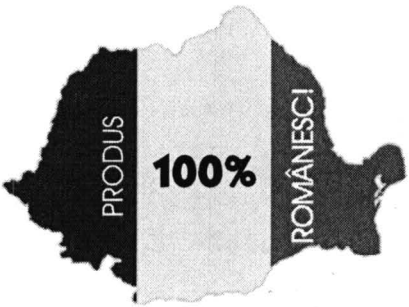

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

SCIENCE-FICTION # HORROR # **FANTASY** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

 # 54

Sergiu Someșan
RĂZBOIUL ELENINEI

© 2018, Editura PAVCON
© 2018, Sergiu Someșan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOMEȘAN, SERGIU
Războiul Eleninei / Sergiu Someșan. - Bucureşti: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-54-3

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **John Dobro**
Editor: **Constantin D. Pavel**

ISBN 978-606-8879-54-3

SERGIU SOMEȘAN

Războiul Eleninei

Editura **PAVCON**
București, România, 2018

Completează-ți ***Colecția Science-Fiction*** cu:

#1 – **Extra-Terestrul**, de Constantin D. Pavel
#2 – **Secretul emisferei**, de Traian Bădulescu
#3 – **Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța**, de O. Vitan
#4 – **Scornituri spăimântătoare**, de Cătălin Pavel
#5 – **Rangkook** *(seria deCase – 1)*, de Constantin D. Pavel
#6 – **Vendetta lui Ucigă-l Toaca**, de Ovidiu Vitan
#7 – **În anul 4000 sau O călătorie la Venus**, de Victor Anestin
#8 – **Erezia egumenului Glicherie**, de Dan Ninoiu
#9 – **Scurtă istorie a viitorului aristotelic**, de Aurel Cărășel
#10 – **Forțe ale Naturii – Moartea Vie**, de Daniela Faur
#11 – **O tragedie cerească**, de Victor Anestin
#12 – **Cetiți-le noaptea**, de Ion Minulescu
#13 – **Marginea curcubeului**, de Aurel Cărășel
#14 – **Incredibila aventură a cuviosului Achim**, de Dan Ninoiu
#15 – **Praf**, de Florin Purluca
#16 – **Manuscrisul episcopului Petronius**, de Dan Ninoiu
#17 – **Steaua fulgurantă**, de Aurel Cărășel
#19 – **Oameni pe care i-am cunoscut 1**, de Aurel Cărășel
#21 – **Rău de spațiu Omul fără nume**, de Ovidiu Vitan
#22 – **Progradia**, de Florin Purluca
#23 – **A doua Lună a Pământului**, de Mircea Liviu Goga
#24 – **Dialogul păsărilor**, de Laszlo Tarko
#25 – **Cumulonimbus deasupra Atlantidei**, de Aurel Cărășel
#28 – **1944 Ein Freak**, de Florin Purluca
#30 – **Creație de tranzitare – Bacteria nemuririi**, de Aurel Cărășel
#31 – **Creație de tranzitare – Cârligul spațial**, de Aurel Cărășel
#32 – **Creație de tranzitare – Poarta mânturii**, de Aurel Cărășel
#33 – **RSA – Furia fiarelor**, de Florin Purluca
#34 – **RSA – Marile migrații**, de Aurel Cărășel
#35 – **Olympus Mons**, de Florin Haidamac
#36 – **RSA – Noaptea lemurienilor**, de Florin Giurcă
#37 – **Praf 2 – Atingerea sălbăticiei**, de Florin Purluca
#40–49 **Aripile Albastre**, de Anamaria Borlan
#50 – **Sânge, Metal și Speranță**, de Florin Purluca
#53 – **Forțe ale Naturii - Mrejele Focului**, de Daniela Faur
#54 – **Războiul Eleninei**, de Sergiu Someșan
#55 – **Casa din altă viață**, de Mircea Pospai
#59 – **Noaptea orașului ilustrat**, de Victor Martin
#61 – **Saurianul de metan**, de Aurel Cărășel
#64 – **Apophis**, de Florin Haidamac
#68 – **RSA – Judecata de Apoi**, de Livia Furia
#74 – **Insula pescărușilor**, de Mircea Liviu Goga

1. Cufărul misterios

Elenina împlinise șaisprezece ani cu o zi înainte, dar nu-și dorise să dea o petrecere acasă, așa cum o îndemnaseră părinții. La fel cum făceau toți colegii, dusese la școală o cutie cu bomboane de ciocolată, pe care le împărțise profesorilor și colegilor de clasă, iar după-amiază ieșise la o cofetărie cu două dintre prietenele ei.

Tatăl ei ar fi vrut să îi organizeze ceva mai deosebit, dar mama părea mulțumită și cu varianta asta. Elenina știa de ce, dar nu avea nici cea mai mică intenție să le spună și altora, pentru că era secretul lor, bine păstrat: între patru și șase după-amiază, maică-sa stătea acasă și urmărea un mini-maraton de două telenovele, una după alta, care o făcea absentă pentru restul lumii. Dacă ar fi pregătit o petrecere acasă, ar fi trebuit să se lipsească de cea mai mare plăcere a ei, după *shopping*, așa că acceptase mulțumită ideea cu cofetăria și îi cumpărase câteva bluze și o rochiță, pe care i le dăruise grăbită, cu ochii pe ceas.

Tatăl ei fusese mai sincer și îi dăduse niște bani, cu o figură ușor încurcată, zicându-i că nu știa ce i-ar fi plăcut ei mai mult să-i cumpere. Elenina acceptase cu un zâmbet și banii și pupicul lui grăbit, dar își spusese că nu de banii lui avea nevoie, ci de cu totul altceva, de un lucru pe care avea să-l ia mai târziu, pe furiș, din garajul lui. Nu-și

făcea griji că ar fi putut să-l supere, pentru că el nu avea să afle deloc despre asta – niciodată nu se întorcea acasă înainte de cinci, șase seara. Însă trebuia mai întâi să aștepte să decoleze mama spre sufragerie, să deschidă televizorul mare cât jumătate din perete și să se piardă iar în încurcăturile amoroase ale personajelor pe care le urmărea zilnic.

Aștepta nerăbdătoare în camera ei, chiar vizavi de sufragerie, până la patru fără cinci, când maică-sa bătu la ușă și îi zise:

— Elenina, te rog să ai grijă pe-aici – și să nu mă deranjeze nimeni până la șase, decât...

— Știu, mamă, decât dacă ia casa foc. Și nici măcar atunci, dacă nu-i absolut necesar și pompierii se descurcă și singuri.

Mama zâmbi și închise ușor ușa în urma ei. Era gluma lor încă de când începuseră cele două seriale, în urmă cu aproape doi ani.

Elenina aștepta câteva minute bune, până când muzica de generic a primei telenovele dispăru, înlocuită de replicile pline de pasiune ale protagoniștilor. Apoi, încercând să nu facă niciun pic de zgomot, coborî în garajul tatălui ei și cercetă cu privirea de jur-împrejur.

Ca orice bărbat care dispune de bani, tatăl ei își dotase garajul cu toate lucrurile de care i se păruse că ar putea avea nevoie vreodată. Peste tot în jur, atârnate pe pereții garajului, ori așezate cu grijă în dulapuri și sertare, se găseau mașini de găurit de toate tipurile, fierăstraie puternice, cu care ar fi putut să taie chiar și un tanc, scule și

unelte care ar fi putut asigura întregul necesar al unui atelier auto. E inutil de adăugat că toate erau noi sau folosite cel mult o dată sau de două ori.

Elenina își trecu privirea peste ele și se îndreptă spre un panou pe care erau prinse ciocane de diferite mărimi. Luă unul de o jumătate de kilogram și, cum i se păru cam ușor, îl schimbă cu unul mai mare. Cu o zi în urmă luase o pânză de bomfaier, dar n-avusese niciun succes cu ea, așa că acum era hotărâtă să ia măsuri radicale: micul lacăt care stătea în calea curiozității ei precis n-avea să reziste dacă-l lovea direct cu un ciocan de un kilogram. La nevoie, putea să-l schimbe cu un ciocan și mai mare de-atât, dar în după-amiaza asta era hotărâtă să-i vină de hac cu orice preț.

Lacătul cu pricina era, de fapt, un lăcățel abia cu puțin mai lung decât degetul ei mare, cu tot cu tortiță. Îi stârnise curiozitatea de multă vreme și ar fi vrut de mai mult timp să-l deschidă, numai că se afla în pod, unde, de ani de zile, îi fusese strict interzis să se aventureze. Motivul oficial era că acolo se aflau câțiva faguri de viespi, dar la începutul anului, Elenina mersese până sus cu o lanternă și văzuse clar că fagurii erau vechi și abandonați de fostele lor locuitoare.

— Totuși, e periculos și aș prefera să nu urci acolo, insistase mama ei, când Elenina îi comunicase noutatea.

— Ce pericol ar putea fi? se mirase tânăra.

Tatăl ei, care asista și el la discuție, începuse să râdă:

— Maică-ta crede că podul e bântuit de spiritul malefic al bunicii ei, spusese printre hohote.

— Marcele, Marcele, oprește-te! Știi că nu-mi place să vorbim despre asta, încheiase femeia discuția.

Elenina încercase apoi să-l descoasă pe tatăl ei despre „spiritul malefic" din pod, dar nu reușise să obțină decât mormăituri evazive:

— Ei, prostii de-ale maică-tii. Mai bine să nu vorbim despre ele, fiindcă se supără dacă află.

N-au mai vorbit, dar curiozitatea Eleninei fusese definitiv și iremediabil stârnită. Iar dacă până atunci mai rezistase cum mai rezistase, după ce se întorsese de la cofetăria unde-și sărbătorise ziua, își pierduse complet răbdarea. Profitase de faptul că mama ei era încă prinsă de magia telenovelelor și căutase înfrigurată pe internet metode prin care putea să deschidă lacătul fără cheie. Soluțiile pe care le găsise erau foarte multe, foarte bune și i-ar fi folosit de minune unui spărgător amator. Însă pe ea nu o ajutau absolut deloc, pentru că fiecare dintre ele se referea la lacăte care aveau deja chei, iar singura sarcină a hoțului începător era să facă o copie după ele. La o adică, s-ar fi descurcat și ea cu așa ceva, metodele nu păreau prea complicate, numai că adevărata problemă era că nu avea de unde să scoată cheia după care să facă o copie. O căutase peste tot, chiar și pe sub fagurii de viespi sau pe sub marginile luminatoarelor. Nu era și pace.

Podul era plin de tot felul de vechituri și nu era nici foarte curat, nici foarte bine întreținut. Elenina bănuia că unul dintre motivele pentru care arăta astfel era aversiunea mamei ei față de el. Oricum, de fiecare dată când profita de absența mamei ca să bântuie prin pod și să

răscolească prin dulapurile și sertarele vechi, fiecare escapadă sfârșea invariabil în fața cufărului încuiat cu lăcățelul, pe care astăzi voia cu orice preț să îl deschidă.

Era un cufăr vechi, din lemn masiv, cu capacul întărit cu benzi groase de metal. Chiar dacă se vedea că anii trecuseră peste el, lemnul din care era făcut părea aproape neatins de vreme. Benzile de metal începuseră puțin să ruginească, dar erau altfel intacte și prinse cu nituri mari și solide.

După ce se întorsese de la cofetărie și căutase cheia peste tot, fără succes, luase o pânză de bomfaier și încercase să taie lacătul. Era ultima dintre metodele pe care le aflase de pe net și era nerecomandată, fiindcă lăsa urme care nu mai puteau fi șterse. Eleninei nu-i păsa de urme, oricum ea era singura care mai urcase în pod în ultima vreme, dar după un sfert de oră de trudă fusese nevoită să renunțe: pe toarta lacătului nu se vedea nici măcar o urmă de zgârietură. Coborâse înapoi în garaj și pusese bomfaierul la locul lui, gata să se dea bătută, dar găsise într-un sertar un set de pile diamantate, pentru metale dure. Urcase scările înapoi aproape în fugă, dar și cu pilele eșuase, la fel ca înainte, așa că le aruncase furioasă prin tot podul.

Cu gândul la întâmplările de ieri, fata urcă o treaptă pe scara care ducea în pod și cântări neîncrezătoare ciocanul în mână, întrebându-se dacă nu ar fi fost mai bine să ia unul mai mare. Era gata să se întoarcă, când simți o dorință de nestăpânit de a ajunge cât mai repede în fața cufărului. Curios, dar imboldul era mai puternic decât ea,

mai presus de ce simțise de obicei. O singură dată mai fusese cuprinsă de o trăire atât de intensă, atunci când, după o zi întreagă de hoinărit cu clasa prin munții Piatra Craiului, răbdaseră cu toții de sete pentru că ghidul lor se bazase pe un izvor pe care-l găsiseră secat. Exact aceeași senzație o simțea și acum, deși, în mod sigur, nu era vorba de sete. Era o nevoie pe care nu și-o putea explica, o nevoie care o împingea să ajungă repede în pod – și nu oriunde, ci în fața cufărului. Pe când urca scările și deschidea trapa, simțea în fața ei cufărul și numai cufărul, care îi părea a fi înconjurat de o lumină ce pâlpâia ușor.

— Doamne, ce naiba se întâmplă cu mine? se întrebă, proptind bine chepengul, ca nu cumva, din cauza vibrațiilor vreunui camion care trecea pe stradă, să se trântească și să răsune în toată casa.

Cufărul era tot acolo și bineînțeles că nu-l înconjura nicio lumină. Zâmbi crispată și se apropie de el, strângând puternic ciocanul în mână. Se lăsă în genunchi în fața lui și, timp de o clipă, se întrebă de ce lacătul era atât de strălucitor, când cufărul, în sine, era atât de vechi. Însă nu stătu să se gândească prea mult la asta, ci, cuprinsă de nerăbdare, luă hotărâtă lacătul în mâna stângă și-l strânse bine, iar cu dreapta ridică ciocanul și se pregăti să lovească. Avea de gând să dea mai întâi o lovitură ușoară, pentru a-i testa tăria, și abia apoi să-l lovească puternic.

Într-o clipă, fără să facă vreun efort, ca într-un vis, se trezi cu micul lacăt în mână. Se desprinsese cu un clinchet ușor și Elenina era sigură că nici măcar nu apucase să tragă de el. Privi fără să-și creadă ochilor, când spre

lacătul din mâna ei, când spre tortița lui, care se bălăngănea acum ușor în belciugul cufărului. Încă neîncrezătoare, o răsuci încet, o scoase din belciug și începu să ridice capacul cu precauție.

Lângă ea răsună brusc un scârțâit sinistru, ca și cum ceva sau cineva foarte greu, ar fi călcat podeaua podului. Își aminti de spiritul malefic din pod și, chiar dacă nu credea în existența lui, scăpă un râs nervos. Dacă femeia despre care vorbeau părinții ei fusese bunica mamei, practic, pentru ea ar fi venit un fel de străbunică. Un grad de rudenie prea îndepărtat, să mai aibă vreo importanță.

Făcându-și curaj, săltă capacul cufărului, puțin câte puțin. Un al doilea scârțâit al podelei îi însoți mișcarea și Eleninei i se păru că cineva se uita peste umărul ei, ba chiar auzi o respirație adâncă din spate, dar când se întoarse, grăbită, nu văzu pe nimeni. Praful pe care-l stârnise când urcase în pod strălucea aidoma unor mici diamante, în razele piezișe ale soarelui, care se strecurau prin lucarne. Într-un loc parcă se învârtejea mai tare decât în altele, dar fata nu privi mai atentă, atrasă irezistibil de cufăr și de conținutul acestuia.

Clătină din cap și se încumetă să deschidă până la capăt capacul cufărului. În prima clipă fu dezamăgită de ce văzu acolo. Se aștepta la o mulțime de fleacuri din secolul trecut, așa cum găsise și prin celelalte lăzi și sertare din pod, dar în loc de asta observă doar o bucată masivă de lemn negru, elegant fasonată, cu o adâncitură atent lucrată, în care se afla un caiet negru. Pe coperta lui scria, cu litere aurii, frumos caligrafiate:

„Pentru strănepoata mea, Elenina."

Iar dedesubt, cu același scris, dar parcă mai colțuros și amenințător, se specifica:

„Numai și numai pentru strănepoata mea, Elenina!"

Se încruntă, fără să știe dacă să fie amuzată sau înspăimântată, apoi mai privi o dată în jur și ridică cu grijă caietul din adâncitura în care se găsea adăpostit.

Sub el, într-o altă scobitură în lemn, se mai afla un colier de perle negre. Îl luă cu grijă în mână și, după ce îl privi încântată, îl puse cu regret înapoi: oricât de talentată ar fi fost la „îmbunătățit realitatea", se îndoia că îl va putea purta prea curând. Poate cu vremea ar fi putut găsi o explicație pentru existența lui, pe care s-o accepte și maică-sa, dar era conștientă că acum nu avea așa ceva. Iar lucrurile ar fi fost și mai grave dacă mama ar fi aflat că-l găsise în cufărul străbunicii.

Reveni la caietul elegant, cu coperta din piele neagră și colțurile prinse într-un metal strălucitor, pe care fata îl bănui a fi argint.

Îl deschise ușurel și, pe pagina de gardă, citi din nou o atenționare amenințătoare:

„ATENȚIE!

Dacă nu ești strănepoata mea, ELENINA, închide chiar acum acest caiet. Pleacă, uită de el și astfel, poate, blestemele mele nu te vor urmări."

Dedesubt, cu litere abia vizibile, scria:

„Mic manual de magie neagră"

Fata râse nervos şi privi în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie pândită de cineva. Dar cum era singură, mai dădu o pagină şi începu să citească:

„Draga mea strănepoată Elenina,

Dacă totul a mers bine, tu ai împlinit ieri seară şaisprezece ani, aşa că poţi citi liniştită acest caiet. Însă dacă nu i-ai împlinit şi totuşi ai deschis cufărul, prin forţă sau alte mijloace, atunci crede-mă că e mai bine să pui caietul la loc, să închizi cufărul şi să uiţi de el până când vei împlini vârsta asta. Odată cu deschiderea lui, te pândesc mari primejdii, pe care nu le vei putea înfrunta înainte de şaisprezece ani, pentru că forţele tale abia atunci se vor putea manifesta cu toată puterea.

Dar probabil că te-am făcut curioasă, aşa că n-am să te mai fierb la foc mic, ci am să-ţi spun adevărul: noi suntem vrăjitoare. Mai precis, noi ***două*** *suntem vrăjitoare. Mama şi bunica ta nu s-au învrednicit cu această chemare, în parte pentru că nu au vrut, în parte pentru că darul acesta al vrăjitoriei are un mod foarte complicat de a se transmite între generaţii. Poate că vina cade şi asupra mea pentru că ele sunt lipsite complet de har, căci mi-am folosit arta ca să le lepăd pe ele de puteri magice şi să ţi le transfer ţie. Chiar dacă nu îţi vine să crezi, o să fii cea mai puternică fiinţă magică ce s-a născut vreodată. Ba mai mult, eşti prinţesa unui regat care te aşteaptă să-l iei în stăpânire. Eu am fost regina lui o bună bucată de timp, până când am fost răpusă de un grup de complotiste.*

Știu că încă nu crezi ce-ți scriu aici, dar în foarte scurtă vreme te vei convinge. Va trebui să înveți repede să-ți folosești puterile magice, deoarece vei fi înconjurată de dușmani. O să ai și un paznic în preajmă, dar va trebui să înveți să te aperi singură, pentru că toți cei ce mi-au vrut răul se vor îndrepta de acum împotriva ta. Am fost o vrăjitoare puternică și suficient de îndărătnică încât să stârnesc o mulțime de dușmănii.

Tu va trebui să îmi duci munca mai departe. O să-ți explic mai încolo despre ce este vorba, dar pentru asta ar fi bine să verificăm mai întâi câteva lucruri, ca să știm cum stăm.

În mod sigur ești vrăjitoare, dar au trecut aproape o sută de ani de când am dispărut și s-ar putea ca tot ce eu am pregătit cu grijă să fie puțin altfel decât ar trebui. Timpul are propriile lui planuri și de multe ori e greu să ne luptăm cu ele.

Va trebui să treci trei teste, ca să fii sigură că ești cu adevărat prințesa vrăjitoarelor, așa cum eu mă aștept. Pentru că sunt mai ușoare, astă seară ne vom ocupa doar de primele două.

Primul e cel mai simplu. Nu e greu să afli dacă, într-adevăr, corespunzi din acest punct de vedere. Du-te în baie, aprinde toate luminile, dezbracă-te până la brâu și numără toate alunițele pe care le vezi pe corp. Dacă ai mai mult de nouă, totul este în regulă. Dacă nu, problema e mai complicată: vei putea învăța magie, dar mult mai greu decât dacă ai fi avut mai mult de nouă alunițe. Nu uita să iei și o oglindă de mână, să-ți verifici și spatele, chiar și ceafa, pentru că unele alunițe au obiceiul să se ascundă în partea din spate a capului, chiar la limita dintre piele și păr. Se spune că cei care au mai multe alunițe vor trăi mai mult și vor fi mai sănătoși, pentru că au celulele albe cu telomerele mai mari. Astea-s prostii de-ale oamenilor de știință,

care nu sunt în stare să pună punctul pe „i": persoana cu multe alunițe are puteri magice native care o feresc de boli și de probleme. Este un lucru înscris în ADN-ul nostru și nimeni nu ni-l poate lua.

Acum, că ai aflat asta – și sper că ai trecut testul alunițelor – să trecem la următorul test. Va trebui să te duci într-o grădină sau o pădurice și să rupi câteva crenguțe de salcie – poate fi și răchită, pentru ce urmează, nu contează prea tare. Bănuiesc că știi cum arată o salcie, dar ca să fii sigură, am luat eu una și am lipit-o alături, cum m-am priceput mai bine.

Important e ca mlădițele să le rupi, nu să le tai, de îndată ce apune soarele. Nu e obligatoriu să le culegi chiar în acel moment, dar cu cât mai aproape, cu atât mai bine. Apoi vii cu crenguțele acasă, te închizi cu ele în baie și dai drumul la apă, cât să umpli cada – ai grijă să nu folosești nici săpun, nici spumant de baie. Apa trebuie s-o lași perfect curată. În timp ce aștepți, rupe de pe crengile de salcie șaptezeci și șapte de frunze. Când le ai pe toate șaptezeci și șapte, strânge-le în mâna stângă, ca să se impregneze cu esența puterilor tale, apoi intră în cadă cu ele în mână. Rupe-le în două, una câte una, și aruncă în apa din jurul tău șaptezeci și șase; una o păstrezi, o prinzi între buze și o ții așa vreme de un sfert de oră.

Sper că te gândești să încui ușa la baie, pentru că nu ar fi prea plăcut să intre cineva și să te vadă cu frunza în gură. Eu am fost neatentă și am fost surprinsă așa de o slujitoare. În nesimțirea ei, mi-a spus că semăn cu o capră. Ei, ca să mă cunoști mai bine, îți spun că și-a petrecut restul vieții chiar sub formă de capră. Nu că m-ar fi încălzit asta foarte tare. Multe

din lucrurile pe care le face cineva care practică magia par caraghioase pentru cei din jur, dar efectele sunt cele care contează.

După ce stai un sfert de oră în cadă, rupe şi ultima frunză, amestec-o cu celelalte, apoi ieşi afară şi scoate dopul de la cadă. Nu ştiu dacă ai învăţat la şcoală despre efectul Coriolis. Dacă nu, am să îţi spun eu despre ce este vorba, în doar câteva cuvinte, ca să nu te plictisesc prea tare: forţa Coriolis a fost descoperită de un savant al cărui nume era, bineînţeles, Coriolis. El a aflat că, datorită mişcării de rotaţie a pământului, când eşti în emisfera nordică, apa care se scurge printr-un orificiu trebuie să se scurgă în sensul mişcării acelor de ceasornic. Iar dacă eşti în emisfera sudică, se scurge spre stânga, în sens invers mişcării acelor de ceasornic.

Urmăreşte cu atenţie apa: când cada e aproape goală, la scurgere se va forma un mic vârtej. Fii atentă la sensul de rotaţie: fiind în emisfera nordică, datorită forţei Coriolis, vârtejul ar trebui să aibă sensul acelor de ceasornic, deci să se rotească spre dreapta. Dacă şi la tine se va roti la fel, asta înseamnă că va trebui să te pui cu burta pe carte – una mai complexă decât „Micul manual de magie" pe care îl ţii acum în mână – şi să înveţi în ore lungi, grele şi chinuitoare, cum să stăpâneşti magia la un nivel mulţumitor. Dacă, însă, apa se va scurge fără să producă vreun vârtej – aşa cum eu cred şi sper să o facă – nu va trebui să întreprinzi nimic şi magia va veni la tine atât de repede şi cu o forţă aşa de mare, încât uneori n-o s-o poţi stăpâni. Nu mă întreba de ce oamenii înzestraţi cu darul magiei anulează forţa Coriolis. Habar n-am, dar ştiu precis că aşa se întâmplă. Şi în cazul acesta te vei folosi de „Micul manual de magie", dar de data asta numai pentru a-ţi tempera pornirile, ca să nu faci

lumea din jurul tău să o ia razna din cauza forțelor pe care le poți dezlănțui, fără voia ta.

Gata! Ajunge pentru astăzi! Du-te și fă ce ți-am spus până acum, iar pe urmă poți să revii și să citești mai departe."

Ca și cum s-ar fi sincronizat cu cele scrise în caiet, dinspre intrarea în pod se auzi vocea pătrunzătoare a mamei.

— Elenina... ce tot faci de atâta vreme în pod?

Fata tresări și închise caietul cu coperți de piele, apoi îl trânti în cufăr și închise cu zgomot capacul. Fusese atât de prinsă de lectură, încât nici nu observase că vremea primei telenovele trecuse; de obicei, atunci mama ei făcea o scurtă pauză, ca să mai stea câteva minute de vorbă cu ea.

— Îmi caut un costum pentru carnaval, mamă! strigă, încercând să nu-și lase vocea s-o trădeze, să i se simtă emoția.

— De o oră?! întrebă maică-sa și ochii i se iviră în capul scării.

— Păi nu am găsit nimic care să mi se potrivească, răspunse fata și se îndreptă spre scară, ca mama să nu urce și să-i descopere secretul.

Femeia aruncă o privire circumspectă. Podul era tare prăfuit și pufni nemulțumită:

— Dă-le naibii de vechituri, mai bine du-te în oraș să îți cumperi ceva ca lumea.

— Bine, mamă! îi făcu pe plac Elenina, gata să coboare scara.

Pentru mama ei, „ceva ca lumea" însemna ori ceva la modă, ori măcar ceva nou și... scump, dacă se putea.

Reveniră împreună în sufragerie și maică-sa îi reaminti să nu întârzie la cină. Tânăra dădu din cap, ascultătoare, și, din clipa în care rămase singură, țâșni spre baie. Aprinse toate luminile, încuie ușa, își dădu jos tricoul și începu să-și numere alunițele. Pe la douăzeci și trei se opri și oftă ușurată. Primul test îl trecuse cu brio. Nu mai avea de trecut decât două.

Imediat după ce ieși din baie, fugi la calculator, să afle ora exactă la care apune soarele în 25 septembrie. Află rapid că apusul urma să aibă loc la ora nouăsprezece și douăzeci și nouă de minute.

După ce se termină și a doua telenovelă, îi spuse mamei că voia să iasă un pic în oraș, să ia puțin aer. Tatăl ei, care, printr-o minune, ajunsese acasă mai repede ca de obicei, mormăi aprobator:

— Plimbările de seară sunt foarte bune. Îmi pare rău că nu pot să vin cu tine, mi-ar prinde bine și mie un pic de mișcare în aer liber.

Elenina își luă o geacă de blugi pe ea și ieși înainte ca tatăl ei să se răzgândească. O aprobă din mers pe maică-sa ei, care îi dădu sfatul obișnuit înainte de plecare:

— Ai grijă pe unde umbli! Curând se lasă seara și am auzit că s-a umplut cartierul de golani.

Tânăra își privi ceasul: era abia șapte seara, așa că avea tot timpul. Trebuia doar să traverseze strada și să intre în parc. Din câte își amintea, pe undeva prin desișurile dinspre pădure, se găseau câteva sălcii plângătoare.

2. Lucrurile se complică

Ajunse în dreptul sălciilor tocmai când soarele își arunca ultimele raze deasupra parcului, așa că, până acum, Elenina era sigură că respectase aproape întrutotul instrucțiunile din caiet.

În timp ce rupea ramurile de salcie, începu să se gândească mai serios la cele citite: era oare posibil să fie adevărat ce scria acolo? Hai, că treaba cu alunițele mai era cum mai era, dar dacă și experimentul cu efectul Coriolis se adeverea, ce avea să facă mai departe? Trebuia, cu orice preț, să mai urce o dată în pod, pe furiș, ca să citească și despre al treilea test. Iar dacă avea să îl treacă și pe acela, ce-i mai rămânea de făcut? Să învețe magie neagră... ca să facă, ce? Se și vedea blestemându-și dușmanii sau dezlegând cununiile, cum auzise pe la televizor, în unele emisiuni.

Se întrerupse din gânduri când își dădu seama că poteca ce ducea spre ieșirea din parc era blocată de trei bărbați. Erau zdrențăroși și parcă îi erau vag cunoscuți, de pe la containerele de gunoi în care mai scotoceau, uneori.

— Ia uite ce cadou primim în seara asta, Gogule! spuse unul din ei, cu o voce răgușită, făcând un pas înspre ea. Prospătură, mă!

— Prospătură, prospătură, da' vezi că e înarmată! răspunse un altul, mai din spate.

— Ce înarmată, mă, tu nu vezi că are doar câteva nuiele?

— Păi, da, începu celălalt să râdă. Da' dacă eşti rău, te bate cu ele la fundul gol.

Elenina privi disperată în stânga şi în dreapta. De ambele părţi, doar tufişuri dese, prin care n-avea cum să fugă. Înlemni, întrebându-se înfrigurată ce putea face? Ochii o usturau, semn că lacrimile aveau să înceapă, în curând, să-i curgă pe obraji.

Simţi o apăsare uşoară pe umărul drept şi tresări îngrozită, gata să se întoarcă spre noua ameninţare, dar o voce calmă, de bariton, îi şopti:

— Nu te mişca, Prinţesă!

Se înfioră şi vru să se uite în jur, să vadă pe unde ar fi putut fi prinţesa, dar nu îndrăzni. Simţind-o cum tremura toată, bărbatul din spate adăugă:

— Te rog...

Cu coada ochiului, văzu că ce o apăsa pe umăr: era tija unei săgeţi, din care putea zări doar vreo treizeci de centimetri, terminaţi într-un vârf triunghiular şi ascuţit, îndreptat fix spre bărbaţi. Ar fi vrut să se răsucească, dar îi era frică de ce ar fi putut să vadă. Oricum, indiferent cine ar fi fost în spatele ei, cei trei din faţă îl vedeau, probabil, clar, pentru că îşi schimbară brusc atitudinea:

— Hei, gagiule, stai blând! Noi doar glumeam, se disculpă primul.

Acestea fură ultimele lui cuvinte, pentru că săgeata tâşni cu un şuierat uşor pe lângă urechea Eleninei şi se opri în gâtul omului.

— Ce naiba crezi că faci? întrebă al doilea tip, dar o a doua săgeată i se înfipse și lui în piept, cu aceeași viteză incredibilă.

Al treilea vagabond nu mai zăbovi să întrebe nimic. Cu o viteză nebănuită, se întoarse pe călcâie și dădu să fugă. Nu reuși să întreacă a treia săgeată, care-l ajunse după primul pas și-l trânti grămadă, lângă ceilalți.

Elenina respira sacadat, întrebându-se în gând ce avea să urmeze. Făcându-și curaj, se întoarse și se uită. În spatele ei se afla cel mai masiv bărbat pe care-l văzuse vreodată. Și nu o uimea atât enormitatea lui, cât faptul că stătea cu un genunchi îndoit și cu capul plecat. Își sprijinise arcul uriaș de pământ și, chiar dacă era cât un munte, Elenina nu putea zări mai mult din el decât părul bogat ce i se revărsa peste umeri, de sub gluga care-i ascundea fața. Capul bărbatului era cam la înălțimea chipului ei, chiar dacă stătea cu un genunchi pe pământ. Hainele, atât cât putea zări ea din ele, păreau să facă parte din recuzita unui teatru. Bărbatul vorbi iar, cu vocea lui baritonală:

— Îmi cer iertare, Prințesă, că ai fost nevoită să vezi așa ceva, dar s-au mișcat prea repede. Altfel, nu ar fi ajuns deloc în fața Măriei tale.

În ciuda spaimei, Elenina privi iute în jur, să se asigure că nu mai era altcineva prin preajmă. Era singură, așa că se întoarse spre el și, făcându-și curaj, îl întrebă, cu voce tremurândă:

— Cine... cine ești?

— Sunt Matei, Măria ta. Paznicul din umbră al Măriei tale. Cel de care îți vorbea Madalena, străbunica Domniei tale.

Fata se încruntă, străduindu-se să înțeleagă: ea era Elenina Tudorescu, elevă în clasa a zecea, la Colegiul Național „Unirea", din Brașov, cu note mediocre și o viață obișnuită, iar până acum câteva minute nu avusese niciun paznic. Și nici habar că ar trebui să aibă vreunul.

— Nu înțeleg, spuse ea sincer. Ridică-te și explică-mi, te rog.

Uriașul se ridică în picioare, cât era de înalt, și privirea lui se întâlni cu a ei. Avea ochi căprui și, deși întunericul se lăsa rapid peste parc, păreau blânzi și sinceri, din câte își putea da seama. Nu se prea împăca blândețea aceea cu cele trei cadavre din spatele ei, dar, pentru moment, nu-și bătu capul cu asta.

— Nu e nimic de explicat, spuse el, cu vocea-i adâncă. Ai deschis Cufărul Magic și de acum încolo vor fi o mulțime de pericole în jurul tău, așa că... am sosit să te apăr de ele.

— Pericole ca... ăsta? întrebă Elenina, arătând spre grămada de trupuri fără viață.

— Ah, nu, nici vorbă! răspunse Matei, cu o umbră de zâmbet. Ăștia sunt, cum se spune pe la voi, pierderi colaterale. Te așteaptă pericole adevărate, dar sunt aici și sunt pregătit să te apăr de ele!

Uriașului i se păru ca aude un zgomot și se uită atent în jur, apoi zise:

— Poate ar fi mai bine să mergem. Nu știu cum am explica ce-i cu ei, dacă vine cineva.

Tânăra se întoarse și păși peste cele trei cadavre, cutremurându-se. O parte a ființei ei era speriată de moarte

din cauza crimelor, însă o altă parte, mai rece, o menținea în echilibru. Se trezi făcându-și griji, în mintea ei, cum să-l introducă pe Matei în casă, când, întorcând capul, văzu că uriașul nu se mai afla în urma ei.

„Halal paznic!", își spuse. Crezând că uriașul se ascunsese prin tufișuri, îl strigă ușor:

— Matei! Unde ești?

— Aici, răspunse vocea lui, chiar lângă urechea ei, făcând-o să tresară speriată. Sunt chiar aici, lângă tine, dar sunt invizibil. Apar doar când e nevoie.

Viața ei părea s-o ia razna, încetul cu încetul. Și asta doar pentru că deschisese caietul cu coperți de piele și încuietoare din argint, din cufărul din pod. *Cufărul Magic,* îi spusese Matei. Cel mai cumplit lucru, totuși – îi trecu prin minte, pe când se apropia de casă –, era că lăsase în urmă trei „pierderi colaterale" de care – își dădu seama, siderată – nu îi păsa nici cât negru sub unghie. Oare ce se întâmplase cu ea în ultimele ore?

Nu apucă să-și răspundă. Ajunsese acasă. Intră, lăsând ușa larg deschisă mai mult timp, în așa fel încât, chiar și invizibil fiind, să aibă timp și Matei să intre.

— Nu-i nevoie de așa ceva, Prințesă, auzi vocea lui aproape de ureche. Eu mă descurc.

Maică-sa o întâmpină curioasă, în hol:

— Cu cine vorbeai? Mi s-a părut că am auzit o voce.

— Eram la telefon, mamă, minți ea, încercând să ascundă crengile de salcie la spate.

Era clar, însă, că nu putea ascunde nimic de ochiul vigilent al femeii, așa că le scoase la iveală și maică-sa le studie, strâmbându-se.

— Ce faci cu bețele alea în casă? Parcă văd că-s pline de gângănii...

Elenina se prefăcu că le cercetează atentă, mai mult ca s-o liniștească pe maică-sa, apoi răspunse:

— Am citit pe internet că dacă îți pui frunze de salcie în apa de baie, ți se reglează metabolismul. Și nu cred că au gângănii... Le-am scuturat bine afară.

Maică-sa se încruntă, încercând să-și amintească unde mai auzise așa ceva, apoi replică, nesigură:

— Da, parcă am citit și eu asta undeva. Data viitoare să-mi aduci și mie câteva, să le încerc.

— Bine, mamă, promise. Acum, mă ierți, mă retrag un pic în cameră... Și-apoi cred c-o să fac o baie, să le probez...

3. O baie ciudată

Elenina intră în baie, încuie ușa și se așeză pe colacul toaletei. Începu să rupă frunze din crengile de salcie. Numără șaptezeci și șapte. Dădu drumul la apă, să umple cada, apoi începu să aleagă frunzele una câte una, așa cum își amintea că scria în caietul bunicii.

Ținându-le strâns în mâna stângă, începu să se dezbrace cu greu, folosindu-se doar de mâna dreaptă. Brusc, își aduse aminte de Matei și tresări.

— Matei, unde ești? întrebă în șoaptă.

— Aici, stăpână, se auzi vocea lui, de lângă ușă.

— N-ai putea să aștepți afară până fac baie...?

După doar câteva clipe de tăcere, vocea baritonală a lui Matei se făcu auzită:

— În niciun caz, Prințesă. În baie, pericolul e cel mai mare, pentru că ești complet neajutorată. Se deschid porii pielii, se deschide sufletul... e mai bine să fiu aici.

Elenina ezită câteva clipe, apoi spuse:

— Foarte bine, atunci, dar întoarce-te măcar cu spatele.

Dinspre locul unde bănuia că ar fi fost Matei, se auzi un mormăit nemulțumit.

— Foarte bine, m-am întors, spuse bărbatul.

Elenina privi spre ușă, dar nu văzu nimic.

— Foarte bine, foarte bine, îl îngână ea, dar eu cum mă conving că, într-adevăr, nu te uiți la mine?

Dinspre uşă se auzi un oftat exasperat, apoi Matei apăru din neant, în toată mărimea lui. Elenina îl văzu. Era cu spatele la ea şi capul îi ajungea până aproape de tavan.

— Aşa e mai bine, aprobă ea şi se chinui în continuare să se dezbrace, folosindu-şi doar mâna dreaptă.

Îşi puse telefonul pe policioara din faţa oglinzii, cu ecranul spre ea, ca să poată vedea ceasul, apoi intră în cadă. Se aşeză cât mai comod şi începu să rupă una câte una frunzele, aruncând jumătăţile în apa din jurul ei. Ezită când ajunse la ultima frunză, pe care trebuia să şi-o pună în gură. I se părea extrem de caraghioasă chestia asta şi avea senzaţia că în orice moment putea să apară o gaşcă de pitici ciudaţi, care să danseze în jurul ei şi să râdă cu gura până la urechi de prostiile pe care le făcea. Însă nu apăru nimeni, aşa că prinse frunza între buze şi aşteptă, răbdătoare, să treacă sfertul de oră pomenit în caiet. Apa se răci şi ea porni să dârdâie, dar n-avu curajul să mai dea drumul la apă caldă, ca să nu rateze experimentul. După ce trecu sfertul de ceas, rupse şi frunza din gură, o aruncă în cadă, apoi ieşi, strângând din dinţi.

Se şterse grăbită cu un prosop, trase halatul de baie pe ea şi se aplecă să scoată dopul.

Auzind apa scurgându-se, Matei întrebă:

— Gata? Acum mă pot întoarce?

Elenina se privi în oglindă şi clătină din cap. Halatul era cam scurt şi nu se mai încheia prea bine la piept, dar n-avea ce face, aşa că încuviinţă, cu jumătate de gură:

— Poţi...

— Vreau să văd şi eu cum merge chestia asta cu frunzele. Am auzit de ea, dar n-am văzut-o niciodată pe viu.

După câteva minute, mai rămăseseră câțiva centimetri de apă pe fundul căzii. La sfârșit, frunzele se precipitară toate odată și, fără niciun vârtej la dreapta sau la stânga, cada se goli de ultimele picături de apă.

— Eram sigur că așa o să se întâmple! exclamă Matei, care privise avid, alături de ea, cum se scurge apa. Am avut o presimțire.

Elenina îl privi dintr-o parte, mirându-se, în sinea ei, că se obișnuise atât de mult cu prezența lui.

— Ia loc pe vasul de toaletă, te rog. Ești atât de mare încât nici nu pot să gândesc, când sunt în preajma ta. Și chiar vreau să te întreb câteva lucruri.

Se aplecă deasupra căzii și începu să strângă jumătățile de frunze lipite pe email, ordonând în minte întrebările pentru Matei, în funcție de importanță. Culese și ultima bucată de frunză, le puse pe toate pe marginea chiuvetei și se întoarse spre paznic.

— Aș vrea să te întreb dacă o știi pe cea care a scris jurnalul din care am citit în pod.

Matei o privi scrutător.

— Credeam că o știi.

— Nu o știu, se încruntă Elenina. Dacă o știi tu, ar fi bine să-mi spui, până nu explodez de nerăbdare.

— Iartă-mă, dar am crezut că s-a semnat pe undeva sau a lăsat măcar vreo explicație.

— Se poate, zise Elenina, numai că... m-a surprins mama și n-am apucat să citesc decât câteva pagini.

— Aha, zise Matei, gânditor. Așa se explică...

Văzu privirea nerăbdătoare a fetei și continuă:

— Una din străbunicile tale a fost cea mai grozavă maestră a magiei negre, care a trăit pe meleagurile noastre. A fost regina unuia dintre cele două regate magice, mai precis, a Regatului Magiei Negre. A murit cu mult înainte de a te naşte tu...

— Asta ştiu şi eu!

Bărbatul nu luă în seamă întreruperea şi continuă:

— ...şi ea e cea care scrie acum în caietul pe care l-ai găsit în pod.

Elenina se încruntă, uimită:

— Scrie?! Păi, n-ai spus că a murit?

— Ba da, confirmă Matei. A murit cu o grămadă de ani în urmă.

— Atunci... de ce spui că... scrie? Vrei să zici... a scris!

Matei tuşi, să-şi dreagă vocea, apoi explică:

— Vezi tu, Prinţesă, în lumea asta magică în care vom trăi de acum încolo, moartea nu este chiar... moarte. Este, cum să-ţi spun, ca o stare de viaţă suspendată, în care mai poţi face unele lucruri. Cum ar fi, de exemplu, să scrii un manual de magie pentru nepoata ta din viitor.

— Nu înţeleg? se încruntă fata iar. Din ce-mi spui tu, deja îmi imaginez o lume cu totul paranormală.

— Dar lumea din jurul nostru chiar *este paranormală*, răspunse Matei. Atâta doar că cei mai mulţi dintre oameni îi văd numai partea normală.

— Deci, noi nu suntem... normali, concluzionă Elenina şi se opri brusc.

I se păruse că auzise un zgomot la uşă. Îşi duse un deget la buze şi ascultă cu atenţie. De dincolo de tăblia uşii răzbătu un fâşâit de haine, apoi, nervoasă, vocea mamei:

— Elenina! Am auzit glas de bărbat în baie! Cu cine ești acolo?!

Fata îi făcu semn lui Matei și acesta, luându-și arcul sprijinit de chiuvetă, se făcu pe dată nevăzut. Fata deschise repede ușa.

— Mamă! făcu ea, cu telefonul în mână. Cum poți să spui așa ceva? Ascultam o piesă de teatru, înregistrată. E pentru școală, că o avem mâine, la română. Era „Apus de soare" și n-am avut timp să citesc cartea, așa c-o ascult. Ce-ai auzit tu era Ștefan cel Mare, spunând că Moldova nu e a noastră, ci a...

— Oh... Bine, bine, oh, scuză-mă! făcu femeia, aruncând, totuși, priviri bănuitoare în încăpere.

Nezărind pe nimeni, se întoarse pe călcâie și se îndepărtă, murmurând ca pentru ea:

— Mă gândeam că ai început să aduci bărbați în casă...

Chicoti, ca și când și-ar fi adus aminte de niște întâmplări mai vechi, din tinerețea ei.

Iar Elenina, chicotind și ea, își strânse mai bine halatul flaușat în jurul corpului și se îndreptă spre camera ei.

4. Carla – colega ideală

A doua zi, dimineață, în timp ce lenevea încă în pat, Elenina încercă să-și amintească ce visase: ceva cu magie, o baie magică, trei oameni care o atacau și pe care-i omorâse, până la urmă, un uriaș care...

Se trezi brusc din reverie și șopti:

— Matei!

— Da, Prințesă, auzi vocea lui, chiar lângă pat.

Tresări și își strânse mai bine cearșaful în jurul trupului, chiar dacă era îmbrăcată în pijamale. „Deci nu a fost un vis", gândi cu înfrigurare. Înainte să-și dea seama ce face, ordonă:

— Întoarce-te cu spatele!

— Prea bine, Prințesă, răspunse vocea lui Matei.

Deși încerca să vorbească în șoaptă, glasul lui era adânc și pătrunzător. Drept pentru care, la numai un minut distanță, Elenina nu se miră deloc când mama ei ciocăni puternic în ușă. Fata îi dădu drumul și femeia intră valvârtej în dormitorul fiicei ei, privind circumspectă în jur. Văzând-o pe Elenina cu telefonul în mână, exclamă ușurată:

— Da, știu, e Ștefan cel Mare, din „Apus de soare". Oh, atât asculți piesa aia, că sigur o să iei un zece!

După ce maică-sa ieși, în timp ce se schimba de pijamale, fata i se adresă iarăși uriașului:

— Va trebui să facem ceva cu vocea asta a ta. Nu știu ce, dar prea atragi atenția...

Merse la baie, se spălă pe dinți și se așeză pe toaletă. Stânjenită, îi ceru lui Matei să devină iar vizibil, ca să fie absolut sigură că gardianul chiar stătea cu spatele. Realiză, însă, că într-un moment atât de intim, locul uriașului nu era acolo.

— Va trebui să ieși, îi zise. Nu poți sta cu mine în baie chiar și când... când... când trebuie să fac pipi!

Matei râse și dispăru.

— Sunt afară... – îi auzi ea glasul, de dincolo de ușă.

Strânse din dinți și se ușură, încordată toată. Trebuia să rezolve și problema prezenței lui constante, chiar dacă încă nu știa cum. Nu era deloc în regulă ca cineva să stea lângă ea în permanență, chiar deloc.

Mâncă micul dejun în fugă, își salută mama și plecă spre școală, afundată în gânduri. Deodată, o mulțime de probleme o asaltaseră de pretutindeni. Deși maică-sa era o casnică veșnic lipită de casă, acum părea să vegheze asupra ei cu ochi de vultur. Trebuia, într-un fel sau altul, să găsească o metodă să scape de ea după ce se întorcea de la școală, ca să poată citi în liniște din caietul aflat în cufăr, din... „Micul manual de magie neagră", cum insistase străbunica ei să-l denumească. Trebuia să-și sincronizeze drumurile în pod cu cele două telenovele – sau, și mai bine, cu cele două-trei ore în care mama ei pleca la cumpărături.

De la primul chioşc de ziare cumpără „Gazeta de Braşov" şi o răsfoi repede. De-abia pe la pagina a treia găsi o ştire de câteva rânduri despre cei trei vagabonzi ucişi. Articolul era nesemnat şi, sub protecţia anonimatului, reporterul lansa ipoteza că cei trei se uciseseră reciproc, din cauze rămase obscure. Nu sufla niciun cuvânt despre cum ar fi putut trei oameni ai străzii să se ucidă între ei cu săgeţi.

La prima intersecţie îl văzu pe Tase, un băiat care terminase cu un an în urmă liceul şi pe care-l cunoştea din vedere. Acum îşi făcea veacul pe terasa de la Vintage Pub, aşteptând ora deschiderii, cu speranţa că cineva avea să-i ofere vreo cafea gratis.

— Ce faci, frumoaso? Nu te-ai săturat încă de şcoală? o chestionă el, la fel ca-n fiecare dimineaţă.

Elenina se simţi tentată să-i spună lui Matei să-i scape o palmă după cap derbedeului. Se cam săturase să audă aceeaşi întrebare idioată, din nou şi din nou.

— Bine, răspunse şi trecu mai departe, prefăcându-se că nu-i vede rânjetul batjocoritor.

Se depărtase deja câţiva metri când auzi o bufnitură în spate. Când se întoarse, îl văzu pe Tase adunându-se de pe jos.

— Am alunecat, îi explică el, văzând-o că-l priveşte.

„Nu te-am întrebat nimic!", se gândi ea, dar după ce mai făcu câţiva metri, şopti amuzată către aerul din jurul ei:

— Tu l-ai trântit, nu-i aşa?

— Nici nu l-am atins, răspunse Matei. Doar i-am luat scaunul de sub el, că prea era încrezut.

Râse uşor şi merse mai departe. Dacă lui Matei nu-i plăcea de Tase, care era, totuşi, destul de cumsecade, era curioasă cum avea să reacţioneze când avea s-o întâlnească pe Carla, eterna ei rivală. Sau când avea să-i vadă pe şmecheraşii din curtea şcolii, care se mai împiedicau uneori de ea sau o îmbrânceau, aşa, din „greşeală".

Povestea cu Carla începuse încă din prima zi de şcoală, când, la insistenţele mamei ei, Elenina se îmbrăcase în ie. Bluza fusese frumoasă, de altfel, dar stârnise o grămadă de polemici printre proaspeţii ei colegi. Carlei i se păruse că Elenina era prea admirată, în detrimentul ei, firește, aşa că nu scăpase ocazia s-o înţepe.

— Ce bine că avem şi o ţărăncuţă printre noi, exclamase ea, cu un fals aer de încântare. O să aibă cine să ne explice viaţa la ţară, când o să discutăm despre poeziile rustice.

Hohotele de râs ale colegilor îi arătaseră Carlei că gluma ei prinsese, iar de atunci nu trecuse nici măcar o zi de şcoală în care Eleninei să nu i se spună „ţărăncuţă" cel puţin o dată, fie în clasă, fie pe holuri. Nu mai îmbrăcase niciodată ia după aceea, dar asta nu contase pentru Carla, iar Elenina se obişnuise, în timp, cu înţepăturile acesteia şi n-o mai băgase prea tare în seamă.

Când intră în clasă, Carla ţipă veselă, de parcă doar pe ea o aşteptase până atunci:

— Uite că a apărut şi ţărăncuţa noastră. Nu ţi-ai găsit un bădiţă cu care să fugi în lume?

Elenina nu spuse nimic, dar observă că râsetele iscate de glumele Carlei erau tot mai puţine, cu fiecare zi care

trecea. Ori obosiseră colegii ei să mai râdă la comandă, ori seca fantezia Carlei și bancurile îi erau tot mai lipsite de umor.

Elenina se așeză în bancă, scoase un șervețel umed și șterse pupitrul de urme de suc roșu, în timp ce colegul ei arătă ușor spre banca din primul rând:

— Carla e de vină. A apucat să-l murdărească înainte să pot face ceva.

— Mulțumesc, îi zâmbi ea. Mi-am dat seama...

În fiecare zi, Carla aducea suc proaspăt și ținea morțiș să sublinieze de fiecare dată că era preparat în casă și era excelent pentru detoxifiere și menținerea tenului. După consistență și miros, se părea că astăzi sosise rândul rodiilor să fie sacrificate pe altarul frumuseții Carlei.

— Am vrut s-o opresc, dar știi cum e, se scuză iar colegul ei de bancă. A spus că dacă nu-mi văd de treabă, mi-l toarnă mie în cap...

Elenina dădu să-i răspundă, dar țipătul Carlei îi făcu pe amândoi să se întoarcă spre ea.

Sticla cu suc de rodii a eternei ei rivale părea cuprinsă de o viață proprie. Deși Carla o ținea ferm în mână, aceasta se ridica încet-încet deasupra capului ei; și odată ajunsă acolo, se întoarse cu gura în jos și își vărsă tot conținutul în pletele blonde ale fetei.

— Cine a făcut asta? țipă disperată Carla, apoi își dădu seama că lângă ea nu era nimeni și reformulă întrebarea, speriată: ce se întâmplă?!

Dar ceilalți nu se grăbiră să-i răspundă, pentru că urmăreau fascinați sticla cu suc de rodii, care parcă înnebunise.

Ca și cum n-ar mai fi suportat să fie folosită zi de zi pentru a menține prospețimea tenului și și-ar fi ieșit, în sfârșit, din pepeni, sticla se învârtea haotic, stropind hainele Carlei de sus până jos.

Sucul de rodii, ca de altfel orice alt suc, fie el natural sau cu adaosuri, dacă e turnat în cap are proprietatea de a se scurge repede pe față; și dârele sângerii ce se prelingeau pe chipul stupefiat al Carlei îi făcu, pe toți cei aflați în clasă, să izbucnească într-un hohot puternic de râs. Un idol poate fi foarte ușor detronat, mai ales când reacționează la probleme prin țipete isterice – și poate că altcineva că ar fi reușit să procedeze altfel și să întoarcă situația în favoarea ei, dar nu era cazul Carlei. Ea avea impresia că totul i se cuvenea și că locul ei era permanent deasupra celorlalți, de parcă ar fi fost urcată pe un piedestal.

Și tocmai de aceea, când i se întâmplă, pentru prima oară în viață, ca întreaga clasă să izbucnească în râs – și motivul să fie chiar ea! –, șocul fu atât de mare încât Carla țâșni ca din pușcă spre ușă, plângând în hohote.

Chiar atunci își găsi să intre în clasă și profesoara de latină, blajina doamnă Golea, care rămase împietrită văzându-și eleva în asemenea hal. Disperată, Carla o împinse la o parte, în fuga ei nebună din clasă.

De la bun început, doamna Golea nu fusese într-o stare sufletească prea bună. În cancelarie, tocmai fusese dezbătută una dintre problemele cele mai spinoase ale zilei: cei de la minister aveau de gând să scoată din programa de învățământ latina și istoria, așa cum se vehicula în ultimul timp în presă? Iar acum, sărmana profesoară venise

la oră și dăduse nas în nas cu o elevă plină de sânge, chiar la intrarea în clasă. Era peste puterile ei; așa ceva nu putea suporta.

Andrei Solovăstru, șeful clasei, se văzu nevoit să-i sară în întâmpinare și s-o ia, efectiv, de mână, ca s-o conducă până la catedră. Femeia se așeză pe scaun și stătu câteva minute bune să se liniștească, iar apoi fu nevoie de tot atâta timp să se lase convinsă că fata care ieșise era murdară de suc de rodii, nu de sânge.

— Doamne, ce m-am speriat! exclamă doamna Golea, într-un târziu. Am crezut, pentru o clipă, că era individa aia dintr-un film de groază pe care l-am văzut anul trecut, cea plină de sânge, care și-a omorât până la urmă colegii.

— Cred că la „Carrie" vă referiți, răspunse Elenina, surâzând, apoi se întoarse spre colegi: Cred că așa ar trebui să-i spunem Clarei de acum înainte, Carrie.

Profesoara aprobă, chicotind. Şi cei din clasă nu știură de ce să se mire mai întâi: de faptul că Elenina vorbise pentru prima oară așa sau pentru că profesoara lor de latină se uita la filme de groază?

Oricum, spre disperarea ei, începând de atunci, Carlei așa îi rămase porecla.

5. Câteva explicații

Deși nu-i stătea în obicei, Elenina chiuli de la ultimele două ore. Voia să ajungă acasă înainte să se întoarcă mai-că-sa de la cumpărături. Nu mai avea răbdare să aștepte telenovelele de după-amiază. Când ieși pe poarta școlii, i se păru că aude un mormăit dezaprobator din direcția în care ar fi trebuit să se afle Matei, dar merse hotărâtă mai departe: din câte știa, bărbatul era paznicul, nicidecum dădaca ei.

Bineînțeles că Tase era tot pe terasă la Vintage Pub și bineînțeles că nu învățase nimic din incidentul de dimineață, pentru că, imediat cum o văzu, rânji iarăși spre ea:

— Hopa! Cumințenia pământului chiulește. Mi se pare incredibil!

Începu să hohotească, dar mult mai incredibilă decât absența fetei de la ore fu căzătura lui bruscă.

După ce se adună de pe jos, privi suspicios spre Elenina și mormăi nedumerit:

— Ce naiba se întâmplă, că de fiecare dată când te văd iau câte o trântă?!

Încercând să nu zâmbească, Elenina ridică din umeri și făcu pe inocenta, lăsându-l în pace. Urcă pe strada Șirul Livezii și când ajunse într-un loc unde nu părea să mai fie nimeni prin preajmă, auzi vocea baritonală a lui Matei:

— Știi, noaptea, când laptopul tău rămâne liber, mai accesez și eu internetul, să mă pun la curent cu lumea în care sunt nevoit să trăiesc acum... Și uite-așa, răsfoind pagină după pagină, am dat peste experiența cu câinele lui Pavlov.

Elenina se încruntă, nedumerită:

— Unde vrei să ajungi?

— Îți explic imediat, dacă mă lași! răspunse Matei, dar fu nevoit să mai aștepte puțin, pentru ca trei copii care se dădeau cu rolele să treacă de ei. Din câte am citit acolo, e nevoie de doar trei experiențe ca un câine să-și poată dezvolta un reflex condiționat.

Elenina tot nelămurită era.

— Așa, și? întrebă ea.

Dinspre Matei se auzi un mormăit:

— Sunt curios de câte întâlniri cu betonul terasei are nevoie Tase ăsta al tău, până să-și dea seama că dacă te jignește în vreun fel, o încurcă?

Elenina oftă adânc și răspunse:

— Știi, dacă tot bântui noaptea pe internet, nu crezi că ar fi bine să te uiți puțin și la cum vorbesc băieții din ziua de azi, nu cei din vremurile în care era străbunica tânără? E drept că te iau peste picior, dar asta nu înseamnă, automat, că sunt și rău intenționați.

— Așa binevoitori erau și cei trei din parc? întrebă Matei, ușor batjocoritor.

Elenina nu răspunse. Preferă să-și alunge repede din minte imaginea celor trei vagabonzi întinși pe cărare, cu săgețile înfipte în trupurile inerte.

Așa cum bănuise fata, când ajunseră acasă, mama ei încă era în oraș. Puteau vorbi normal acum, fără să se ascundă.

— Bun, zise ea, intrând în cameră. Presupun că avem cel puțin două ore la dispoziție până vine mama. De fapt, dacă ajunge și pe la Brutus Collection, cred că o să avem chiar trei, așa că am timp să citesc liniștită „Micul manual de magie".

Se schimbă într-un trening vechi, pentru că podul era plin de praf, apoi dădu să urce scările spre pod, dar Matei o prinse de mână și o opri:

— Înainte să începi iar să citești, aș vrea să-ți mai spun ceva.

Elenina îl privi întrebătoare. Matei continuă poticnit, de parcă n-ar fi știut exact cum să-i spună mai bine ce avea de zis:

— Ar fi bine... să nu iei chiar de bun tot ce scrie acolo.

— Cum așa? se miră fata. Ai spus că e străbunica mea, deci, se presupune că pot avea încredere în ea.

— Până la un punct, da, preciză Matei și puse mâna pe balustrada scării, s-o împiedice să urce înainte să termine ce avea de zis.

Câteva clipe, își căută vorbele, apoi spuse cu greutate:

— Acum aproape o sută de ani, eu eram paznicul străbunicii tale. O chema regina Madalena și era o răzvrătită încăpățânată. Nu asculta de nimeni, nici măcar de mine, deși eu îi voiam tot binele din lume.

În vocea lui Matei se simțea o ușoară urmă de frustrare și Elenina îl întrebă:

— Și ce s-a întâmplat?

— Multe, dar cel mai important lucru este că, dacă m-ar fi ascultat, acum ar fi fost în viață.

Fata preferă să nu întrebe cum putea cineva să trăiască o sută de ani, pentru că avea altă curiozitate, una mai urgentă:

— Totuși, de ce spui că n-ar trebui să am încredere în ea?

Uriașul ezită puțin, apoi continuă cu un glas stins, de parcă și-ar fi smuls fiecare cuvânt din suflet:

— Pentru că, din câte o cunosc pe Madalena, e mai puțin interesată să te învețe pe tine magia decât să te folosească pentru a reveni ea la viață. Sau măcar să-și ducă planurile până la capăt.

Elenina tăcu clipe lungi. Încercă să asimileze informația, apoi întrebă:

— Crezi tu că ar putea face asta?

Matei aprobă din cap, apoi îi explică:

— Ar putea, dar e foarte greu și te-ar expune la mari pericole. Dar, da, în mod sigur ar putea face asta! Ba mai mult, am impresia că le-a potrivit pe toate în așa fel încât tu să te naști cu toate puterile astea tocmai pentru a te folosi în acest scop.

Exact asta îi scrisese și străbunica ei în jurnal, dar Matei nu părea să știe ce era scris acolo și ce nu, deci nu citise peste umărul ei, așa cum avusese Elenina impresia la un moment dat.

— Știi cumva despre ce planuri e vorba?

Matei oftă, apoi se uită înspre pod ca și cum s-ar fi așteptat ca de acolo să apară capul vrăjitoarei, ivit prin deschizătură, să tragă cu urechea.

— Străbunica ta avea puteri deosebite. Dar și câteva idei cu care celelalte vrăjitoare nu erau deloc de acord.

Mai privi o dată spre gura podului, apoi continuă:

— Voia să scrie un manual practic de magie neagră, care le-ar fi dezvăluit tuturor oamenilor secretele ascunse ale vrăjitoarelor, astfel încât orice muritor care l-ar fi citit cu atenție să fi putut practica magia. Spunea că e nedrept ca numai unii să se bucure de astfel de puteri. Consiliul Vrăjitoarelor n-a fost de acord, cred că-ți dai și tu seama. Madalena a fost somată să distrugă manualul. În loc să facă asta, însă, ea l-a sigilat cu pecetea genitorilor, astfel încât numai tu să poți ajunge la el. Apoi, manualul i-a fost luat și ascuns, pentru ca nimeni să nu-l poată găsi și să nu-i poată pune planul nebunesc în practică.

— E vorba de caietul ăla din cufăr?

— Nici vorbă. Ăla e un caiet scris pentru tine și prin care, în cele din urmă, va încerca să te facă să cauți manualul și să-l folosești așa cum ar fi vrut ea s-o facă.

— Adică să deschid o școală?

Matei dădu aprobator din cap.

— O școală de magie? Asta așteaptă străbunica mea de la mine?

Matei o privi compătimitor, apoi spuse:

— Mi-e teamă că n-ai ce face... lucrurile au fost aranjate cu mult înainte ca tu să te naști.

Elenina clătină din cap cu încăpățânare:

— Atunci, tare mi-e teamă că niciunul dintre voi nu mă cunoaște absolut deloc, tu, în niciun caz, iar țăcănita mea de străbunică, cu atât mai puțin!

Făcu un gest ca și cum ar fi vrut să renunțe la drumul spre pod, dar se întoarse spre Matei, îl privi fix în ochi și-l întrebă:

— Mai am o întrebare. Ultima, înainte să merg sus.

— Spune, o îndemnă Matei.

Fata ezită un moment. Apoi își luă inima în dinți:

— Dacă, la un moment dat, va trebui să alegi între mine și ea, pe cine vei apăra?

Bărbatul nu ezită nicio clipă:

— Aici nu e loc de îndoială: va trebui să te apăr și să-ți țin partea, indiferent cu ce pericole te vei confrunta și ce prostii vei face.

Elenina zâmbi și începu să urce pe scară. Aruncă, ușor, peste umăr:

— E bine de știut. După o pauză, adăugă: ba e chiar reconfortant de știut...

Matei i-o luă înainte, ca să împingă chepengul greu ce dădea spre pod:

— Nu-s prea sigur, dar cred că Madalena a folosit ceva tertipuri magice și poate să ne audă pe o anumită distanță în jurul caietului, așa că ar fi mai bine să nu vorbim despre lucruri care n-ar trebui să ajungă la urechile ei.

— Dar ai spus că a murit, zise fata, încruntându-se.

— Așa am spus? se miră Matei. Poate ar fi trebuit să mă exprim altfel și să zic că nu mai e în viață.

Elenina urcă în pod. Se gândea la ce-i spusese Matei. Lui i se părea perfect egal dacă erai mort sau nu mai erai în viață, dar se vede treaba că ea mai avea câte ceva de învățat. Însă lăsă ideea pe mai târziu și se apropie de cufăr.

Era tot acolo unde-l lăsase, deși, uneori, își imagina că avea să dispară chiar înainte să ajungă la el, ca și cum cineva ar fi vrut ca ea să nu învețe tainele magiei.

Deschise cufărul și scoase caietul. Afară se înnorase și prin lucarnă nu pătrundea destulă lumină, așa că aprinse becul mic de lângă intrare. Se așeză pe un scaun dărăpănat, găsi repede locul unde rămăsese cu lectura și reîncepu să citească.

„Dacă ai ajuns iar la micul meu Manual de magie neagră, înseamnă că ai trecut probele cu succes, altfel n-ai mai fi aici, din nou, cu mine."

Elenina ridică privirea și se uită precaută în jur, dar nu îl văzu decât pe Matei, stând în picioare lângă lucarna de la intrarea în pod și privind din când în când afară. Dacă erau numai ei doi acolo, atunci de ce spunea străbunica ei, „altfel n-ai mai fi aici, din nou, cu mine"? Unde anume era ea? Mai privi încă o dată în jur, atentă, dar nu văzu nimic, așa că își reluă lectura:

„Faptul că ai toate însușirile pentru a practica magia neagră cu succes va stârni foarte multe forțe ce-ți vor fi potrivnice, așa că primul lucru pe care trebuie să-l faci este să înveți să te aperi. O să te întrebi, probabil, de ce, dacă tot te-am supus la atâtea probe, nu ți-am lăsat la îndemână și o baghetă magică? Dacă aș fi lângă tine, aș râde în hohote și ți-aș spune că baghetele sunt doar biete cârje pentru cei care merg șchiopătând pe țărmurile magiei. Ca dovadă, o să-ți arăt acum un semn care o să te ajute să-ți dai seama că tu nu ai nevoie de baghete magice sau alte lucruri ajutătoare. De fapt, acesta ar fi chiar al treilea test.

Ți-am desenat aici, mai jos, cum trebuie să ții mâna. Dacă îl ai prin apropiere pe Matei, fostul meu slujitor care te slujește acum pe tine, poți să exersezi întâi pe el. Nu știu la tine cum se va manifesta, dar când îl făceam eu, prima dată, persoana era împinsă câțiva metri și cădea. A doua oară o aruncam cât acolo, iar a treia oară dispărea, pur și simplu. N-am habar unde ajungea, așa că ar fi bine să-ți folosești cu grijă puterile astea.

Dacă îți prinzi oricare dintre cele patru degete sub degetul mare, iar apoi îl arunci spre cineva, obții alt efect, pe care va trebui să-l afli prin experimente personale.

Poți exersa mișcările cât vrei, pentru că sunt multe și sunt sigură că te va amuza să le afli efectele. Astfel, dacă cineva te supără foarte tare, poți să încerci să faci mișcarea cu două sau cu trei degete, iar dacă îți prinzi toate degetele sub cel mare și apoi le dai drumul spre cineva, ar fi bine să-ți iei adio de la persoana respectivă. O să ai nevoie de puțin antrenament ca să-ți stăpânești puterile, dar pe urmă vei deveni invincibilă. Și să știi că e nevoie să devii invincibilă, fiindcă se vor ivi mulți dușmani în preajma ta, iar Matei, deși e foarte bun, nu e chiar de neînvins, orice-ar crede el. Va trebui să rămâi întreagă în zilele care vor urma, pentru că am planuri mari cu tine."

Elenina dădu foaia, dar rămase surprinsă când descoperi că mai erau scrise doar câteva pagini. Apoi, caietul era gol, până la ultima pagină.

Își luă ochii de la el, îl închise și îl așeză înapoi în cufăr. Apoi se întoarse spre Matei și începu să-și potrivească degetul mic sub cel mare, dar bărbatul îi zări mișcarea și clătină din cap:

— Mai bine nu...

— De ce nu? zise Elenina. Străbunica mea așa zicea...

Matei clătină iar din cap:

— Străbunica ta o să zică multe și mărunte, dar tu nu ar trebui să o asculți chiar orbește... Lasă, mai bine găsim pe cineva străin pe care să-ți încerci puterile.

O grindă de lemn trosni cu putere deasupra lor și Matei zâmbi:

— După cum vezi, nu-i convine când te sfătuiesc de bine, așa că, hai mai bine să coborâm.

Judecând după trosnetul înfiorător al grinzii, Elenina s-ar fi așteptat ca străbunica ei să le blocheze chepengul, dar nu se întâmplă nimic și reușiră să coboare liniștiți din pod.

Cu regretul că nu apucase să citească mai mult din caiet, Elenina se duse în camera ei și se schimbă exact la timp ca s-o întâmpine pe maică-sa, ca o elevă cuminte și silitoare, așa cum o credeau părinții.

Își termină lecțiile în timp record, apoi își petrecu restul timpului căutând pe internet materiale despre magia neagră. Avea câteva nelămuriri, dar nimic din ce se afla acolo nu se potrivea cu situația ei. În schimb, află că ADN-ul fusese descoperit abia în anul 1953, an în care se presupunea că străbunica ei era demult oale și ulcele, deci n-ar fi trebuit să știe de el. Iar asta nu era singura ei nedumerire. Tot internetul era plin de binefacerile magiei albe, dar magia neagră era huiduită clar. Atunci de ce se străduia străbunica ei s-o învețe magia neagră, și nu magia albă, care părea benefică, nicidecum aducătoare de rele, ca cealaltă?

După cină, se retrase în camera ei și seara adormi cu gândul la întrebările rămase fără răspuns, hotărâtă ca a doua zi să-l tragă de limbă pe Matei, în drumul spre școală.

6. Experimente în drum spre școală

A doua zi, se trezi cu aproape o oră mai devreme. Îi zise mamei că avea o lecție mai aparte, apoi o tuli de-acasă cât putu de repede. Primul lucru pe care îl zări când ieși din curte, fu monumentul imens pe care uzina Rulmentul îl instalase la intrarea parcului, chiar peste drum de casa ei. Cum era de așteptat, acesta înfățișa un rulment uriaș, bine încastrat într-un postament de beton; i se păru numai bun de făcut câteva experimente.

Dinspre locul unde bănuia că se afla Matei, auzi un mormăit dezaprobator. Se întoarse spre el:

— Ce nu-ți mai convine acum?

— Păi, dacă tot nu-ți cunoști puterile, n-ar fi mai bine să le încerci întâi pe ceva mai puțin periculos?

Elenina se mai uită o dată la imensul rulment și tot nu pricepu. Văzându-i nedumerirea, Matei explică:

— Ia gândește-te puțin. Să zicem că, după ce îți folosești puterile, rulmentul ăla se desprinde de pe soclu și o pornește hai-hui printre mașinile care urcă spre Poiană.

Fata păru amuzată de idee. Matei îi observă strălucirea din ochi și continuă repede:

— Mai bine probează-ți forțele pe castelul de lemn, înainte să treci la altceva.

Elenina se întoarse spre castelul medieval, construit din scânduri de lemn vopsite în culori vii. De el o legau o mulțime de amintiri plăcute și doar una singură pe care ar fi preferat s-o uite, dar aceea le umbrea pe toate celelalte. Pe la vreo patru-cinci ani, văzând că toate fetițele mai mari se urcau în foișorul castelului, o luase și ea, târâș-grăpiș, după ele. Urcase cu greu până la ultimul meterez, unde țipase de încântare. Însă adevărata problemă apăruse când venise momentul să coboare. Scara fiind, practic, verticală, fetiței i se făcuse teribil de frică și nu mai îndrăznise să se avânte în jos. Castelul era prea fragil pentru a-l susține pe tatăl ei, care nu putuse să se urce după ea și, până la urmă, fusese nevoit să le convingă pe două puștoaice mai mari să-l ajute. Le dăduse câte un pachet de țigări fiecăreia, iar ele o aduseseră jos pe Elenina, aproape leșinată de groază.

La câțiva ani distanță, când mai crescuse, nu mai întâmpinase nicio problemă să urce și să coboare, dar o urmă de ranchiună tot îi mai purta bătrânului castel. Așa că, după ce se asigură că nu era nimeni prin preajmă, își prinse degetul mic sub cel mare, apoi îi dădu drumul spre scândurile colorate ale construcției. Nu se întâmplă nimic. Se întoarse plină de reproș spre locul unde bănuia că se află Matei:

— Cred că Madalena noastră a vorbit prostii, de data asta! Sau poate că n-am trecut cel de-al treilea test.

— Așteaptă, spuse Matei, în șoaptă. Ai folosit doar un singur deget. Cel mai mic... și e o distanță destul de mare până la el, iar în plus, precis are o tonă, două, chiar dacă e din lemn. Mai încearcă o dată...

Elenina își prinse al doilea deget și îl lansă spre castel. Câteva clipe, tot nu se întâmplă nimic. Dar apoi, castelul se înclină într-o parte, ca-n reluare, cu un huruit adânc. Sfârși prăbușindu-se brusc înspre pădure, cu un zgomot puternic.

— Super! exclamă fata, copleșită.

Era pe punctul de a bate încântată din palme, dar chiar atunci își făcură apariția câțiva oameni. Se abținu, însă ochii îi străluceau de încântare. Făcu câțiva pași pe stradă, dar nu se putu abține și se întoarse spre rulment. Indivizii se îndepărtaseră, așa că își prinse degetul inelar sub degetul mare și îl lansă cu forță spre rulment, înainte ca Matei să apuce să zică ceva.

Spre dezamăgirea ei, pe moment nu se întâmplă nimic, dar mai apoi rulmentul porni să se balanseze, ba în față, ba în spate. La început ușor, apoi din ce în ce mai accentuat. În cele din urmă, căzu de pe soclu și se rostogoli pe trotuar, avântându-se din ce în ce mai repede la vale. Fata făcu ochii mari. Pe lângă Biblioteca Județeană urcau cu greu câțiva pensionari, majoritatea cu bastoane, iar rulmentul imens se îndrepta vertiginos spre ei. Vreo doi îl văzură. În loc să se dea la o parte sau să-i avertizeze pe ceilalți, groaza îi încremeni locului.

— Doamne, ce mă fac acum?! exclamă Elenina, simțindu-se depășită de situație.

— Repede! îl auzi pe Matei. Cu toate degetele! Îndreaptă-le spre rulment!

Fie din cauza vocii lui răstite, fie pentru că i se părea și ei singura soluție, își prinse toate degetele sub cel mare

și le slobozi spre rulmentul care se rostogolea de zor la vale, spre grupul de pensionari.

Se auzi un zgomot puternic, ca un bâzâit de viespe uriașă și, după o fracțiune de secundă, rulmentul dispăru cu desăvârșire. Preț de o clipă, Eleninei i se păru că fusese împins spre pădurice, dar apoi își dădu seama că avusese doar o iluzie optică, creată de sclipirea sa metalică, și că de fapt acesta chiar dispăruse, așa cum fusese avertizată.

— La naiba! făcu stupefiată. N-ar fi trebuit să se întâmple așa ceva!

— În mod sigur, răspunse Matei, sobru. Ți-am spus că trebuie să ai grijă cum îți folosești puterile!

Elenina ridică din umeri:

— Până mai adineauri nici nu știam că am așa ceva... și pe urmă mi-ați spus și tu și Madalena să le încerc.

— Mda, mormăi Matei. Ar trebui să exersezi, asta e clar, dar poate că ar fi mai bine s-o faci în locuri mai pustii.

— Promit! zise Elenina, dar chiar în momentul acela ochii i se opriră pe Tâmpa, muntele emblematic al Brașovului.

Cu ani în urmă, cineva avusese ideea să scrie pe vârful muntelui, cu niște litere imense, albe, denumirea orașului: „BRAȘOV". Elenina urcase o dată până acolo și văzuse că erau făcute din plastic, prinse pe un suport din țevi de fier. I se părea o idee de prost gust, căreia nu-i vedea rostul. Ar fi fost de presupus că cine ajunge până în centrul unui oraș, știe, totuși, în ce localitate se află, așa că inscripția de pe coasta muntelui părea complet inutilă. Era ca în bancul cu bețivul care se trezește din beție și întrea-

bă pe cineva unde este. „Pe strada Republicii," i se răspunde. „Lasă strada," zice beţivul, „spune-mi în ce oraş?"

Matei îi remarcă privirea lungă îndreptată spre munte, aşa că o întrebă, suspicios:

— Ce mai ai de gând să faci?

Fata arătă spre litere:

— Inscripţia aia... Nu mi-a plăcut niciodată!

— Şi ăsta-i motiv s-o dai jos? mormăi Matei. Că presimt că asta vrei să faci. Gândeşte-te, cineva va corela dispariţia rulmentului cu nebunia asta nouă şi vor apărea o grămadă de întrebări. Iar dacă despre rulment pot crede că l-au furat hoţii de fier vechi, în privinţa literelor alea din plastic nu vor avea nicio explicaţie!

— Nu le dau jos... Vreau doar să aflu la ce se foloseşte degetul mijlociu.

Matei n-apucă să mai spună nimic, că Elenina îşi şi îndreptă degetul mijlociu spre inscripţie, îl puse sub degetul mare şi-apoi îi dădu drumul. Încet, parcă în silă, inscripţia uriaşă începu să se rotească şi, în mai puţin de un minut, se răsturnă cu literele în jos.

— Uau!! exclamă tânăra, încântată. Asta chiar îmi place!

— Mie-mi pare că doar te prosteşti, replică Matei, abătut. Te prosteşti şi nu e bine. Nu e deloc bine.

Elenina ridică din umeri, nepăsătoare:

— Nu mă prostesc, doar mă copilăresc...

Aşteptă să treacă încă un grup de oameni şi continuă:

— Şi ştii de ce mă copilăresc?

Văzând că Matei nu răspunde, urmă tot ea:

— Pentru că sunt un copil şi am de gând să-mi fac toate poftele. Tot ce n-am putut să fac până acum.

Îl auzi pe Matei oftând în spatele ei, dar nu-l băgă în seamă şi porni în jos, spre centrul oraşului, cu pas vioi.

Când ajunse în dreptul terasei de la Vintage Pub, se uită curioasă după Tase. Într-un fel, chiar şi-ar fi dorit să îl întâlnească, dar individul nu era nicăieri. Chiar când să treacă de clădire, îl văzu ieşind din local, cu o cafea în mână: cuiva i se făcuse milă de el şi-i dăduse o cafea şi o ţigară, încă de la prima oră.

„N-o să-ţi tihnească!" îşi zise în gând Elenina, aşteptând ca tânărul să se aşeze la o masă.

Tase părea că-şi învăţase lecţia mai repede decât câinele lui Pavlov, fiindcă se prefăcu că n-o vede, concentrându-se asupra băuturii din faţa lui.

„Nu-i de ajuns, maimuţoiule!" îi răspunse Elenina în gând. „Pentru toate zilele în care m-ai frecat la cap, cred că meriţi mai mult."

Îşi îndreptă degetul mic spre el şi-l lansă uşor. Ca de obicei, o clipă nu se întâmplă nimic, dar mai apoi Tase se ridică oripilat de la masă.

— Ce naiba?!! făcu el, privindu-şi îngrozit cracul drept al pantalonului, din care se scurgea o dâră groasă, maro, picurând pe dalele terasei.

Din local ieşi patronul. Îi aruncă tânărului o privire plină de scârbă, strâmbând din nas.

— La naiba', omule, asta-i deja prea mult! După ce că te primesc de milă pe terasa mea, acum te răhăţeşti pe ea? Ia un mop, imediat, curăţă mizeria aia şi să nu te mai prind în veci pe-aici!

Tase vru să se disculpe, dar aruncă o privire spre Elenina şi bănui că ea era la originea problemei lui, aşa că îşi

înghiți vorbele şi nu spuse nimic; luă spăşit mopul indicat de patron și începu să șteargă dalele terasei, uluit.

— Uau! şopti Matei, după ce se îndepărtară suficient încât să nu-i audă nimeni. Vraja asta se cheamă „desiccus" și face... ce ai văzut că face. Deși pare simplă, e foarte greu de executat și puțini reușesc s-o folosească așa cum trebuie.

— Nu pare mare lucru, râse Elenina, încă amuzată.

— Nu pare, dar este! Cineva care se trezeşte din senin cu o asemenea diaree, te asigur eu că nu mai are niciun chef să lupte cu tine sau să-ți facă vreun rău.

Trecură câțiva oameni şi Matei tăcu. Reluă imediat cum rămaseră iar singuri:

— În orice caz, folosește cu grijă și vraja asta. Dacă faci de două ori la rând semn cu degetul mic, persoana se poate deshidrata atât de sever încât doar dacă e transportată urgent la spital, mai are șanse să mai scape.

— Și dacă fac semnul de trei ori? întrebă fata.

— Atunci, cel atins de această magie se transformă într-un fel de mumie. O singură dată am văzut așa ceva și, deși nu sunt o fire slabă, crede-mă că nu mi-aș dori s-o mai văd vreodată. Practic, omul s-a transformat în praf sub ochii mei. S-a întâmplat foarte repede... era încă viu și puteam vedea cum se scurge praful din el... Așa că, te rog, dacă vrei să nu rămâi marcată pe viață, să nu faci niciodată de trei ori semnul desiccus asupra cuiva.

Elenina își imagină scena și se înfioră. Una era o diaree, oricât ar fi fost de acută, alta să transformi un om în praf. Spera să nu fie nevoită niciodată să folosească de trei ori

degetul mic, deși, nu poți ști niciodată ce-ți rezervă viața. Dacă în viitor avea să înfrunte atât de multe pericole pe cât îi promitea Madalena, poate că avea să fie nevoită să își folosească toate degetele pentru a-și salva viața.

Văzând-o căzută pe gânduri, Matei îi șopti:

— Te rog să ai grijă la școală. Ceilalți vor fi cu ochii pe tine, de-acum, după incidentul cu Carla, chiar dacă n-ai fost lângă ea. Unii au tot felul de intuiții, în pofida faptului că nu au puteri magice.

Ajunsă la şcoală, Elenina constată cu bucurie că eterna ei rivală lipsea.

„Poate azi stă acasă," se gândi. Era mai bine așa, pentru că acum, cunoscându-și forțele, probabil că n-ar mai fi putut să rabde nicio jignire din partea Carlei.

Însă speranțele-i fură deșarte. Imediat după începerea orei, un coleg care privi pe geam, o observă pe Carla păşind în curtea liceului, sprijinită într-un baston.

— Are piciorul în ghips! strigă Andrei Solovăstru, șeful clasei. Mă duc s-o ajut să urce scările.

Doamna Golea, blajină, ca de obicei, trecu peste impolitețea lui Solovăstru, care ar fi trebuit, măcar formal, să-i ceară voie să iasă din clasă. În schimb, se duse și ea lângă ceilalți elevi, la geam, să vadă ghipsul Clarei și mersul ei șchiopătat. Chiar dacă ea preda latina, momentan îi ținea locul profesoarei de istorie, care se îmbolnăvise. Părea că venise la oră gata plictisită, așa că orice ocazie era binevenită ca să mai alunge monotonia lecției despre afirmarea Imperiului Britanic, în lume, ca mare putere.

— Cred că și-a rupt piciorul când a alergat ieri pe scări, spuse colegul de bancă al Carlei.

— Cred că și-a rupt orgoliul, zise tare Elenina, numai că pe ăla nu puteau să i-l pună în ghips.

Gluma prinse și toți începură să râdă, în afară de doamna Golea, care o privi mustrător peste ochelari.

După ce Carla intră în clădire și nu mai putu fi urmărită de sus, profesoara se întoarse hotărâtă spre elevi:

— Gata, copii! Chiar dacă avem printre noi un rănit, tot trebuie să ne mai ocupăm puțin și de Imperiul Britanic și de răniții lui.

Gluma femeii nu stârni cine ştie ce zâmbete, pentru că toți erau cu ochii la ușă, așteptând apariția vedetei.

Profitând de momentul de respiro, o foaie de pe pupitrul Eleninei se mișcă ușor și un pix se ridică deasupra ei, scriind lăbărțat cuvintele: „Să nu faci vreo prostie!".

Elenina citi, mototoli ușor bucata de hârtie și o ascunse în buzunar; sfatul era bun, dar nu credea c-o să fie în stare să-l urmeze.

Carla intră în clasă exact cu atitudinea unei vedete. Încerca, probabil, să facă pe victima, doar ca să-și mai remedieze cât de cât imaginea șifonată cu o zi în urmă. Făcu câțiva pași, sprijinită de Solovăstru, apoi se opri în fața catedrei, cu o figură de martiră creștină aruncată leilor și spuse:

— Vă rog să mă scuzați că am întârziat, dar ieri, când am fugit, m-am ales cu o entorsă teribilă.

— Bine, bine, răspunse profesoara. Du-te la locul tău și încearcă să te așezi cât mai comod, să nu te doară.

Carla se apropie de bancă și privi neajutorată spre profesoară:

— Știți, nu cred c-o să pot sta în bancă. Eventual, dacă nu vă supărați, mă puteți lăsa să stau la catedră...

Carla lăsă fraza în suspensie, cu o mimă de miloagă pe chip, iar doamna Golea, văzând-o, se ridică de pe scaun și îi făcu vedetei loc la catedră. Poate că dacă vedeta și-ar fi văzut de treabă și s-ar fi așezat în bancă, Elenina ar fi ascultat sfatul lui Matei. Observându-i, însă, ifosele și mersul de invalidă, nu se putu abține și făcu, înciudată, un gest ușor cu degetul mic.

Efectul fu mult mai rapid, de astă dată. Carla se opri brusc la jumătatea distanței spre catedră, simțind dezastrul. Printre ghips și picior porni să-i curgă un lichid maroniu și aerul se umplu pe dată de un miros pestilențial. Vedeta începu să țipe, clătinându-se pe picioare și ținându-se cu mâinile de nas. Aruncă bastonul cât colo și alergă spre ușă, disperată, lăsând în urmă o dâră urâtă de lichid fetid.

După ce dispăru, profesoara, încă strângându-și nările între degete, se întoarse spre Solovăstru, pregătită să-i plătească impolitețea de mai devreme:

— Acum nu te mai duci s-o ajuți, băiete?

Andrei, verde la față, răspunse cu greu, încercând o glumă:

— Nu, doamna profesoară! O fi ea drăguță, dar prefer, mai întâi, s-o las să se spele...

Femeia privi roată prin clasă:

— Atunci, ce-ar fi să dai o fugă după femeia de serviciu, să curețe un pic pe-aici, până nu ne asfixiem. Și deschideți odată ferestrele alea, că ne dăm ficatul peste cap!

Puțin mai târziu, după ce femeia de serviciu curățase lichidul urât mirositor, doamna Golea trase concluzia lecției:

— Că tot veni vorba despre afirmarea Imperiului Britanic drept mare putere, uite că și în viața de zi cu zi se întâmplă, uneori, la fel: acum te-afirmi ca mare frumusețe și peste o clipă te abandonează toți.

În ciuda geamurilor deschise, izul acru încă persista, drept pentru care doar câțiva reușiră să aprecieze jocul de cuvinte al profesoarei.

7. Noi probleme

După patru ore grele, care se ținură în altă sală de clasă, din cauza mirosului îngrozitor care făcea aerul irespirabil, Elenina chiuli iarăși de la ultimele două ore. Spera ca mama ei să fi plecat din nou la cumpărături și, în lipsa ei, să apuce să mai răsfoiască încă o dată caietul. Cu o zi în urmă i se păruse că nu mai era nimic altceva scris în el, dar poate că îl răsfoise prea grăbită.

— Sper că nu-ți faci un obicei din chiulitul ăsta, mormăi Matei când ajunseră într-un loc unde nu puteau fi auziți.

Chiar dacă era tentată să-i răspundă, Elenina ridică doar din umeri și continuă să meargă. Ajunseră în dreptul terasei unde își făcea veacul Tase și văzură că, de astă dată, tânărul nu se mai afla printre clienți.

— Uite așa o să-ți pierzi toți prietenii, șopti Matei.

Elenina pufni disprețuitoare:

— Tase nu-mi era prieten. Nici pe departe. Era doar un tip insuportabil, care veșnic se băga în treabă. Mai sunt mulți ca el.

Atât de preocupată era de încercarea de a-l convinge pe Matei că nu-i păsa de Tase, încât nu observă că pe lângă ea tocmai trecea o pereche în vârstă, aruncându-i priviri bănuitoare fiindcă vorbea de una singură.

Elenina le arătă celor doi telefonul, fără prea multă convingere însă, nesigură cât pricepuseră bătrânii despre ce încerca ea să le explice. Oricum, tăcu tot restul drumului spre casă, gândindu-se că nu prea avusese prieteni nici înainte. Dacă ceilalți aveau să afle oricât de puțin despre puterile ei magice, precis avea să-i îndepărteze chiar și pe cei cât de cât apropiați. Da, i-ar fi plăcut să se joace cu vrăjile, dar trebuia să aibă mare grijă și să procedeze în așa fel încât efectele distracțiilor ei să nu apară în ziare. Când ajunse în fața casei, văzu că mașina mamei ei era încă în curte, așa că traversă drumul și intră în parc.

Căută un loc de unde se vedea inscripția de pe Tâmpa, iar apoi întoarse literele la loc fără niciun efort.

— Acum ești mulțumit? îl întrebă pe Matei, dar acesta mormăi dezaprobator, sugerând că așa nu reușea decât să înlocuiască o enigmă cu alta și avea să dea apă la moară ipotezelor absurde.

Elenina chicoti şi nu-i răspunse. Își încercă fiecare deget în parte, apoi începu să le combine, sub îndrumarea lui Matei, care știa la ce se puteau aștepta. Cel mai grozav i se păru efectul obținut atunci când își mișcă degetul mare singur, făcând un gest ca și cum ar fi aprins o brichetă. În funcție de cât de tare îl mișca, obținea un glob de foc, mai mare sau mai mic, pe care îl putea dirija în ce direcție voia.

Se antrenă așa aproape o oră, apoi se întoarse acasă. Între timp, maică-sa plecase la cumpărături, așa că își luă sandvișul din geantă și urcă în pod cu el în mână, mușcând cu poftă. Când ajunse în fața cufărului, vru să pună mâna pe lacăt, dar se opri și șopti:

— Matei!

— Da, prințesă.

Fără să mai adauge nimic, îi arătă micul lăcățel argintiu care, în loc să fie la locul lui, era aruncat, împreună cu toarta, pe podeaua prăfuită.

— Ești sigură că l-ai închis ieri? întrebă gardianul, tot în șoaptă.

— L-am închis sigur, sigur! confirmă ea, ușor speriată. Nu voiam să urce mama sau tata în pod, întâmplător, și să găsească lada deschisă.

— Înseamnă că deja a dat de noi cine nu trebuia, spuse Matei și privi precaut în jur.

— Ce înseamnă asta?!

— Înseamnă că o să avem probleme și că de acum trebuie să fim cu ochii în patru. Deschide cufărul. Încet și cu grijă...

Speriată de tonul lui Matei, Elenina ridică ușor de tot capacul. Se aștepta ca cine știe ce surpriză să-i țâșnească în față sau să găsească lada goală; rămase plăcut surprinsă, observând că nu se întâmplă nimic ciudat.

În schimb, când luă caietul în mână, își dădu imediat seama că ceva tot se petrecuse. Acesta nu era neapărat mai ușor, dar foile dinăuntru erau cumva deranjate și coperțile nu se mai închideau la fel de bine ca înainte. Îl deschise. Toate foile scrise erau rupte pe din două, iar jumătatea lor dinspre exterior lipsea.

— Ne-au găsit! spuse iar Matei, deloc mulțumit.

Elenina privi dezolată caietul:

— Cine? Și de ce a făcut asta? întrebă.

Matei ridică din umeri:

— Cei nemulțumiți de ceea ce vrei să faci...

— Dar eu nu vreau să fac nimic!

— Mă corectez: cei nemulțumiți de ceea ce cred ei că vei face, la îndemnul străbunicii tale.

Elenina oftă și se uită mai atentă la prima foaie din caiet, pe care se observau câteva urme de degete. Ceva i se păru ciudat și privi mai îndeaproape, studiind semnele neobișnuite, apoi tresări înspăimântată. Nu erau deloc urme de degete, ci de gheare, de gheare uriașe.

I le arătă și lui Matei. Acesta se încruntă:

— Grifon. Au trimis pe urma ta un grifon...

— Și asta e rău? întrebă fata, tulburată.

— Foarte rău, răspunse Matei, îngrijorat. Au o natură duală, care face ca pasele tale magice să n-aibă niciun efect asupra lor.

Elenina se gândi câteva clipe, apoi spuse, cu un dram de veselie în glas:

— Dar grifonii sunt animale mitice, pur imaginare. Nu îmi pot face niciun rău.

Matei îndreptă un deget spre caiet:

— Din când în când, după cum vezi, devin teribil de reali.

Veselia Eleninei se destrămă instantaneu. Oftă.

— Dar eu nu-mi doresc nimic din toate astea, zise. Nici dușmani, nici să îndeplinesc planurile străbunicii mele. Vreau doar să-mi trăiesc viața, departe de toate prostiile astea, așa cum am făcut-o până acum.

Matei ridică din umeri:

— Mă tem că asta a devenit imposibil. Când ai deschis cufărul, a fost ca și cum ai fi deschis Cutia Pandorei, care nu mai poate fi închisă. Singurul lucru care ne rămâne de făcut este să fim atenți... foarte atenți.

Pentru că Elenina avea o figură dezolată, adăugă:

— Mai ții minte piesa de teatru pe care ai citit-o ieri pentru școală? Mi-am adus aminte ce spunea acel Tipătescu: „Zoe, Zoe, fii bărbată!" Cam la fel ar trebui să-ți zic și eu: „Elenina, fii bărbată!"

Fata simțea că-i dădeau lacrimile.

— Cum să fiu... bărbată, exclamă, când îmi spui că mă urmărește o arătare preistorică? Și-mi mai și zici că toate puterile mele magice sunt un fel de frecție la picior de lemn împotriva ei!

Matei îi aruncă o privire blândă și-i arătă urma de gheară din caiet, apoi alte urme, mai clare, în praful din jurul cufărului.

— Într-un fel, magia asta are frumusețea ei, pentru că acolo unde nu poți acționa tu, intervin eu. Și ca să te liniștești complet, vreau să-ți spun că până acum am la activ nu mai puțin de patru grifoni înfrânți. I-am ucis în timp ce o atacau pe Madalena.

— I-ai ucis? întrebă Elenina, deopotrivă îngrozită și alinată.

Matei încuviință din cap:

— Cu sabia asta, spuse și scoase arma din teacă de parcă ar fi vrut să-i demonstreze adevărul cuvintelor sale.

Sabia străluci în semiîntunericul din pod, reflectând o lumină albastră care părea să vină de nicăieri. Chiar dacă

vorbele lui sugeraseră că voia doar să i-o arate, bărbatul stătea acum atent și pregătit, de parcă ar fi fost gata să lovească.

— Grifonii par înfricoșători la prima vedere, dar sunt destul de proști. Anticii spuneau despre ei că ar fi stăpâni peste toate animalele, dar sunt niște conducători foarte proști. Sunt tare îngâmfați și ușor de dus de nas.

Păși atent pe lângă urmele de gheare, ca un vânător urmărindu-și prada și ajunse la o lucarnă deschisă.

— A zburat pe aici, zise, aplecându-se în afară.

Se mai uită în jur câteva clipe, apoi făcu un pas înapoi, se aplecă și culese câteva foi căzute pe jos. I le întinse fetei, zicând:

— Poate nu m-ai crezut când ți-am spus că sunt proști. Uite-aici! Cine l-a trimis, i-a spus probabil să distrugă caietul, numai că ori i-a fost lene, ori nu i-a păsat. Pune-le lângă celelalte și încearcă să le citești.

Elenina așeză prima foaie ruptă alături de perechea ei. Era șifonată, așa că o netezi puțin cu palma, înainte să-și înceapă lectura.

8. O străbunică dificilă

„...Păi, să reluăm de unde ne-am oprit data trecută," scrisese străbunica pe foile rupte și mototolite. „Pentru că dușmanii noștri ți-au luat urma, ar fi bine să stai astăzi și să termini de citit cele câteva foi care mai sunt scrise aici. Pe urmă am să îți mai trimit mesaje, tu numai ai grijă să le cauți și să fii atentă la semne. Pentru că, să știi, am să-ți las o mulțime atunci când va fi cazul.

Văd că te întrebi de ce magie neagră și nu magie albă? Am să-ți dau un răspuns simplu. Cea albă este doar un moft și răul este cel care învinge până la urmă, așa că e mai bine să îl stăpânim noi pe el, decât să ne stăpânească el pe noi! Ține minte ce îți spun: întotdeauna răul învinge! Deci, tu nu trebuie să fii de acum încolo nici cuminte, nici blândă, dacă vrei să fii o învingătoare.

Psihologii vor găsi alte explicații pentru asta, dar eu o să te întreb numai atât: cine are mai mult succes în curtea școlii, tocilarul clasei sau golanul ei? Tocilarul este plictisitor, golanul, imprevizibil și seducător. Oh, da, mai târziu fostul tocilar va fi cel care, prin munca și invențiile lui, va împinge lumea înainte, însă tot golanul va fi cel care va profita de ele. Dacă asta nu te lămurește pe deplin, gândește-te la Carla: uită-te cum roiesc băieții în jurul ei, chiar

dacă noi două ştim că e o nulitate sclifosită şi că dacă îi dai jos vopselele pe care şi le pune pe faţă, frumuseţea ei nici nu există."

Elenina se opri brusc din citit şi se uită în jur, dar nu găsi nicio explicaţie pentru faptul că străbunica ei, care era moartă sau, aşa cum spunea Matei, doar nu mai era vie, putea ghici la ce se gândea ea şi ştia ce se întâmpla în clasă şi cine îi erau colegii.

Nu ştia cum, dar trebuia s-o oprească şi să n-o mai lase să-şi bage nasul în viaţa ei. Pentru moment, însă, oftă adânc şi îşi reluă lectura.

„Acum, că ştii ce puteri ai, îţi voi spune, pe scurt, planurile mele, mai ales că e clar că le poţi duce cu bine la capăt. Am scris un *Manual practic de magie neagră,* cu ajutorul căruia orice om, indiferent cât de puţin înzestrat ar fi, poate căpăta noţiuni practice de magie. Nu se va ocupa cu Marea Magie, nici vorbă de aşa ceva, dar şi-ar putea uşura viaţa de zi cu zi şi i-ar putea ajuta şi pe cei din jur. Am scris manualul, am pregătit şi locul în care să fie şcoala. Ar fi trebuit să fie trei clase chiar în liceul unde înveţi tu astăzi, numai că Marele Consiliu al vrăjitoarelor a aflat despre intenţia mea şi mi s-a împotrivit. Manualul mi-a fost luat şi ascuns, dar n-au putut să-l distrugă, pentru că am apucat să pun pecetea genitorilor pe el, aşa că, acum, tu va trebui să-l găseşti şi să duci planurile mai departe.

Să ştii că o vrăjitoare adevărată – şi cu atât mai mult o regină – nu poate fi ucisă nici măcar de suratele ei, dar poate ajunge într-o stare de suspendare, care e definitivă sau provizorie, în funcţie de ce hotărăsc membrele Mare-

lui Consiliu. Cu timpul, poate vei face ceva și cu această sentință. Puterile tale magice cresc pe zi ce trece, așa că în curând nimic nu îți va fi imposibil. De unde să începi? În primul rând va trebui ca tu, spre deosebire de Matei, care va dori să-i ucidă, să încerci să te împrietenești cu mesagerii Marelui Consiliu și să afli unde e ascuns Manualul.

Nu trebuie să-ți fie frică de niciuna din lighioanele pe care le va trimite Marele Consiliu la tine pentru a te convinge să treci de partea lor. Este suficient să le spui că ești Elenina, Prințesa magiei negre. De fapt, cred că nici măcar nu va trebui s-o spui, fiindcă toate ființele magice îți vor simți puterea fără să faci nimic.

Te va ajuta mult în căutarea ta, dacă te vei întâlni cu Prințul Negru, dar, din păcate, cei din Marele Consiliu l-au ascuns atât de bine de mine încât nici măcar nu știu cum arată. Mă bazez pe tine că vei fi capabilă să-l recunoști atunci când îl vei întâlni. Viața este ceva mai complicată, totuși, pentru că mai există și un Prinț Alb, care, cu timpul, îți va fi vârât pe gât.

Probabil că ești curioasă să afli cum arăt, dar știu sigur că rudele mele au aruncat toate fotografiile cu mine, de parcă aș fi o piază rea, așa că mi-am făcut un autoportret în creion, așa cum m-am priceput mai bine, și l-am pus pe ultima pagină din caiet."

Elenina dădu grăbită paginile, până ajunse la ultima și privi îndelung chipul auster care părea să se uite fix la ea.

Matei, care citea și el peste umărul ei, șuieră admirativ:

— Avea talent la desen, pentru că exact așa arăta.

— Păi, poate să aibă și la desen și la magie și la ce mai vrea ea, pentru că eu, una, n-am de gând s-o ascult, spuse hotărâtă Elenina.

Matei se uită uimit la ea.

— Cum așa? La început parcă erai gata să faci tot ce-ți spunea...

— Am ascultat-o cât am crezut că are dreptate, dar de data asta sunt sigură că greșește!

Matei o privi întrebător, fără să mai spună nimic, așteptând ca fata să explice. Elenina ridică, însă, din umeri, ca și cum n-ar fi vrut să zică mai multe, dar în cele din urmă adăugă:

— Madalena vrea magie pentru tot poporul sau cam așa ceva. Spune-mi, acum, după ce i-ai cunoscut cât de cât pe Tase sau pe Clara, ai fi de acord ca și ei să aibă puterile mele? Ia gândește-te puțin, ce ar face cu ele? Eu, una, te rog să mă crezi că nici nu vreau să-mi imaginez!

9. Convertirea unui grifon

Matei vru să-i răspundă, dar chiar atunci o umbră uriașă acoperi luminatorul rămas deschis. Peste câteva clipe, un grifon enorm se împinse cu greu prin deschizătură, până reuși, cumva, să pătrundă în pod. Arăta exact ca în desenele pe care le văzuse Elenina în cărțile de mitologie. Avea corp de leu, aripi uriașe de vultur și un cioc imens și amenințător.

Matei își pregăti sabia și făcu un pas înainte, spre arătarea care privea crunt spre ei. Elenina își aduse aminte, însă, de sfaturile străbunicii.

— Așteaptă! ordonă ea, iar uriașul se opri, dar rămase, proteguitor, în fața ei. Grifonii pot vorbi, Matei?

Ținând sabia în față, gata să lovească, bărbatul întoarse capul pe jumătate spre ea și îi răspunse cu jumătate de gură:

— Din câte știu, înțeleg tot ce spunem. Și chiar pot vorbi, deși, după cum vezi, au cioc și nu gură, așa că nu reușesc să-și rostească vorbele foarte clar. Dar da, pot vorbi.

Elenina făcu un pas înainte, spre arătare:

— Înțelegi ce spun?

Grifonul își plecă puțin capul într-o parte, ca și cum ar fi cercetat-o mai bine, apoi, ciocul uriaș se deschise puțin și un „da" chinuit, dar inteligibil, se făcu auzit.

Elenina mai făcu un pas spre el, prefăcându-se că nu observă gestul lui Matei de a o reține. Grifonul își plecă enormul cap de vultur în cealaltă parte, studiind-o atent, apoi cârâi din nou un „da".

— Știi cine sunt? insistă fata și mai făcu un pas înainte.

Cumva, grifonul se făcu mai mic, aruncă o privire vinovată spre Matei, apoi se chinui să articuleze:

— Prințesa... magiei...

Vru să mai spună ceva, dar se vedea că îi venea greu să vorbească. Elenina se simțea însă neîndurătoare, știind că dacă avea să câștige acea primă luptă, avea să le câștige pe toate. Își continuă șirul întrebărilor.

— A cui prințesă?

— Prințesa magiei negre, articulă cu greu grifonul, apoi adăugă ceva la care Elenina nu se aștepta. Prințesa magiei și... a tuturor ființelor magice.

Cuvintele se auziseră greu prin ciocul încovoiat al animalului, dar în mod sigur asta spusese. Era clar că nici Matei nu se așteptase la așa ceva, fiindcă rămăsese cu gura căscată, uitându-se uimit la arătare.

Elenina procesă lent noua informație, dar în cele din urmă, după ce se gândi mai bine, îl întrebă:

— Și tu așa te porți cu Prințesa ta? Îi rupi caietul și pe urmă vrei s-o rănești?

Un cârâit indignat se auzi dinspre grifon, care scutură hotărât din cap.

— Nu cârâi! spuse Elenina nemiloasă. Vorbește!

— Nu să te rănesc, vorbi cârâit grifonul. Trebuia doar să te sperii și să distrug caietul.

— De ce să faci așa ceva?

— Ne-au spus că ne urăști, articulă cu greu grifonul. Și că vrei să ne distrugi cu ce vei învăța din caiet.

— Cine a putut spune o asemenea prostie? întrebă Elenina, deși avea o bănuială cu privire la răspuns.

— Consiliul...

Elenina privi cu milă spre grifonul care părea că nu mai avea mult până să intre în pământ de rușine.

— Prostuțule! Cum ai putut crede așa ceva? Și de ce nu ai venit la mine să mă întrebi?

Deși era greu de crezut că cineva cu cap de vultur ar putea plânge, grifonul mai avea puțin și izbucnea în lacrimi.

— Vino aici! spuse Elenina și, în ciuda mormăitului dezaprobator al lui Matei, se ridică pe vârfuri și îmbrățișă gâtul ciudatei ființe.

— Am trăit s-o văd și pe asta, spuse uriașul ei paznic. Ar fi bine să-l întrebi cum îl cheamă și să-l pui să-ți jure credință.

După ce se depărtă puțin de grifon, Elenina îl întrebă:

— Chiar așa... cum te cheamă?

Văzând că grifonul ezita, Matei băgă sabia în teacă și îi dădu un ghiont:

— Hai, spune, nu te mai codi!

După câteva clipe de tăcere, animalul răspunse:

— Grify.

Elenina și Matei se uitară unul la altul și încercară să nu izbucnească în râs, dar nu prea le reuși. Cum putea un grifon imens și fioros, cu un cap mai înalt chiar și decât Matei, să se numească așa, Grify?

— Știi, spuse Elenina, când auzi numele Grify, te gândești la ceva micuț și delicat, așa că, scuză-ne că suntem puțin surprinși.

Grifonul încuviință solemn din cap, în semn de înțelegere, apoi explică:

— Am fost trei frați, iar eu eram cel mai mic...

După ce-l privi lung, Matei scutură din cap și spuse, încercând să fie cât mai dur.

— Foarte bine. Acum va trebui să-i juri credință Prințesei. Știi jurământul, nu?

— Nu-l știu, se dezvinovăți grifonul.

— Cum așa? Cele din Consiliu nu te-au pus să le juri credință?

Grifonul dădu din cap că nu, așa că Matei îl puse să repete după el:

— Eu, Grify, îi jur credință veșnică stăpânei mele, Prințesa magiei negre, Elenina.

După ce îndeplinirăformalitățile, fata vru să-și satisfacă niște curiozități.

— Am citit multe despre grifoni, dar aș vrea să știu concret: poți și tu să devii invizibil, la fel ca Matei?

Grifonul, căruia încă îi era greu să se exprime, aprobă doar din cap, iar Matei completă:

— Poate deveni invizibil, numai că, spre deosebire de mine, rămâne vizibil pentru alte ființe magice. Dacă eu nu vreau, pe mine nu mă vede nici naiba.

Elenina zâmbi în fața laudei de sine.

— Foarte bine! Atunci, aș vrea să mă însoțească și el tot timpul.

Matei se încruntă. După câteva clipe de gândire, întrebă:

— Crezi că e o idee bună? Ce poate face el și eu nu pot?

Elenina zâmbi:

— De exemplu, poate să zboare.

Se întoarse spre grifon și îl întrebă:

— Poți să zbori bine?

— Perfect, răspunse grăbit grifonul și își însoți răspunsul cu mișcări rapide din cap și cu un croncănit răsunător.

Elenina îi cântări din ochi corpul solid de leu și puse altă întrebare:

— În caz de nevoie, crezi că ai putea să mă duci și pe mine în spate?

Grifonul aprobă la fel de entuziast, dar Matei clătină din cap a îndoială.

— Nu văd de ce ar fi nevoie să te ducă el undeva în spate.

— Mă gândesc, răspunse fata, că dacă am fi vreodată înconjurați de dușmani, el m-ar scoate din încercuire, în timp ce tu ai putea rămâne în urmă să-i nimicești.

În timp ce grifonul aproba entuziast, iar Matei mormăia nemulțumit, fata se îndreptă spre ușa podului, concluzionând:

— Eu, una, zic să coborâm până nu vine mama. Dacă mă prinde iar aici, o să zbor cât colo, cu sau fără grifon.

Mai avea câțiva pași până la scări, când simți ceva ca o pânză de păianjen prinzându-i-se pe față.

— Stai! strigară aproape într-un glas Matei și grifonul.

Oricum nu avea de ales, pentru că și să fi vrut nu mai putea face nicio mișcare. Pânza care păruse atât de subțire

și de fragilă era, de fapt, tare ca oțelul, iar spre deosebire de o simplă pânză de păianjen, părea să fie vie, se mișca și se răsucea în jurul ei de parcă ar fi vrut să o strângă pe vecie într-o îmbrățișare diafană.

— Plasa Dragonului, spuseră Matei și Grify într-un glas, în timp ce Elenina începea să se sufoce.

Matei scoase un pumnal din teaca de la brâu și încercă să-l introducă în spatele pânzei subțiri și strălucitoare, dar metalul aluneca pe fire fără niciun efect.

— Nu așa, nu așa! croncăni disperat Grify. Ne trebuie Perla Dragonului!

— Și de unde să iau eu acum o perlă de dragon? icni Matei, forțându-se să taie firele.

— Am văzut în cufăr, spuse repede grifonul, numai că...

Arătă spre ghearele pe care le avea la picioare; nu păreau a fi cele mai potrivite pentru a mânui colierul de perle negre.

Matei abandonă pumnalul și se repezi spre cufărul rămas deschis. Cu mâini tremurânde, scoase colierul de perle negre, apoi trase de el și-l rupse dintr-o mișcare. Perlele mici, ca niște picături de întuneric, se răspândiră prin tot cufărul. Luă una și se grăbi spre Elenina, care se învinețise deja la față.

Îi făcu semn să deschidă gura și îi puse perla între buze.

— Înghite-o, îi zise, apoi luă plosca de la brâu, îi scoase dopul și o apropie de gura fetei.

Cu greu, Elenina luă câteva guri de apă și reuși să înghită perla. Un timp, nu se întâmplă nimic, dar apoi, când

fata deja credea că va fi strivită de strânsoare, simți presiunea slăbind. Firele ce păreau atât de solide își pierdură strălucirea, se desfăcură și căzură pe podea, transformându-se într-un abur cenușiu care dispăru în aer.

— Ce... ce-a fost asta? făcu ea, răsuflând greu, încercând să-și revină.

Matei privi spre grifon, apoi spre ea.

— Plasa Dragonului. Numai un magician foarte puternic poate obține așa ceva, pentru că e plăsmuită din ultima răsuflare a unui dragon proaspăt ucis. Puțini ar fi în stare s-o creeze.

— Ei, uite că cineva a fost capabil, articulă cu greutate Elenina, încă respirând greu.

Se uită la aburul cenușiu care dispărea încet la picioarele lor și întrebă:

— Și totuși, cum a ajuns la mine?

Se întoarse spre grifon, care părea năucit de cele întâmplate.

— Tu ai adus drăcia asta aici? îl întrebă ea supărată, iar grifonul scutură oripilat din cap.

— Nu-i nevoie să o aducă cineva, explică Matei. E suficient ca cel care-ți vrea răul să aibă un portret sau un lucru de-al tău, iar apoi poate trimite Plasa Dragonului după tine, iar ea vine singură până te găsește.

Oftă adânc și adăugă:

— Nu există niciun remediu cunoscut în afară de Perlele de Dragon. O să-ți explic mai târziu ce e cu ele, dar să știi că am avut mare noroc că totul s-a întâmplat chiar aici, unde aveam perle la îndemână. Dacă tot am rupt co-

lierul, ar fi bine să porți în permanență una sau două la tine.

— Crezi că cel care a trimis-o va mai încerca o dată? întrebă Elenina.

Grifonul cârâi și spuse:

— Nu Plasa Dragonului. Altceva...

Matei îl privi și aprobă din cap:

— Acum, că își va da seama că ai remediul, sigur va încerca altceva. Mai ales că nici nu cred că mai există altă Plasă în lume. E, totuși, foarte greu să ucizi un dragon.

— Și nici nu mai sunt mulți, cârâi grifonul.

— Așa e, confirmă Matei. Nu au mai rămas mulți, iar cei care mai există sunt cei mai puternici, așa că, nu e la îndemâna oricui să-i ucidă.

Elenina renunță să mai absoarbă vreo informație din întâmplarea prin care tocmai trecuse. Erau prea multe și prea ciudate. Avea vreme să le analizeze mai târziu.

10. Un Uroborus mortal

Important era acum să coboare din pod înainte să se întoarcă mama de la cumpărături, mai ales că trebuia să apuce să se scuture de praf, ca să scape de urmele întâmplărilor prin care tocmai trecuse. Însă oricât se scutură, rămase cu senzația că era murdară și că încă mai atârnau de ea bucățele din Plasa Dragonului. Așa că, după ce mama ei își făcu apariția și se retrase să-și vadă telenovelele, Elenina se duse să facă o baie, să-și curețe urmele acelei zile.

Nu avu ce face și trebui să intre cu grifonul și cu Matei după ea în baia care, deodată, părea extrem de mică. Îi puse să se întoarcă cu spatele și se lăsă cuprinsă de îmbrățișarea caldă a apei, închizând ochii și relaxându-se, încercând să uite grozăviile care i se petrecuseră.

Tocmai când se hotărî să revină din lumea plăcută în care se scufundase, simți ceva rece pe gât. Fără să deschidă ochii, încercă să-și imagineze ce putea fi, dar nu reuși să se gândească la nimic cunoscut. Până la urmă, renunță și privi în jos.

Pe piept i se târa, către gât, un șarpe mare și verde. În primul moment vru să țipe, dar oricât de groază i-ar fi fost, își puse o mână la gură și-și înăbuși strigătul.

— Matei! șuieră ea, disperată. Matei, un șarpe se urcă pe mine!

Atât Matei, cât și grifonul se întoarseră iute. Șarpele se încolăcise, între timp, în jurul gâtului ei și, din câte își putea da seama, privind în oglinda de pe peretele de lângă cadă, începuse să-și înghită coada. Ba chiar o înghițea cu atâta spor, încât Elenina uită de frica de șerpi, paralizată de frica de sufocare. Simțea din ce în ce mai mult că nu mai putea să respire.

— Un Uroborus! strigă Matei și își scoase pumnalul, dar Grify întinse o gheară și-l opri.

— Mă ocup eu! cârâi el, cât putu de încet. Oțelul pumnalului nu le face nimic, dar când eram mic îmi plăcea să mănânc Uroborușii mai mult decât orice altceva. Încă n-am uitat ce gust bun au și nici cum se mănâncă.

Se întoarse și făcu un pas spre cada de baie, apoi se aplecă ușor spre Elenina, care începea să se învinețească la față.

Fata simți o clipă ciocul tare al grifonului pe pielea gâtului, apoi auzi două țăcănituri scurte și, o clipă mai târziu, putu iar să respire în voie. Oftă ușurată și încercă să nu se uite spre grifon, care-și ridicase capul și acum savura ultimele rămășițe ale șarpelui.

Fata auzi oftatul lui Matei:

— Uroborușii sunt unele dintre cele mai puternice ființe magice. Odată prinsă în strânsoarea lor, nimic nu te mai poate scăpa, în afară de...

Făcu un semn cu capul spre grifon, care, deși nu putea zâmbi cu ciocul, era vizibil încântat. Apoi arătă aerisirea de deasupra fetei și adăugă:

— Cred că pe-acolo a intrat.

Privi lung spre grifon, oftă iar și spuse:

— Cineva te vrea eliminată cu orice preț. Și nu este vorba de Consiliul de regență, pentru că el vrea doar să te sperie și să distrugă jurnalul străbunicii tale, ca să abandonezi ideea cu școala de magie. Nu știu cine ar putea fi, dar va trebui să aflăm cât mai repede. Data viitoare cine știe cu ce armă magică te va mai ataca. Și sunt o mulțime, crede-mă.

Elenina părăsi repede baia și se retrase în camera ei. Făcu de mântuială câteva lecții, până ce telenovelele mamei se terminară, apoi o anunță că vrea să plece într-o scurtă plimbare.

— Să ai grijă! îi strigă femeia. Sunt o groază de pericole pe-afară.

— Nici n-ai idee câte, mamă! murmură, suficient de încet încât maică-sa să nu o audă, în timp ce ieșea din casă.

Traversă șoseaua către parc, flancată de cele două ființe magice, gândindu-se cât de drastic se schimbase viața ei în doar câteva zile. Până nu demult era preocupată de lecții, teze și de eterna ei rivală, Carla, iar acum trebuia să fie atentă și să se bazeze pe cei doi prieteni ai ei pentru a rămâne în viață.

Când ajunseră lângă castelul de lemn, observă că o echipă de muncitori lucra de zor să-l repare, să îl pună înapoi pe picioare. Unul mai sfătos le explica celorlalți, care trăgeau de funii ca să-l ridice:

— Vă spun eu că numai o tornadă a putut să facă așa ceva. Am văzut la televizor că au început să apară și pe la noi.

— Lasă prostiile, Mache, și treci încoace să tragi cu noi, îi strigă altul.

Împreună, muncitorii reușiră să-l ridice la loc.

— Ar trebui să-l ancorăm mai bine! zise Mache sfătos.

— Ancorează-l tu, fraiere, dacă vrei! îi răspunse alt muncitor, strângându-și grăbit sculele și frânghiile.

O clipă, doar atât, fata fu tentată să mai facă un gest și să dărâme iar castelul. Auzi mormăitul dezaprobator lângă ea, dar nu avu nevoie de îndemnul lui Matei ca să se oprească. Ceva se întâmplase cu ea, de pe o zi pe alta; amenințările cu moartea o maturizaseră brusc, făcând copilul din ea să dispară cine știe unde.

Dar gândul acesta o nemulțumi.

„La naiba," își spuse, „o să rămân copil cât vreau eu!"

Privi în spate către muncitorii care se îndreptau spre ieșirea din parc, se asigură că nu era niciun copil prin preajmă și făcu un gest cu degetul inelar spre castel.

Pârâitul lemnului care se dărâma se auzi puternic și bufnitura răsună ca o lovitură de tun. Muncitorii se întoarseră ca la o comandă.

— V-am spus! jubilă Mache. V-am spus să-l ancorăm, că vin tornade!

— Unde mama dracului ai văzut tu tornadă, tâmpitule? se enervă cel ce părea șeful de echipă, trântindu-și furios casca de protecție de pământ. Lăsați vorbăria, țipă la cei din echipă, și treceți la treabă! Și de data asta faceți-o ca lumea!

Elenina urcă mândră dâmbul spre pădurice a din apropiere, alături de cei doi prieteni invizibili.

— Asta chiar a fost frumoasă! cârâi entuziasmat grifonul.

— Așa, așa, mormăi Matei, încurajeaz-o și tu, de parcă nu face ea și singură destule prostii.

Ajunși la adăpostul lizierei, Elenina se așeză pe un ciot și îi rugă pe cei doi să se materializeze, ca să-i poată vedea. Se simțea mai confortabil dacă se uita la ei în timp ce discutau.

Matei sparse tăcerea.

— Cel mai important e să aflăm cine se află în spatele acestor atacuri. Dacă știm cine e, putem contracara ce urmează. Pentru că, în mod sigur, individul nu s-a dat încă bătut.

Elenina ridică neputincioasă din umeri:

— Nu uitați că eu doar acum câteva zile am aflat de lumea asta magică, în care voi ați trăit dintotdeauna. Dacă voi nu știți cine ar putea fi, eu cu atât mai puțin...

Grifonul se întinse cât era de mare, își desfășură aripile și spuse:

— Mă duc să fac o scurtă plimbare prin jur. Îmi vin mai multe idei când mă plimb.

— Ai grijă să nu te vadă cineva, îl atenționă Matei.

După ce grifonul dispăru în pădure, bărbatul adăugă:

— Ai văzut că vorbește tot mai bine, pe măsură ce trece timpul?

Elenina aprobă din cap, fără să spună nimic. Observase și ea că, dacă la început cârâia aproape neinteligibil, acum grifonul putea pronunța cuvinte din ce în ce mai complexe.

„E chestie de antrenament," se gândi. „Sau poate nu a avut cu cine să vorbească până acum. Poate că vrăjitoarele din Consiliu îi dădeau doar ordine, fără să fie prea interesate de părerea lui."

Văzând figura gânditoare a lui Matei, îl întrebă:

— Ei, ce-ți trece prin minte?

Gardianul își lăsă în jos capul masiv și spuse ezitant:

— S-ar putea să fie vorba de proscriși...

Fata se încruntă, nepricepând la ce se referea.

— Cine sunt proscrișii? întrebă.

— Vrăjitori care nu se supun niciunei reguli, care trăiesc în afara Legii. Pentru că, să știi, există o Lege pe care niciuna dintre ființele magice nu o poate încălca fără să ajungă apoi printre proscriși. Sau poate că nu ei sunt de vină, poate sunt practicanții Magiei Albe, cine știe?

Elenina tot nu pricepea, așa că întrebă iar:

— Tot nu înțeleg. De ce ar vrea acești proscriși să mă elimine?

— E simplu. Dacă ești recunoscută de toată lumea magică drept prințesă legitimă, atunci ei nu-și vor mai găsi locul în lumea condusă de tine.

— Stai așa! La început mi-ați spus, și tu și străbunica mea, că ar fi vorba de înființarea și conducerea unei școli de magie, iar acum îmi zici că o să trebuiască să conduc lumea magică? Ce să înțeleg de-aici?

Matei zâmbi strâmb:

— Să înțelegi că nici eu și nici ea n-am vrut să te speriem. Dar acesta va fi finalul, fără îndoială. Mai ales dacă nu vor reuși să te împiedice.

— Cine să mă împiedice?

— Proscrișii, dinastia Prințului Negru sau cine știe ce împrejurări, pe care încă nu le cunoaștem.

Nu apucară să continue discuția, pentru că dinspre pădure se apropie grifonul, clănțănind furios din cioc.

— Ei, la ce concluzii ai ajuns? îl întrebă Matei, fără să observe starea lui de nervozitate.

— Am ajuns la concluzia că băieții din ziua de azi sunt niște cretini!

— Cum așa? zise mirată Elenina. De ce spui asta?

Grifonul scutură nervos din capul mândru de vultur, apoi povesti:

— Mă plimbam căzut pe gânduri, puțin mai departe de voi, când m-a zărit un băiețel.

— S-a speriat? întrebă îngrijorată Elenina.

— N-aș zice, răspunse ezitant grifonul. A venit mai aproape și apoi, după ce m-a studiat bine, a luat-o la fugă spre părinții lui, strigând din toate puterile: „Mamă, tată, veniți repede să vedeți un crocodil!"

Elenina și Matei izbucniră în râs. Grifonul îi privi înciudat și pufni nemulțumit, apoi se adânci într-o tăcere posacă și se foi de colo-colo. După câteva minute, reveni în fața celor doi și își deschise larg aripile uriașe, pe care le fâlfâi în fața lor:

— Chiar seamăn cu un crocodil? Cine a mai văzut crocodili cu aripi și cioc?

Ascunzându-și zâmbetul, Elenina îl liniști:

— Doar ai spus chiar tu, Grify, că băieții din ziua de azi sunt niște cretini. Probabil că ori ai dreptate, ori cine

știe ce imagine o fi văzut pe undeva și te-a confundat. Cred că l-a prostit internetul... Nu pune la suflet. Uite, și pe mine lumea mă confundă cu Prințesa magiei negre.

— Dar tu chiar ești Prințesa magiei negre!

Porniră o polemică pe tema asta și uitară complet de problema crocodilului. După ce-și încheiară disputa, Elenina îl puse la curent și pe grifon cu ceea ce discutaseră ei înainte, iar Grify zise:

— Eu știu de ce avem nevoie. De un dragon! Ei au tot felul de intuiții și cunosc foarte multe lucruri care, pentru alții, rămân ascunse.

Matei îl aprobă:

— Deși lumea îi știe mai ales pentru faptul că-și ard dușmanii în flăcări, dragonii chiar au o altă viziune asupra lumii magice și zău că ne-ar fi de folos unul.

Elenina clătină neajutorată din cap.

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, spuse, dar ultima dată când am fost pe la grădina zoologică, n-am văzut niciunul pe-acolo. Și nici în altă parte, că tot veni vorba.

Matei zâmbi misterios:

— Dragonii nu se arată decât când vor ei și numai cui vor ei. Dar după ce se va duce vestea că exiști și că ai puteri extraordinare, o mulțime de ființe magice vor veni să te cunoască și să-ți jure credință. Printre ele se va afla, în mod sigur, cel puțin un dragon.

Elenina nu părea prea convinsă, dar nici n-avea argumente să-i contrazică. Era vorba de lumea magică, pe care ei o știau de când se născuseră; pe când ea aflase de numai câteva zile.

Mai avea câteva întrebări și i se păru un moment perfect pentru a-și satisface curiozitatea, sperând să nu fie întrerupți de data asta.

— Aș vrea să îmi spuneți ceva, începu, iar cei doi întoarseră capetele spre ea și o ascultară atenți. Până acum câteva zile, eram o simplă elevă de clasa a zecea. Știam despre magie doar cât știe orice colegă de-a mea, adică niște informații culese de-aici, de-acolo, cele mai multe din povești spuse de alții, dintr-o grămadă de desene animate și din cărți fantasy. Acum câteva zile, fără să vreau, m-am trezit dintr-o dată Prințesa magiei negre, dar eu tot nu știu nimic nici despre magia neagră, nici despre magii de altă culoare. Habar n-am de nimic despre trecutul și istoria magiei.

Grify se întoarse spre Matei și îl întrebă plin de reproș:

— Tu nu i-ai spus nimic?

Matei ridică din umeri:

— Am crezut că e mai bine să afle singură, puțin câte puțin. Și apoi, am lăsat-o pe străbunica ei să-i spună tot ce trebuie, dacă tot se crede mare profesoară.

— Să afle puțin câte puțin, cârâi indignat grifonul. Și uite că neștiind nimic era să fie ucisă de două ori. Dacă nu eram lângă ea, în mod sigur până acum ar fi fost moartă.

— Dacă era singură, murea oricum, indiferent câte ar fi știut.

Elenina era îngrozită de seninătatea cu care cei doi vorbeau despre viața și moartea ei.

— Parcă spuneați că o vrăjitoare nu poate fi ucisă.

— Nu poate fi ucisă în plan magic, dar în plan material poate fi ucisă la fel ca orice alt om.

Fata dădu din mână.

— Bine, bine, atunci începeți cu începutul și dați-i drumul, le zise. Vreau să știu totul despre lumea asta magică de care îmi tot vorbiți.

Grify și Matei se priviră unul pe altul, apoi grifonul dădu din cap.

— Spune-i tu, că eu vorbesc mai greu. Dacă uiți ceva, am să te completez.

După ce oftă adânc, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o poveste lungă, Matei începu:

— Legendele noastre spun că la început toți oamenii aveau puteri magice și, chiar dacă nu erau toți la fel de puternici, puteau face magie, credeau în ea și o respectau. Însă, cu timpul, a început să apară o separație între nivelurile lor de putere și mai ales între felurile în care își foloseau magia. Majoritatea voiau doar să-și ușureze viața de zi cu zi, care era grea la începuturi. Apoi, unii oameni s-au născut fără să mai aibă aceste puteri. Fie că străbunii lor nu le-au folosit și le-au lăsat să se atrofieze, fie au considerat că se pot descurca și fără ele. La rândul lor, cei care au continuat să aibă puteri s-au împărțit, între timp, în două mari grupe complet separate: adepții magiei albe și adepții magiei negre. De fapt, singura diferență între ei era faptul că adepții magiei albe considerau că nu este permis să îți folosești forțele pentru a-ți proteja violent persoana sau semenii, pe când adepții magiei negre nu aveau nicio remușcare să facă prăpăd în jurul

lor, dacă era cazul. Dovadă, cei trei vagabonzi pe care i-am ucis ca să te apăr.

— Ai ucis trei vagabonzi? se miră grifonul. Uau, abia aştept să o mai atace cineva, ca să rezolv şi eu câţiva.

Văzând că Elenina îl privea urât, îşi duse o aripă la cioc şi făcu semnul tăcerii.

— Dacă ai fi avut un apărător adept al magiei albe, probabil că ar fi încercat tot felul de pase magice sau ar fi vrut să negocieze cu ei. Îţi dai seama că nu puteam risca aşa ceva.

— Bine, bine, făcu Elenina împăciuitoare, lasă asta şi povesteşte mai departe.

— Mai departe nu este foarte mult de povestit. În timp, adepţii celor două forme de magie s-au organizat, şi-au ales conducătorii şi, pentru că femeile au dovedit puteri mai mari, cu timpul s-a ajuns să fie conduşi de câte o regină, aşa cum a fost străbunica ta.

Grifonul croncăni spre Matei şi acesta îi făcu semn să tacă.

— Bineînţeles că am să-i spun şi despre revoltă, dar nu mă mai întrerupe.

Grify făcu iar semn că avea să tacă, aşa că Matei continuă:

— La un moment dat, Madalena a început să acţioneze singură, într-un mod care nu a fost deloc pe placul celorlalte vrăjitoare. Avea o idee fixă cu înfiinţarea unei şcoli de magie nu numai pentru cei înzestraţi cu puteri magice, ci şi pentru oricine altcineva şi-ar fi dorit să le aibă. A mai făcut ea şi alte prostii, deşi am sfătuit-o să nu şi le pună

pe bătrânele vrăjitoare în cap. Aşa că, într-o bună dimineaţă, s-a trezit detronată şi de atunci lumea magiei negre este condusă de un Consiliu de regenţă format din trei vrăjitoare. Madalena a fost condamnată la suspendare, un fel de moarte magică din care ar putea reveni, dar doar în anumite condiţii. Oricum, ea încă mai poate vedea ce se întâmplă în lumea noastră.

— Ce alte lucruri a mai făcut, de a meritat să fie detronată?

— În primul rând, a folosit o magie foarte veche, magia genitorilor, prin care le-a lipsit pe mama şi pe bunica ta de orice putere magică, astfel încât toate puterile lor au trecut asupra ta. Cred că asta le-a înfuriat cel mai tare, pentru că a hotărât de una singură să facă aşa ceva şi pentru că, în aceste condiţii, tu n-o să mai ai rivală atunci când o să ajungi în deplinătatea puterilor.

— Când va fi asta? întrebă curioasă Elenina.

— Cât de curând, răspunse Matei. Văd că puterile tale cresc pe zi ce trece, chiar dacă tu nu îţi dai seama de asta.

Elenina se încruntă şi întrebă:

— Dar cum anume vezi lucrul ăsta?

Matei ridică din umeri:

— Cred că la întrebarea asta ar fi mai bine să răspundă Grify. Nu degeaba are el ochi de vultur, precis vede mai bine ca mine.

După ce ezită câteva clipe, Grify răspunse:

— Ca o lumină.

— Cum adică, lumină? zise Elenina, curioasă.

— Da, văd în jurul tău ceva ca o lumină, care e tot mai puternică pe zi ce trece. Fiecare vrajă pe care o foloseşti

te face și mai luminoasă. Așa te-am găsit eu și cred că așa te-au găsit și cei care au vrut să te ucidă.

— Adică, dacă dărâm rulmenți sau răstorn turnulețe, puterile mele cresc, iar eu anunț lumea magică de faptul că exist?

— Cam așa ceva, răspunse Matei, oarecum în silă. Dar asta nu înseamnă că trebuie, de acum încolo, să te ții numai de așa ceva. Toate astea trebuie făcute în timp, pentru că dacă te grăbești să crești, o să te trezești că primii vin mai degrabă dușmanii tăi, nu supușii care ar putea să se adune în jurul tău și să te apere.

Elenina se gândi puțin, apoi întrebă:

— Și proscrișii? Dacă tot bănuiți că ei se află în spatele atacurilor, ziceți-mi și cine sunt.

— Proscrișii sunt femei și bărbați care au puteri magice, dar nu fac parte nici din regatul magiei albe, nici din cel al magiei negre. Ei nu respectă nicio regulă, nu se supun niciunei autorități și fac totul numai de capul lor.

Elenina rămase pe gânduri minute în șir, dar tot nu reuși să-și lămurească ideile.

— Și voi vreți să spuneți că de acum încolo va trebui să lupt ca să ajung conducătoarea regatului magiei negre?

— Nu e nevoie să te lupți cu nimeni, răspunse Matei. E suficient să rămâi în viață, pentru că în clipa în care ai deschis cufărul și ai căpătat puterile magice, ai devenit *de facto* conducătoarea lui. Atâta tot că aura ta încă nu este destul de luminoasă și nu au aflat toți acest lucru. Când vor afla, vor veni lângă tine, iar cele trei din Consiliu vor rămâne singure.

Cu mintea plină de gânduri, Elenina coborî spre casă, iar cei doi o urmară. În ciuda faptului că era Prințesa magiei negre, avea, totuși, o mulțime de lecții de făcut pentru a doua zi.

11. Un pedagog de școală veche

Emil Lămureanu, directorul liceului Unirea, avea în spatele biroului un afiș cu aspect modest, pe care stătea scrisă inscripția de pe frontonul templului lui Apollo, din Delphi: „Cunoaște-te pe tine însuți." Propoziția era redată în greaca veche, desigur.

De multe ori, când se simțea încordat, își întorcea fotoliul rotativ și citea și recitea vechiul text al lui Socrate ca pe o mantră, până când se simțea iar capabil să facă față realității înconjurătoare.

De când îi fusese anunțată vizita doamnei Vasilica Florescu, mama elevei Carla Florescu, citise și recitise de trei ori inscripția și tot nu se simțea în stare să înfrunte întâlnirea care se anunța. O ştia pe Vasilica de peste douăzeci de ani, de când îi fusese elevă și încă de pe atunci n-o putuse suporta, deși încercase, fără prea mult succes, să-și ascundă sentimentele. În ultimii doi ani, de când fiică-sa era elevă la liceul lui, femeia venise să-l viziteze de nenumărate ori și de fiecare dată îl apuca o cumplită durere de cap după plecarea ei, iar migrena îi trecea numai după ce lua două sau chiar trei pastile de Fasconal.

După părerea lui, femeia era un monument închinat propriei ei persoane. De câțiva ani patrona un aprozar și

o șaormerie, iar de atunci îi povestea oricui voia sau nu voia să asculte despre problemele pe care le avea cu lanțul ei de magazine.

Când auzi bătaia în ușă, directorul se asigură că folia de Fasconal era la locul ei în sertar, apoi spuse, cu voce neutră:

— Intră!

Femeia, planturoasă de parcă și-ar fi consumat ea singură întreaga producție a șaormeriei, năvăli în cabinet împingându-și în față odrasla. Carla arăta ca o tânără care se pregătise mai degrabă pentru discotecă decât pentru școală și, privind-o critic, directorul trebui să recunoască sincer că era o fată care arăta bine. Poate chiar prea bine, așa că ar fi putut să fie o plăcere pentru cei din jur dacă n-ar fi avut o privire arogantă ce părea să-i pună pe toți la locul lor și să le spună că totul i se cuvenea.

— Luați loc, vă rog, le pofti directorul, arătând scaunele din fața biroului.

— Nu luăm niciun loc, domnule director! Nu atâta vreme cât în liceul dumneavoastră îi permiteți unei terchea-berchea să își bată joc de fetița mea. Nu se poate așa ceva!

Directorul auzise ceva despre incident, pentru că femeia de serviciu i-l povestise pe larg. Informațiile fuseseră completate apoi cu lux de amănunte de doamna Bolea, dar oricât s-ar fi gândit, tot nu-și putea da seama unde era bătaia de joc de care vorbea femeia din fața lui.

— Stimată doamnă, ce i s-a întâmplat fetei dumneavoastră este un incident regretabil, dar tot nu văd cum o

simplă diaree ar putea fi o bătaie de joc din partea cuiva. Din câte mi s-a spus, domnișoara Carla consumă cam multe sucuri proaspete. Poate că vreunul din ele a fermentat și asta ar fi toată explicația.

Femeia se înroși toată, de parcă cineva i-ar fi turnat apă fiartă în cap.

— Nu-i vorba de niciun suc fermentat, domnule director. I le prepar chiar eu dimineața, când pleacă de acasă, deci nu poate fi vorba de așa ceva. Și la urma urmei, beau și eu tot același fel de sucuri, iar după cum vedeți, eu n-am pățit nimic.

— Atunci ce credeți că s-a întâmplat?

— E simplu, domnule director. Vedeți cum arată fata mea? întrebă ea și o răsuci pe Carla, pentru ca directorul să o poată vedea din toate unghiurile. E ca un boboc de trandafir.

„Și cam tot atât de deșteaptă," își spuse directorul, dar preferă să asculte mai departe.

— În mod sigur, continuă femeia, felul în care arată și se îmbracă stârnește invidii, mai ales printre colegele ei de condiție mai modestă.

— Mamă, încercă fata ei să o întrerupă, eu n-am spus asta.

— Tu să taci! o opri doamna Florescu pe tânără. Știu eu cum merg lucrurile prin liceul ăsta, pentru că și eu am fost odată elevă și mi s-au făcut o mulțime de glume proaste.

Directorul ridică mâinile, ca și cum ar fi vrut să oprească torentul de vorbe al doamnei Florescu.

— Doamnă, opriți-vă o clipă și spuneți-mi concret ce anume credeți că s-a întâmplat.

Femeia se opri, dar, într-adevăr, numai o clipă, apoi continuă să-și spună oful:

— Cred că închipuita aia a lui Tudorescu i-a pus ceva în sticla cu suc.

Directorul se încruntă, încercând să înțeleagă:

— Închipuita lui Tudorescu? Despre cine anume vorbiți, doamnă?

— Ei, cum adică despre cine vorbesc? Despre Elenina Tudorescu! Din câte am înțeles de la fetița mea, ea este capul răutăților. Am fost colegă cu mama ei și știu cât de închipuite pot fi. Și ea și fiică-sa.

— Stați puțin, doamnă Florescu. Dumneavoastră insinuați că eleva Elenina Tudorescu i-a pus ceva în sucul fetei dumneavoastră și din cauza asta a făcut ea diaree?

Pentru prima dată, doamna Florescu se mulțumi doar să încline din cap, în loc să turuie. Directorul se uită și spre Carla, dar aceasta stătea tăcută, cu privirea în podea. După ce le privi lung pe amândouă, directorul spuse:

— Aceasta e o acuzație foarte gravă, dacă e adevărat. Sper că aveți dovezi în acest sens.

Doamna Florescu clătină vehement din cap și spuse:

— Nu avem, vă dați seama că astfel de lucruri nu se fac în văzul lumii. Dar suntem sigure că așa e și, dacă vorbiți cu nesimțita aia, sunt sigură că va recunoaște.

— Doamnă, vă rog să vă temperați limbajul. Dacă noi, cei mai în vârstă, nu dăm dovadă de ponderare, ce putem aștepta de la tinerii aceștia?

Deși își dădea seama că cele două voiau să o aducă pe Elenina în fața lor nu neapărat pentru a-i auzi mărturisirea, cât mai ales pentru a o umili, directorul o trimise, totuși, pe femeia de serviciu după ea.

Nu trecu mult până când fata ajunse în birou. După un schimb politicos de saluturi cu directorul, bărbatul îi zise direct:

— Doamna aceasta, mama elevei Carla Florescu, te acuză că în ziua când domnișoara a avut episodul acela de diaree acută, i-ai pus ceva în sticla cu suc și din cauza asta s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Elenina făcu o figură uimită, pentru că la așa ceva nu se așteptase. Chiar dacă era vinovată de episodul diareic al Carlei, nu se gândise nicio clipă că vor găsi o asemenea explicație. Zâmbi ușor, știind că acuzațiile lor erau absurde și extrem de ușor de demontat. Cu o figură nevinovată, spuse:

— Domnule director, în dimineața respectivă, Carla nici n-a apucat să ajungă la bancă și cu atât mai puțin să-și deschidă geanta. Totul s-a întâmplat la nici un minut după ce a intrat în clasă.

— E adevărat? o întrebă directorul pe Carla.

Carla plecă privirea, vinovată.

— Așa a fost, domnule director. Dar Vlad, colegul meu de bancă, mi-a spus că a făcut ea un semn cu mâna spre mine și din cauza asta mi s-a întâmplat totul.

Mama ei o privi de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce auzea. Profitând de neobișnuitul moment de tăcere al doamnei Florescu, directorul continuă cu întrebările:

— Elenina a făcut semn cu mâna spre tine? Cum anume?

— Așa, zise Carla, încercând să imite mișcarea despre care îi povestise Vlad.

Directorul rămase siderat o clipă, apoi întrebă:

— Vrei să spui că dacă domnișoara asta, aici de față, face un semn spre noi, ne apucă pe toți diareea?

Carla încuviință fără prea multă convingere. Se vedea pe ea că regreta că deschisese vorba despre așa ceva, dar directorul se ridică din fotoliu și se duse alături de cele două femei, apoi o îndemnă pe Elenina:

— Domnișoară, te rog să treci în fața noastră și să faci semnul acela de care spunea colega dumitale.

Directorul așteptă crispat ca Elenina să ajungă în fața lor și, timp de o clipă, se simți ca un medic curajos care își injectează singur noul medicament descoperit, pentru a-l testa. Elenina făcu un gest vag cu mâna spre ei și directorul o întrebă pe Carla:

— Așa a făcut?

— Parcă puțin mai tare...

— Domnișoară, puțin mai tare.

Elenina își vântură cât de tare putu degetele și apoi toată mâna spre grupul celor trei, dar se feri să-și atingă în vreun fel degetul mare. Directorul le privi pe cele două, mamă și fiică. Amândouă se făcuseră mici sub privirea lui severă.

— Păi, atunci să repet și eu ce spunea Euclid când îi reușea câte o demonstrație: *„quod erat demonstrandum"*. Văzând că era privit cu nedumerire, dezvoltă subiectul: Adică, asta a fost cam tot ce trebuia demonstrat, așa că, acum, vă rog să mă lăsați să-mi văd de treburi.

Pentru prima dată, doamna Florescu nu mai găsi nimic de spus și, împingând-o pe Carla în față, se grăbi spre ușă. Directorul rămase în fața Eleninei și tocmai se pregătea să-i ceară scuze pentru episodul neplăcut la care fusese nevoit să o supună, când i se păru că aude o șoaptă: „Elenina, nu!" Se uită în jur, dar nu văzu pe nimeni, așa că se întoarse iar spre cele două femei care dădeau să iasă pe ușă.

În mod inexplicabil, tocmai atunci doamna Florescu scoase un țipăt disperat, urmat imediat de cel al Carlei. În țipătul primei se ghicea frustrarea de a-și vedea mitul de Mare Doamnă, construit cu atâtea eforturi, dărâmat acum de un simplu deranjament stomacal.

Pe picioare li se prelinse lichidul maroniu al supremului afront, iar cabinetul directorial se umplu de mirosul fetid specific. Amândouă dispărură pe scări ca luate de vânt, fără să mai privească înapoi.

Ținându-se de nas, directorul se repezi să deschidă geamurile, apoi sună după Matilda, femeia de serviciu. Când intră cu mopul în cabinet, bătrâna se opri în prag, supărată.

— Domnule director, zise ea iritată, dacă mai vin astea mult și se cacă pe unde apucă, o să vă rog să îmi dați și spor de toxicitate!

În timp ce directorul și Elenina ocupară câte un loc lângă geam, lăsând-o pe Matilda să își facă treaba, aceasta nu se putu abține să nu comenteze:

— Degeaba se dau rotunzi că sunt mari afaceriști brașoveni, că tot o familie de căcăcioși au rămas.

Mulțumită de cum se rezolvaseră lucrurile, Elenina se întoarse în clasă și rămase cuminte la toate orele, de parcă s-ar fi ferit să rămână singură cu cei doi paznici ai ei.

Avea perfectă dreptate să se ferească, pentru că, în drumul spre casă, Matei, cum a prins un moment în care erau doar ei trei, cum a dojenit-o pe Elenina, reproșându-i că nu se comportă cu demnitatea unei prințese. Grifonul, în schimb, a chicotit încântat.

— Ba le-a făcut foarte bine! comentă el. Dacă nu le făcea ea nimic, eram eu gata să le trag un cioc în cap, că prea mă enervau.

De atâta veselie, grifonul uită cu totul de el când traversară o stradă și deveni vizibil preț de câteva clipe, spre deruta șoferilor care așteptau ca semaforul să se facă verde.

12. În drum spre Cireșica

„Cireșica deține puterea Magiei negre, vine cu leacuri de trup și de suflet, vă eliberează de farmece și de blesteme, vă apără de dușmani și vă oferă protecție împotriva oricăror magii știute sau neștiute..."

Erau toți trei în camera Eleninei și profitau de faptul că mama ei era iar prinsă în magia telenovelelor – deși ea personal s-ar fi ferit să folosească acest cuvânt – ca să poată vorbi în șoaptă. Obsedată fiind de internet și de informațiile pe care le putea găsi acolo, Elenina era atentă și la ei, dar și la informațiile pe care le găsea despre magia neagră.

— Uitați-vă aici! spuse ea, când ochii îi căzură pe reclama pe care și-o făcea vrăjitoarea Cireșica.

— Asta e o aiureală! decretă Matei, după ce citi textul. Vrăjitoarele astea de doi bani sunt bune numai de tras oamenii pe sfoară. Profită de naivitatea lor și de informații aflate din altă parte, ca să-i stoarcă pe fraieri de bani.

Elenina citi mai departe reclama, de parcă nici nu l-ar fi auzit:

— Uite ce zice: „vă apără de dușmani și vă oferă protecție împotriva oricăror magii știute sau neștiute..." Iar taxa este de numai o sută de lei.

— N-ar trebui să ai de-a face cu astfel de oameni, spuse Matei, iar grifonul îl susținu cu un cârâit vehement și continuu, până când Elenina fu nevoită să-i facă semn să se liniștească, fiindcă făcea prea mult zgomot.

Nu reuși s-o facă la timp, fiindcă mama ei era deja la ușă și ciocănea insistent.

— Am auzit o cioară, Elenina! Sper că n-ai început să aduci păsări în casă.

Elenina, care apucase să-și ia telefonul înainte să-i deschidă, îi răspunse calmă:

— Nu e o cioară, mamă. Este un corb. Ascultam o interpretare modernă a poeziei „Corbul" de Edgar Allan Poe.

— A, făcu mama ei, brusc mai liniștită, deci „Corbul" e. Parcă îmi aduc aminte că am studiat și noi poezia asta.

— Du-te liniștită la film. Pe aici totul e-n ordine.

Mama ei se mai uită o dată cercetător prin cameră, dar cum cei doi paznici ai Eleninei se făcuseră nevăzuți, nu văzu nimic suspect. Înainte să închidă ușa, mai spuse:

— M-aș uita, dar nesimțiții ăia au văzut că filmul lor are succes, așa că acum l-au umplut de reclame.

După ce mama ei plecă, Elenina se întoarse spre locul unde bănuia că erau Matei și grifonul și le spuse:

— Stau și mă întreb cum ar reacționa mama mea dacă v-ar vedea pe amândoi la mine în cameră.

— Cred că ar leșina, spuse Matei. Dar nu schimba vorba: cred că este o idee foarte proastă să te întâlnești cu o astfel de vrăjitoare.

— Mâine e sâmbătă, spuse Elenina fără să-l bage în seamă, deci aș putea să le spun alor mei că ies cu colegii în oraș și să dau o fugă până la Ploiești.

Consultă rapid, online, mersul trenurilor.

— Uite, adăugă ea, e un tren care pleacă la nouă și patruzeci de minute și imediat după unsprezece ajunge în Ploiești.

— Nu-i bine ce faci, spuse Matei, dar fata era deja cu mâna pe telefon, să facă rezervări atât la tren, cât și la vrăjitoare.

Îi luă câteva minute să pună totul la punct, apoi se întoarse spre cei doi radiind de bucurie.

— Am rezolvat. Am luat bilet la clasa I, ca să fie mai liber și să aveți și voi loc cu mine.

— Oricum nu contează, fiindcă noi ne putem și dematerializa când devenim invizibili, chiar dacă nu o facem mereu. Problema este că n-ar trebui să ne vedem cu astfel de femei dubioase.

Elenina, însă, părea surdă la protestele lui constante.

* * *

A doua zi, la nouă și patruzeci de minute fix, Elenina se instala într-un vagon de clasa întâi a InterRegio-ului de București, însoțită de cei doi prieteni invizibili.

Nu erau prea mulți oameni în vagon, dar se aflau suficient de aproape încât să nu poată vorbi cu cei doi. Își spuse că o oră și jumătate trecea repede, iar dacă apărea vreo urgență, putea să meargă în capătul vagonului, să vorbească acolo cu Matei și Grify.

Chiar când se întreba cu ce avea să-și umple timpul până la Ploiești, în fața ei se așeză un băiat. Părea doar cu

vreo trei, patru ani mai mare ca ea. Era înalt și avea părul blond, o pereche de ochelari care îi ascundeau ochii și o față rotundă și inocentă, de copil, care îl făcea, la prima vedere, să pară mai tânăr decât era.

Avea la el câteva mape de desen și, după ce le puse în plasa pentru bagaje, se așeză pe scaunul din fața Eleninei. Însă se ridică aproape imediat.

— Dă-mi voie să mă prezint, mă numesc Vladimir, spuse el, pe un ton oficial, apoi își mușcă încurcat buzele. Îmi cer scuze dacă-s ușor incoerent, dar sunt foarte emoționat.

„Ciudat mod de a agăța o fată," își spuse Elenina, zâmbind în sinea ei. Cu voce tare, răspunse:

— Eu sunt Elenina și... nu înțeleg de ce ești emoționat.

Băiatul arătă spre mapele din plasa de bagaje:

— Merg la București să mă întâlnesc cu proprietarul unei galerii de artă. Mi-a văzut câteva lucrări puse pe internet și poate am noroc să-mi organizeze o expoziție.

— Interesant, spuse Elenina, dar cum nu știa nimic despre pictură și expoziții, preferă să tacă decât să spună vreo prostie.

După câteva minute de tăcere stânjenitoare, Vladimir își făcu iar curaj și arătă spre mape:

— Nu că aș vrea să te oblig, dar n-ai vrea să te uiți peste ele, ca să treacă timpul mai repede?

Elenina ar fi vrut să-i spună că nu se pricepea deloc la așa ceva, dar băiatul o privea cu atâta speranță încât i-ar fi fost greu să-l refuze. În numai câteva clipe, se trezi cu Vladimir alături și cu o mapă în brațe.

— După ce lasă pensula din mână, un artist ar trebui să tacă şi să-şi lase arta să vorbească, dar picturile mele sunt puţin mai ciudate şi va trebui să ţi le explic, cel puţin pe unele dintre ele. Mai ales că eu sunt, acum, în perioada japoneză, iar pictura japoneză are regulile ei şi e mai greu de înţeles dacă nu eşti în temă.

Deschise cu grijă mapa, iar în faţa ochilor Eleninei apăru un peisaj extraordinar: în depărtare se vedea o pagodă veche, înconjurată de bambuşi tineri, în stânga tabloului, un pod cu unul din capete pierdute în ceţurile depărtării, iar în prim plan se vedea o creangă de cireş cu numai câteva flori, de o prospeţime incredibilă.

Văzând-o atât de impresionată, Vladimir explică:

— Japonezii spun că, pentru a desena cu adevărat o creangă, trebuie să simţi adierea vântului care bate prin ea. Şi, bineînţeles, ca să poţi picta o floare, trebuie mai întâi să-i poţi simţi mirosul.

Elenina privi fermecată peisajul şi i se păru că într-adevăr putea simţi mirosul florilor. După acest prim peisaj, descoperi o pictură în cerneală a unui trunchi bătrân, tot de cireş, care îşi trimitea, parcă cu ultimele puteri, câteva flori ofrandă lumii.

— E superb, şopti fata, fermecată. Nu ştiu nimic sau, oricum, foarte puţin despre cultura japoneză, dar mi se pare că ai surprins într-un mod minunat tot ce îmi imaginam eu despre Japonia.

— Mulţumesc, spuse modest Vladimir. Asta cred că a şi fost intenţia mea.

Puse deoparte prima mapă şi o deschise pe a doua. În ea erau cam acelaşi tip de desene, numai că, de data asta,

realizate numai în cărbune și creion. După ce o lăsă pe Elenina să privească preț de câteva minute, Vladimir spuse:

— Cred că un pictor își dă adevărata măsură doar când trece de la culori la alb și negru. Culoarea te fură, te încântă, pe când negrul te obligă la sobrietate, te forțează cu adevărat să asculți vântul printre crengi, dacă chiar vrei să comunici ceva.

În timp ce Elenina privea rând pe rând planșele, Vladimir o urmărea intens. În cele din urmă, îi zise:

— Ai o față foarte specială... mă întreb dacă mi-ai da voie să încerc să-ți desenez portretul.

Elenina ridică din umeri.

— Nu am nimic împotrivă, îi răspunse. Dar vezi că eu cobor la Ploiești, așa că nu știu cât timp ți-a mai rămas.

— Aaa, nicio problemă. Îmi ajung câteva minute.

Vladimir își pregăti în grabă o foaie de hârtie cartonată, apoi începu să o privească atent.

— Trebuie să stau într-un fel aparte? întrebă Elenina.

— Nu neapărat. Dar m-ai ajuta foarte mult dacă ai întoarce puțin capul într-o parte și m-ai privi așa... ca și cum m-ai studia.

„Oricum te studiez, prostuțule!" își zise Elenina, dar nu lăsă să se vadă ce gândea și se așeză așa cum își dorea el. Tresări când degetele sale lungi îi atinse fața și o potrivi în așa fel încât să stea cum îi venea lui bine.

Îl privi apoi minute întregi pe sub gene, și fiindcă îi ceruse el, dar și pentru că îi făcea plăcere să îl studieze pe îndelete, sub pretextul că îi pozează. Din când în când,

dualitatea situației o făcea să zâmbească abia imperceptibil și, la un moment dat, observă că și el îi răspunde la zâmbet.

Dură ceva vreme până când Vladimir păru mulțumit de ceea ce desenase și, după ce mai trase câteva tușe viguroase, întoarse cartonul spre ea.

Elenina rămase mută atât de multe minute, încât băiatul se îngrijoră:

— Nu-ți place? o întrebă.

Ea se simțea încurcată: fata din desen era și nu era ea. Era, bineînțeles, mult stilizată. Normal că în câteva minute, Vladimir nu reușise să redea prea multe detalii, dar imaginea era oarecum idealizată.

— Așa arăt eu? întrebă ea în cele din urmă.

Vladimir păru încurcat și răspunse precaut:

— Nu chiar. Eu te-am desenat așa cum te văd eu. Inocență amestecată cu mister. Mult mister.

Pe măsură ce-și privea portretul, Elenina devenea tot mai încântată de el.

— Mamă, ce talent ai! spuse ea, încântată. Din numai câteva linii și în doar câteva minute, ai reușit să desenezi așa ceva.

Vladimir zâmbi modest.

— Mă bucur că îți place, îi zise el. Poți să îl păstrezi.

— Dar... nu știu dacă pot să-l primesc...

— Poți, poți, insistă băiatul. Eu nu am nevoie de el, pentru că am să te păstrez mereu în minte.

„Uau," se gândi Elenina, „oare chiar vrea să spună ce înțeleg eu de aici?"

Plecă ochii în jos și întrebă:

— Așa le spui tuturor modelelor tale? Așa le vrăjești pe toate fetele?

Vladimir oftă adânc:

— Poate părea greu de crezut, dar tu ești primul model viu din viața mea. Dacă fac abstracție de pisica mea, Kitty, adăugă el cu un surâs amar.

— Cum așa? se miră fata.

— Simplu. Chiar dacă nu îți par deloc așa, să știi că sunt foarte timid. Încă mă mir de mine că am putut să te rog să-mi pozezi. Sincer să fiu, mă așteptam să îmi dai o palmă, nu să accepți.

— Ei, nu cred că toate fetele pe care le-ai întâlnit s-au purtat așa de urât cu tine.

— Nu, dar se pare că nu sunt genul de băiat care să le atragă prea mult. Nu am bani, nu am mașină, nu merg prin cluburi și, pe deasupra, mai am și ochelarii ăștia cu multe dioptrii.

Elenina simți dorința să-l mângâie, așa cum făcea uneori cu cățelușii abandonați pe care îi întâlnea pe stradă. În loc de asta, se ridică în picioare și îi făcu semn și lui să se ridice:

— Ce-i? întrebă el, nelămurit.

— Păi, nici eu nu prea stau bine cu banii, așa că m-am gândit să te răsplătesc în felul meu.

— Cum?

— Printr-o sărutare, o valută universal valabilă.

Văzând că el nu spune nimic și doar înghite în sec, Elenina se ridică pe vârfuri, își trecu mâna pe la ceafa lui

și îl sărută apăsat pe buze. Se așeză apoi pe banchetă, în timp ce Vladimir rămăsese încremenit în picioare.

— Mi s-au aburit lentilele, spuse el și se așeză bâjbâind, căutând în buzunar un șervețel pentru ochelari.

Elenina prinse curaj când îi văzu deruta.

— Asta înseamnă că ți-a plăcut, îi răspunse ea. Numai atunci crește atât de mult temperatura încât să ți se aburească ochelarii.

— Probabil, bâigui el. N-am mai sărutat niciodată o fată, ca să știu.

— Nu cred, spuse Elenina, tachinându-l. Un băiat ca tine ar trebui sărutat de o mie de ori pe zi.

— Nu râde de mine, te rog. Ție ți-e ușor să vorbești. Când o fată arată ca tine, sunt sigur că băieții roiesc în jurul ei.

— Vezi să nu, spuse ea, dar nu mai avu timp să adauge nimic.

De pe hol, controlorul tocmai anunță că ajungeau la Ploiești.

— Să te ajut la bagaje, sări Vladimir, îndatoritor, dar se opri încurcat, pentru că în plasa pentru valize de deasupra fetei nu se afla nimic.

— Nu am niciun bagaj, spuse Elenina, un pic încurcată. Am venit doar într-o scurtă vizită la o colegă care s-a mutat în Ploiești și sper să mă întorc la Brașov cu trenul următor.

Vladimir îi dădu un carton în care să-și pună portretul și o conduse până la ușa vagonului.

— E posibil ca și eu să mă întorc cu trenul următor, așa că, poate ne mai întâlnim. Oricum, pentru orice eventu-

alitate, ți-am scris numărul meu de telefon pe spatele portretului. Să mă suni, dacă vrei să ne mai întâlnim, când te întorci în Brașov.

Frânele trenului scârțâiră și cei doi fură despărțiți de doi călători grăbiți, cu o mulțime de bagaje după ei, așa că Elenina fu nevoită să coboare mai mult împinsă, decât de bunăvoie.

Rămase stingheră pe peron, făcându-i îndelung cu mâna. După ce toți călătorii se pierdură spre ieșire, își sprijini capul de un stâlp de susținere și începu să plângă.

— Ce s-a întâmplat? auzi vocea îngrijorată a lui Matei chiar lângă ea.

Nu răspunse. Căută prin buzunare, încercând să găsească un șervețel de hârtie. Un tip brunet, cu un lanț de aur ostentativ, care stătea pe peron, puțin mai departe, se apropie de ea și o întrebă, făcând pe interesatul:

— Te pot ajuta cu ceva, păpușico?

În fața lui se materializă silueta amenințătoare a grifonului, care îi răspunse bătăios:

— N-o poți ajuta cu nimic, fraiere, așa că șterge-o!

Ca să fie și mai convingător, Grify îi trase cu putere un cioc în creștetul capului, iar oacheșul o luă brusc la sănătoasa. Elenina îl urmări din priviri, înveselită de situație, dar tot cu lacrimi în ochi, așa că Matei insistă cu întrebarea.

Fata scutură din cap:

— Nu s-a întâmplat nimic, doar mi-am dat seama că eu n-o să am o viață normală, ca celelalte fete. La ce bun să am prostiile astea de puteri, dacă nu mă ajută la nimic?

N-o să pot cunoaște și eu un băiat și să-i spun totul despre mine, n-o să mă pot plimba ținându-mă de mână cu el. Cineva vrea să mă suprime sau chiar să mă ucidă și habar n-am cine e, iar străbunica mea are planuri mari cu mine. Din câte am înțeles, vrea și să mă mărite cu Prințul Negru sau Prințul Alb sau mai știu eu cu cine. Planuri care, bineînțeles, mă vor împiedica să-mi trăiesc viața așa cum vreau eu.

Privirea i se înăspri și își îndreptă spatele.

— Sau, cel puțin, așa crede ea.

Ieșiră din gară și fata dădu să ia un taxi, dar se răzgândi și se îndreptă spre unul din chioșcurile aflate chiar la ieșirea din gară. Încercând să vorbească mai încet, ca să nu fie auzită de cei din jur, spuse:

— Nu știu voi cum vă descurcați cu mâncarea, dar mie mi s-a făcut o foame teribilă.

Își cumpără un sandviș și o sticlă de apă, apoi se așeză pe una din băncile din apropiere ca să mănânce și să-și mai șteargă lacrimile. Abia apucă să ia câteva înghițituri, că de după colțul gării apăru individul brunet, însoțit de câțiva amici. Pe frunte încă mai purta o dâră de sânge, iar când o văzu pe Elenina, le-o arătă și celorlalți:

— Ea e tipa!

Cei cinci vlăjgani se repeziră cu curaj spre Elenina.

— Ce-i, păpușico? întrebă primul care ajunse lângă bancă. Am auzit că umbli cu farmece, ai? Cum ar fi să te fermecăm noi puțin?

Bărbatul rânji ostentativ spre ceilalți, foarte mândru de sine. Adevărul era că, din punctul lui de vedere, n-avea

în față decât o adolescentă slăbuță, care mânca liniștită pe o bancă, deloc impresionată de prezența lor.

Elenina se uită la ei, bău o gură de apă și întrebă aerul din jur:

— Credeți că ați putea scăpa de ei, dar fără să-i ucideți? Din câte am văzut, nu e prea multă lume în jur, așa că vă puteți arăta liniștiți.

Pentru cei cinci, vorbele părură fără rost, dar n-apucară să glumească pe seama lor, pentru că în față le apăru grifonul, în toată măreția lui. Fâlfâi din aripi și se înălță la câțiva metri deasupra lor, apoi începu să-i aleagă unul câte unul și să le tragă lovituri zdravene de cioc.

Matei, în ciuda seriozității pe care o afișase tot timpul, nu își putu reține un zâmbet când văzu cât de ușor îi zburătăcea grifonul pe baraoacheșii îngroziți. În doar câteva secunde, patru dintre ei se făcură nevăzuți după colțul gării. Unul singur, pe care Grify îl lovise, probabil, mai tare, rămăsese căzut lat lângă banca fetei, prea năucit și speriat să se mai poată mișca. Păru că-și revine câteva clipe și ridică o privire îngrozită spre Elenina, care îl îmbie calmă, întinzându-i sticla:

— Nu vrei un pic de apă? S-ar părea că ai nevoie.

Tipul se ridică cu greu și dispăru, clătinându-se ca o frunză luată de vijelie.

După ce mai dădu o tură prin aer, Grify își strânse aripile și ateriză lângă fată.

— Îmi place să călătoresc cu tine, spuse el radios. Avem parte de o grămadă de acțiune.

— Mă bucur, dar acum vă rog să dispăreți amândoi, până nu încep să roiască televiziunile în jurul nostru.

— Dispărem, dispărem, croncăni grifonul, dar înainte de asta, aș vrea să-ți spun ceva.

Elenina deveni dintr-o dată precaută, imaginându-și că avea să afle de o nouă primejdie, dar grifonul o liniști grăbit.

— Nu e nimic rău. Cel puțin, nu-i rău acum. Dar vreau să îți spun că băiatul din tren m-a văzut.

— Cum adică, te-a văzut? Ce vrei să spui? Erați amândoi invizibili.

— Așa e, dar spre deosebire de Matei, eu nu pot deveni invizibil pentru ochii ființelor magice. În tren, în cele două dăți când a reușit să-și dezlipească ochii de la tine, s-a uitat direct la mine.

Elenina clătină neîncrezătoare din cap.

— Cred că ți s-a părut.

— Nu mi s-a părut, insistă grifonul. Iar când am coborât din tren, mi-a făcut cu mâna.

— La naiba, Grify, mie mi-a făcut cu mâna!

— Ba mie și, mai mult decât atât, fix când s-a pus trenul în mișcare, mi-a făcut și cu ochiul.

Elenina scoase exasperată portretul făcut de Vladimir și i-l arătă grifonului.

— Grify, știu că ești un grifon drăguț și că ai o părere foarte bună despre tine, dar băiatul ăla cred că e pe cale să se îndrăgostească de mine, deci mie mi-a făcut cu mâna și tot mie mi-a făcut și cu ochiul. Nu e o ființă magică, așa cum insinuezi tu. Este un artist, așa că poate are o sensibilitate mai mare, dar de aici și până la a crede că e și el la fel ca mine, e cale lungă.

Companionii ei nu mai spuseră nimic și, fiindcă tocmai se apropia un grup de călători, se făcură nevăzuți, lăsând-o să caute singură un taxi.

13. În capcană

Elenina găsi repede o mașină și imediat după ce spuse unde voia să ajungă, fața șoferului se lumină.

— Știu unde e! îi zise el. Chiar acum un sfert de oră am mai dus pe cineva acolo.

După ce o studie atent în oglindă, încercă să pornească o conversație:

— Se pare că Cireșica noastră are succes.

Cum Elenina nu răspunse, șoferul conduse o vreme în tăcere. Nu reuși să rabde, însă, foarte mult timp și întrebă iar:

— Știu că nu e treaba mea, dar cu ce ocazie pe la ea? Necazuri în dragoste?

— Cam așa ceva, răspunse fata, în doi peri.

Elenina se întrebă cât de bine o puteau apăra cei doi paznici ai ei în timp ce se afla într-o mașină care gonea pe străzi. Era sigură că aveau să se descurce ei, cumva. Probabil că Matei era chiar lângă ea, pe locul rămas liber, iar grifonul urmărea nevăzut taxiul, de la înălțime.

În nici un sfert de oră, mașina ajunse la destinație. După ce plăti, fata îi mulțumi sec șoferului și plecă înainte ca acesta să apuce să o mai tragă de limbă, așa cum părea că avea de gând să facă.

Elenina păşi într-o curte largă, cu o mulţime de bănci aşezate în faţa uşii casei. Spre norocul ei, văzu că doar vreo trei din ele erau ocupate, aşa că se aşeză şi ea pe una. Un tânăr oacheş veni repede şi îi întinse un bilet:

— Ia un bon de ordine. Ai venit tocmai la ţanc – după-amiază se aglomerează foarte mult.

Cum nu mai sosi nimeni după ea, tânărul se aşeză alături pe bancă şi începu s-o iscodească, încercând să afle ce-o adusese la Cireşica. Elenina îşi aduse aminte, însă, de vorbele lui Matei privind felul în care colaboratorii vrăjitoarei obişnuiau să îi tragă de limbă pe viitorii clienţi.

— O să-i spun doamnei Cireşica, atunci când o s-o văd, răspunse ea şi întoarse capul către uşa care tocmai se deschisese, pentru a-i permite unei femei corpolente, cu un zâmbet larg pe chip, să iasă din casă.

— Bine, cum vrei, spuse tânărul, dar să ştii că sunt băiatul ei şi mă pricep şi eu puţin.

Dintr-un difuzor aflat deasupra uşii se auzi o voce de femeie:

— Elvis, nu pierde timpul şi bagă-l pe următorul!

Tânărul ţâşni brusc de lângă Elenina şi îl conduse la uşă pe bărbatul căruia îi venise rândul. Fata se întrebă dacă, pe lângă difuzor, vrăjitoarea n-avea, cumva, şi o cameră video.

Se plictisi repede şi scoase din dosar portretul pe care i-l făcuse Vladimir. Îl privi lung. Oare chiar aşa o vedea el? Desenul o făcea să pară mult mai drăguţă decât se ştia în realitate. Oftă şi întoarse cartonul, uitându-se lung la numărul de telefon. Oare să-l sune? După câteva minute,

renunță, gândindu-se că poate încă nici nu ajunsese la București – sau dacă da, era în plină discuție cu patronul galeriei de artă.

Rămase mult cu cartonul în mână, întorcându-l când pe o parte, când pe alta și aproape că nici nu observă când trecu timpul. Tânărul brunet o atinse pe umăr și îi făcu semn să intre.

Trecu printr-un hol strâmt și întunecos și ajunse într-o cameră care i se păru uriașă. La capătul celălalt al încăperii, în spatele unei măsuțe încărcate cu tot felul de recuzite „vrăjitorești", se afla Cireșica. Era o femeie apropiată de cincizeci de ani. O privea cu ochi pătrunzători.

— Ia loc, domnișoară, spuse, cu o voce calmă. Deci, în sfârșit, ai ajuns!

— M-ați așteptat? întrebă uimită Elenina.

Cireșica înclină grav din cap și spuse:

— Încă de când primele probleme s-au abătut asupra ta, mi s-a arătat în glob că o să vii.

Indică globul de cristal din fața ei, în care plutea o ceață lăptoasă, apoi continuă:

— Din păcate, oameni răi au aruncat vrăji puternice asupra ta și mi-au tulburat limpezimea globului de cristal, așa că, pentru tine, tariful va fi dublu.

Elenina scoase banii și-i puse pe masă fără o vorbă, dar se abținu cu greu să nu râdă. „Matei a avut dreptate: femeia asta nu e decât o escroacă!" își zise în gând.

După ce băgă banii într-un sertar al mesei, femeia se aplecă asupra globului de cristal și se apucă să facă pase magice asupra lui, până când acesta se limpezi.

— Cu ajutorul meu, problemele tale se vor rezolva în cele din urmă, dar trebuie să ştii de pe-acum că totul va fi cu foarte mare cheltuială din partea ta şi cu străduinţe mari din partea mea.

Vrăjitoarea mai făcu nişte pase, apoi spuse grav:

— Acum, uită-te în glob, concentrează-te şi spune-mi ce vezi.

Elenina se aplecă înainte şi privi adânc în cristal. Deşi ştia că totul era doar o farsă, se încruntă şi încercă să se concentreze asupra globului, care începea iar să se umple cu aburi, de data asta cu unii liliachii.

„Cred că are un mecanism care produce gaz şi îi dă drumul cu vreo pedală, când crede că e cazul," se gândi Elenina şi se apropie şi mai mult de glob.

Deodată, toate ceţurile liliachii se dădură la o parte şi îl putu vedea clar pe Vladimir, înşirând pe un birou tablourile pe care i le arătase ei în tren.

— Ce-i asta?! bâigui Cireşica şi se ridică brusc în picioare, răsturnând scaunul pe care stătuse.

O privi uimită şi parcă terifiată pe fată, apoi zbură pe o uşă din spatele camerei, de parcă ar fi fost luată de vijelie. Strigă înspăimântată în urmă:

— Aşteaptă aici, domnişoară, nu pleca nicăieri!

Elenina rămase pe scaun. Timpul trecea apăsător şi, cum nu se întâmpla nimic, până la urmă şopti încet:

— Matei, eşti aici?

Şoapta lui Matei se făcu auzită chiar lângă urechea ei:

— Da, eu sunt aici, dar Grify aşteaptă afară. Ni s-a părut mai sigur aşa.

— Și eu cred că e mai bine, șopti Elenina.

Continuară să aștepte în tăcere. După câteva minute de stat degeaba, fata întrebă:

— L-ai văzut și tu pe Vladimir?

La mormăitul aprobator al lui Matei, continuă:

— Asta înseamnă că Cireșica e cu adevărat vrăjitoare?

După câteva momente încărcate de îndoială, Matei răspunse, cu o voce nesigură:

— Cred că mai degrabă ți-ai dorit foarte mult să vezi ce face băiatul ăla, așa că asta a fost viziunea ta, nicidecum a ei.

— M-am gândit și eu la asta. Și acum ce facem?

— Așteptăm, pentru că, deocamdată, nu ne paște niciun pericol.

Cireșica reveni în încăpere, foarte palidă la față. I se adresă Eleninei cu o voce gâtuită:

— Pentru a canaliza mai bine forța magică asupra ta, am să te rog să stai chiar în centrul camerei.

Vrăjitoarea puse un scaun în mijlocul încăperii, pe care fata să se poată așeza. Deși se auzi un mormăit dezaprobator dinspre locul unde bănuia că se afla Matei, Elenina se duse să se așeze unde i se indicase.

Cireșica se trase spre ușă și se uită la fată cu ochi strălucitori, apoi strigă cu putere:

— Acum, Elvis, acum!

Din tavan căzu o colivie uriașă de lemn. Era făcută din nuiele nu prea groase, care n-o îngrijorară pe Elenina câtuși de puțin: era suficient un simplu gest magic pentru a desface toată cușca în bucățele. Lângă ea apăru, însă, brusc, Matei.

— Ce faci?!

— Nu mai contează, oricum m-a văzut.

Cireșica chicoti încântată și scoase o oglindă de mână din buzunar. O scutură victorioasă prin fața lor și spuse:

— Voi, ăștia mari și tari, vă credeți buricul pământului, dar uite că mai știm și noi câte ceva. Cu oglinda asta magică vă pot vedea pe toți! Iar acum, că te-am prins, oameni ne-am făcut, și eu și băiatul meu.

Elenina se uită cu calm spre Matei:

— Te ocupi tu de nuielele astea sau mă ocup eu?

Cireșica râse din nou. Matei replică rece:

— Din păcate, nu ne putem ocupa de ele nici eu, nici tu. Îngrăditura e făcută din lemn magic din sânger, singurul imun și la puterile mele și la vrăjile tale.

— Ai ghicit-o, uriașule! Vai, cum le știi tu pe toate.

Vrăjitoarea îl privi încântă câteva clipe, apoi strigă spre ușă:

— Vino repede, Elvis, să vezi cum stau maimuțele noastre în cușcă!

În timp ce tânărul oacheș intra în cameră, Matei îi indică Eleninei o nuia mai subțire, aflată înspre ușă, și șopti cât putu el de încet:

— Desiccus.

— Dar ai spus că...

— Uită ce am spus și fă ce zic acum!

— Ce tot șușotiți voi acolo? întrebă aspru Cireșica.

Elenina ridică din umeri și răspunse, mirându-se și ea de cât de ușor putea disimula:

— Mă gândeam că dacă ne dai drumul, te putem răsplăti.

Cireşica scoase un hohot grosolan de râs:

— Nu poţi să îmi dai tu, fetiţo, cât am să primesc eu pe tine. Pe capul tău s-a pus o recompensă uriaşă şi nu am de gând s-o pierd.

— Exact ca în western-urile de demult, se băgă în vorbă şi Elvis. Spune ca acolo, „vie sau moartă". Deşi, eu am impresia că cei care au pus recompensa te-ar fi vrut, mai degrabă, moartă.

Mama băiatului nu păru încântată de intervenţia lui, pentru că i-o reteză cu asprime:

— Gura, Elvis! Nu mai vorbi fără să gândeşti.

— Da, mamă, răspunse băiatul, umil.

— Le-ai spus celor care mai aşteptau să plece?

— Da, mamă!

— Ai anunţat unde trebuie că avem fata?

— Da, mamă!

— Atunci, astâmpără-te şi nu mai vorbi prostii!

— Da, mamă, răspunse pentru ultima oară Elvis.

Între timp, Elenina se apropie de grilajul de nuiele şi, uitându-se la Cireşica, prinse cea mai subţire nuia în mână şi încercă să vadă dacă îşi putea trece degetul mic sub cel mare.

— Poate vă mai gândiţi, doamnă Cireşica, zise ea. Nu ştiu ce recompensă s-a pus pe capul meu, dar sunt sigură că vă pot oferi dublu.

Cireşica hohoti batjocoritor, iar Matei spuse:

— Desiccus spre amândoi!

Repede, Elenina îşi lansă degetul mic spre cei doi, iar Matei spuse necruţător:

— De două ori!

Fata nu stătu să analizeze ce i se spunea și mai lansă o dată degetul spre ei. Fețele celor doi se scofâlciră brusc, ca și cum ar fi îmbătrânit pe loc cu o sută de ani. Matei zâmbi și se apropie de grilaj:

— Poate nu știți, dar fata asta este Prințesa magiei negre. Pe ea v-ați găsit voi să o prindeți în cușcă, ca pe un animal?

— N-am... șșștiut, hârâi vrăjitoarea, cu glas aspru, ca de șmirghel.

— Acum știți, așa că spuneți-ne repede cine a pus recompensa pe capul Prințesei.

Cireșica își adună puterile și răspunse cu greu:

— Nu știm, dar toate vrăjitoarele au primit o înștiințare care zicea: „Cine o predă, primește un kit magic și un titlu nobiliar în regat."

Matei se încruntă și își plecă privirea spre podea, apoi decretă:

— Desiccus încă o dată! Spre amândoi!

Elenina privi spre el, speriată:

— Dar ai spus că dacă...

— Am spus eu multe, Prințesă, dar faptele mă obligă să revin asupra vorbelor mele. Acum, fă-o! Cușca asta va fi impenetrabilă la orice am face, atâta vreme cât vrăjitoarea trăiește. Am folosit și eu de câteva ori cuști din lemn de sânger, așa că știu cum funcționează.

Cu inima îndoită, Elenina mai făcu de două ori semnul spre cei doi și apoi, deși n-ar fi vrut să se uite, privirea îi fu atrasă irezistibil spre Cireșica și fiul ei. În mai puțin de cinci minute, trupurile li se transformară în două grămăjoare de praf, care se așezară, lent, pe podeaua odăii.

Nuielele cuștii, care, cu doar câteva clipe în urmă, păruseră atât de solid prinse una de cealaltă, începură să se desfacă de parcă n-ar mai fi putut suferi să se atingă. Chiar atunci își făcu apariția pe ușă și grifonul, care își dădu seama dintr-o privire ce se întâmplase:

— Ce-mi place mie la voi e că nu vă încurcați cu jumătăți de măsură, spuse el pe un ton admirativ, în care se simțea și puțină invidie pozitivă.

— Dacă tot a trimis băiatul vrăjitoarei clienții acasă și suntem singuri, hai să mai rămânem pe-aici câteva minute, să vedem ce-avem de făcut, spuse Matei, mai practic.

Grifonul croncăni puternic:

— Așa cum am mai zis, avem nevoie de un dragon.

Matei aprobă din cap:

— Ai dreptate, trebuie să pornim la vânătoare de dragoni, răspunse el. Numai că, la cum arată aura Prințesei acum, s-ar putea să ne vâneze ei pe noi. Dar am o idee despre cum putem rezolva problema. Mai întâi, trebuie să ajungem acasă.

Pe când se pregăteau de plecare, grifonul nu se putu abține și întrebă:

— Și totuși, cine ar fi putut pune așa o recompensă pe capul prințesei?

Matei se încruntă înainte de a-i răspunde:

— Kit magic ar putea avea și cei din Regatul Alb. Titlu nobiliar, la fel. Doar că, pur și simplu, nu-i cred în stare de așa ceva.

Mai analiză câteva momente, în gând, apoi adăugă, încordat:

— La fel, kit magic au și cele din Consiliul de regență, dar de unde titlu nobiliar, că nici măcar cele trei vrăjitoare care-l alcătuiesc nu sunt de rang nobil? Vă promit că voi întoarce problema pe toate părțile, pe drum. Acum, însă, hai să mergem.

14. La vânătoare de dragoni

Cei trei ajunseră în Brașov fără alte probleme, dar oricât se uită Elenina după Vladimir prin tren, nu reuși să-l găsească. Se gândi cu plăcere că, probabil, patronul galeriei de artă îl oprise mai mult la discuții. O întrevedere prelungită era un semn bun pentru el, dar ea chiar ar fi vrut să-l mai vadă o dată, să mai stea de vorbă cu el. De câteva ori se uită lung la telefon, dar Matei, chiar și invizibil fiind, o văzu și îi spuse că era mai bine să aștepte.

Profitând că vagonul nu era deloc aglomerat, îi explică pe scurt planul lui: în noaptea aceea, după ce părinții ei aveau să adoarmă, grifonul avea să o ia în spatele lui și să o ducă pe Tâmpa. Din câte știa el, într-o vreme bântuia pe acolo un dragon, iar dacă Elenina avea să reușească să facă mai multe vrăji suficient de puternice, aura magică avea să i se mărească suficient încât să-i atragă arătării atenția. Asta dacă nu cumva dragonul plecase între timp.

Zis și făcut. După miezul nopții, când cei trei socotiră că părinții Eleninei adormiseră, fata deschise larg geamul camerei și se urcă, oarecum cu teamă, pe spinarea largă a grifonului.

— Apleacă-te în față și prinde-te de gâtul meu. Să nu îți fie teamă c-o să cazi, fiindcă am să te prind. De altfel,

ca o Prințesă ce ești, ar trebui să înveți și tu, în cele din urmă, să zbori, nu-i așa?

— Pe mătură? făcu Elenina, fals amuzată, mai mult ca să-și alunge frica de această nouă experiență.

— Ei, pe mătură. Cu puterea gândului, ca orice vrăjitoare care se respectă.

Era curioasă să afle mai multe amănunte despre această abilitate, dar avea alte întrebări mai urgente de pus, așa că se întoarse îngrijorată spre Matei, care rămăsese stingher în mijlocul camerei.

— Și tu cum ai să ajungi?

— Nu-ți face griji pentru el, răspunse tot grifonul. Paznicul Prințesei are darul de a fi mereu în preajma ei.

Elenina preferă să ia ca atare acest lucru. Grifonul se apropie de fereastră. Fata se aplecă în față, închise ochii și nu-i mai deschise decât când simți vântul fâlfâindu-i prin părul despletit. „Data viitoare va trebui să mi-l prind într-un coc," se gândi ea și-și făcu curaj să deschidă ochii. Erau chiar deasupra centrului orașului și Tâmpa se apropia cu repeziciune.

„Mai sus," ar fi vrut fata să strige, dar nu apucă să o facă, pentru că grifonul, aparent fără niciun efort, bătu de câteva ori din aripile largi și se ridică deasupra crestei. Ocoli restaurantul din vârf și ateriză pe o potecă întunecoasă, aflată chiar deasupra inscripției. Luminile orașului se vedeau perfect sub ei.

În curând îşi făcu apariția şi Matei, care nu părea deloc obosit și nu gâfâia niciun pic. Elenina descălecă de pe ceafa zburătorului şi se așeză pe o movilită de iarbă,

privind înmărmurită de încântare orașul care se desfășura la poalele muntelui.

— E ca o hartă, remarcă entuziasmată. Niciodată nu am mai văzut așa ceva!

Matei o încurajă:

— De acum înainte o să vezi multe lucruri minunate, pe care nici măcar nu ți le poți imagina.

Priviră cu toții, în tăcere, câteva clipe, feeria de lumini a Braşovului, apoi Matei sparse liniște:

— Hai, că am admirat destul. Ar fi timpul să trecem și la treabă!

— Ce zici să facem? întrebă grifonul.

Elenina se ridică în picioare și apucă o creangă mai solidă. Matei se gândi câteva clipe, apoi spuse:

— Eu mă gândeam să privești tu aura Prințesei, iar ea să facă diferite vrăji, ca să vedem care are efect mai mare asupra ei. După ce ne dăm seama, o folosim pe aia de câteva ori, până când aura devine suficient de mare și de strălucitoare.

Grifonul clătină din cap.

— Eu știu ce să zic? făcu el. Pare o idee bună. Hai să vedem ce efect are.

Pentru început, o puseră pe Elenina să mute câteva mașini parcate în Piața Sfatului.

— Oricum, din câte știu eu e interzis să parchezi acolo, se scuză Matei. Poate se prind șoferii, dimineață, că au încălcat legea.

Elenina făcu ceea ce i se ceruse, cu o ușurință dezarmantă. Mașinile dispărură din Piață și își găsiră locul pe

tot felul de străduțe adiacente, pe locurile desemnate ca atare de primărie.

— Oprește-te, spuse Grify într-un târziu. Ți s-a mărit aura, dar nu foarte mult. Cred că nu e o soluție să muți de colo, colo tot felul de obiecte. Sau cel puțin, nu pe cele de mărimea unor mașini. Ar trebui să încercăm ceva mai greu. Încearcă să dărâmi Turnul Alb, că și-așa cei din regatul Magiei Albe se laudă că ar fi al lor. Așa, măcar, le facem o pagubă.

Elenina încercă să localizeze Turnul Alb, dar era prea departe ca să fie sigură că e el și nici nu era luminat. Chiar când i se păru că reușise să-l zărească, auziră o voce profundă în spatele lor:

— Opriți-vă, altfel o să dărâmați tot orașul înainte să mă găsiți!

Se întoarseră ca arși spre întunericul din spate și acolo, printre tufișuri, văzură umbra gigantică a unei creaturi care stătea culcată.

— Salut! zise Matei și se așeză precaut în fața Prințesei.

Dragonul hohoti amuzat:

— Mă faci să râd, cu patetismul tău. Știu că rolul tău este să o aperi, dar cine crezi că ar fi atât de nebun încât să dorească să-i facă rău Prințesei noastre?

Grifonul croncăni supărat și întrebă:

— Tu în ce lume ai trăit până acum? De trei ori au vrut să o ucidă în ultimele două zile. Și o vrăjitoare ne-a spus că s-a pus o recompensă pe capul ei, dacă e adusă vie – sau, preferabil, moartă.

— Nu se poate! mugi dragonul. Oricine ar îndrăzni să facă așa ceva, s-ar situa în afara Legii!

— Ba se poate, confirmă Matei și îi povesti despre Plasa Dragonului, despre Uroborus și întâmplările din Ploiești.

Dragonul rămase un timp pe gânduri, apoi spuse, cu glasul lui profund:

— Anul trecut, fratele meu a fost ucis. Acum, că am aflat despre Plasă, știu și de ce. Mai trebuie doar să aflu cine a făcut-o!

Întoarse capul într-o parte și un urlet enorm scutură creasta muntelui, iar o pală uriașă de flăcări pârjoli vârful copacilor. La pompieri începură curând să sune telefoanele, raportând flăcări pe Tâmpa, dar cum se stinseră repede, totul fu considerat o glumă proastă.

Dragonul se cufundă într-o tăcere posacă. Ceilalți nu îndrăzniră să-l disturbe. În cele din urmă, vorbi iar:

— Vă dați seama că cine a făcut asta e ca și mort, da? Din câte am aflat, fratele meu a fost ucis în timp ce dormea, dar eu îl voi omorî pe cel care a făcut-o când e treaz și conștient, ca să înțeleagă ce înseamnă să ucizi un dragon!

Îl mai lăsară câteva minute, să-și ostoiască focul interior, după care dragonul glăsui din nou:

— Mi-am dat seama că se întâmplă ceva ciudat când am văzut că portalul spre Regatul Magiei Negre e închis. Eu n-am încercat să trec prin el, dar au fost câțiva care mi-au spus că n-au mai putut să-l folosească, ceea ce e de-a dreptul ciudat.

— Și acum, ce ne rămâne de făcut? întrebă, în cele din urmă, Matei.

Dragonul pufni supărat:

— Ce să ne rămână? Mergem în regat și gata!

Grifonul croncăni supărat:

— Chiar tu ne-ai spus că portalul e închis. Cum ai de gând să trecem dincolo?

Dragonul râse amar:

— Arată-mi tu un portal care nu se deschide în fața Prințesei. Sigur, astfel de lucruri pot rămâne închise pentru un grifon ori pentru un dragon, dar pentru o prințesă? Hai să fim serioși.

— Și când vrei să mergem? întrebă Elenina, temându-se puțin de răspuns.

Dragonul scutură din cap cu hotărâre:

— Chiar acum, dacă n-aveți altceva mai bun de făcut! Grifonul poate zbura singur, iar voi doi, spuse el, arătând spre Matei și Elenina, vă puteți instala foarte bine pe spatele meu. N-am mânere acolo, dar găsiți voi de ce să vă țineți. Hai să mergem!

Se apropie mai mult de ei, se lăsă în jos și, în timp ce se urcau pe el, Elenina întrebă, curioasă:

— Și unde e portalul ăsta? E departe?

— Voi chiar nimic nu i-ați spus Prințesei? se supără dragonul.

— Păi, n-am prea avut timp, se scuză Matei. Știi, ea, în lumea reală, are o mulțime de obligații. Lecții, părinți...

— Auzi la ei, pufni dragonul. Lecții și părinți, în timp ce Regatul e pe ducă!

Își întoarse capul imens spre Elenina și-i zise:

— Nu e departe, Prințesă. Se află chiar lângă Bran, undeva pe lângă Castelul lui Dracula, dar bănuiesc eu că te așteptai la locul ăla, nu? E plin de chestii magice pe-acolo.

15. Cum se pornește un război

Elenina nu putu vedea aproape nimic pe parcursul zborului. Dragonul avea spatele mai lat decât grifonul și nu putea zări nimic dincolo de el. Ba, la un moment dat, când curentul de aer deveni destul de puternic, Matei o acoperi cu pelerina lui, ca să nu-i fie frig, și nu mai putu vedea chiar nimic prin ea. Elenina scoase capul abia când dragonul ateriză, cu o zguduitură ușoară.

Se dădu jos de pe spinarea lui, ajutată de Matei, și privi în jur. Era întuneric, dar luna își trimitea razele pale printre nori și fata văzu în apropiere un pâlc de copaci.

— Acolo e, anunță dragonul și se apropie.

— Nu văd nimic, spuse Elenina.

— Privește printre gene și concentrează-ți vederea. Cam așa se folosește privirea magică, iar după ce te obișnuiești, ar trebui să poți vedea și portalul.

Fata îi urmă sfatul și, după numai câteva clipe, zări un cerc vag luminos, cu diametrul de vreo zece metri.

— Îl văd acum, exclamă ea bucuroasă.

Dragonul respiră adânc și se apropie de portal. Întinse o labă uriașă spre cerc, dar nu reuși să pătrundă prin el.

— Deschideți portalul, mugi el cu o voce atât de puternică încât toți avură impresia că urletul lui putea fi auzit până la Brașov.

Li se păru că dincolo de portal zăresc o ușoară mișcare, dar dragonul nu reuși să treacă la a doua încercare.

— În numele Prințesei magiei, deschideți portalul! strigă el, dar nu se întâmplă nimic, în afară de faptul că de cealaltă parte se mai furișară câteva umbre.

— Treaba voastră, ticăloșilor, dar să nu uitați că voi ați vrut-o!

Dragonul se întoarse spre cei trei și spuse:

— Îmi pare rău pentru ei, dar va trebui să folosesc focul magic.

— Ce înseamnă asta? întrebă Elenina.

— Înseamnă că portalul se va deschide, dar toți cei care se află dincolo și-l păzesc vor muri. Aș vrea să acționez chirurgical, dar văd că în cazul ăsta nu se poate.

Nu erau primii oameni care mureau din pricina ei, dar Elenina încă nu se obișnuise cu asta. Poate că n-avea să se obișnuiască niciodată, dar cum toți trei se uitau la ea și-i așteptau aprobarea, în cel din urmă încuviință din cap.

Cum dragonul încă aștepta, îl privi mirată, iar acesta spuse:

— Pentru ca focul meu să fie cu adevărat magic, am nevoie de trei fire de păr de la tine, prințesă. Trebuie să mi le pun sub limbă în timp ce suflu.

Matei o ajută să aleagă trei fire, pe care le așeză apoi cu grijă sub limba uriașă a dragonului. Elenina mai avea o curiozitate, așa că întrebă:

— Și ce s-ar întâmpla dacă dragonul ar folosi patru sau mai multe fire de-ale mele?

Matei ridică din umeri, dar grifonul răspunse supărat:

— Probabil că s-ar alege praful de regatul magic și de toți locuitorii lui, așa cum ar și merita, pentru că toți te-au trădat.

Matei îl contrazise:

— Nu-i chiar așa. Mulți dintre cei din regat probabil că nici nu știu de existența Prințesei.

Nu mai avură când să vorbească, pentru că dragonul ajunse iar în fața portalului și mai strigă o dată somația. Nu-i răspunse nimeni. Portalul rămase tot închis. Așa că, se dădu câțiva pași înapoi și, brusc, suflă o îngrozitoare trombă de foc spre cercul palid.

Spre deosebire de focul pe care-l suflase pe munte, acesta avea o nuanță albastră, pe care Elenina o mai văzuse o singură dată, când îl însoțise pe tatăl ei la un atelier auto și văzuse acolo o flacără de sudură.

De data asta, cei de dincolo urlară suficient de tare încât să se audă și în lumea obișnuită. Siluetele palide de dinainte deveniră perfect vizibile în lumina flăcărilor, dar focul le cuprinse și pe ele și le mistui. Țipetele îngrozitoare se auzeau cu atâta putere, încât Elenina vru să-și pună mâinile la urechi, dar își dădu seama că era privită, așa că răbdă totul cu stoicism.

— Uite-așa se stârnește un război, comentă sec grifonul.

— Păi, să ne războim, dacă așa vor, spuse posomorât dragonul.

După ce flăcările care cuprinseseră portalul se domoliră, dragonul suflă peste ele și le stinse cu totul. Apoi trecură dincolo fără nicio problemă. Ajunseseră în regat. Ele-

nina se uită în urmă și constată că în spatele lor nu se mai vedea nici urmă de portal, ca și când nici n-ar fi existat.

Grifonul croncăni vesel:

— Uită-te bine, Prințesă! Acesta este regatul tău.

Pe măsură ce înaintau, lumea din jurul lor se lumina, deși nu putea să fi trecut prea mult de ora unu noaptea. Nu se vedeau nici case, nici alte construcții, iar pomii și iarba păreau îngălbenite, ca și cum de multă vreme ar fi fost lipsite de lumina soarelui.

Merseră cam un kilometru și dragonul se opri brusc în preajma unei case arse de la marginea drumului.

— Să vedem despre ce este vorba, spuse el mohorât și, fără să aștepte niciun răspuns, o porni spre ruinele încă fumegânde.

Păşiră spre ceea ce fusese, cu numai câteva zile în urmă, o casă impunătoare. Din ea mai rămăseseră întregi doar doi pereți, iar printre lemnele arse văzură câteva cadavre. Dădură ocol ruinelor, dar nu mai găsiră altceva. Chiar când să plece mai departe, însă, auziră dinspre capacul beciului un scâncet, urmat de un țipăt, iar după ce capacul se dădu la o parte, spre ei țâșni un copil de vreo șapte anișori. Îi privi scurt şi se aruncă în genunchi, la picioarele Eleninei.

— Prințesă, ce bine că ai venit! exclamă el, cu uşurare în glas. Soldații regenței îi ucid pe toți cei care nu vor să plece sau să depună jurământul!

Îl ridicară în picioare şi aflară de la el ce se întâmplase. În regat apăruseră zvonuri despre apariția Prințesei, iar oamenii începuseră să se răzvrătească împotriva celor trei

vrăjitoare care alcătuiau Consiliul de regență. Pentru a-i ține sub control, vrăjitoarele hotărâseră să mute toată populația în altă parte, într-un tărâm în care intrarea să se facă printr-un portal nou, la care doar ele să aibă acces. Cine nu voia să plece era trecut prin foc și sabie, împreună cu toată familia.

— Tata n-a vrut să plece, așa că l-au omorât și ne-au dat foc la casă. Eu am scăpat, pentru că tata m-a ascuns în beci, iar pe mama și pe surorile mele le-a trimis înainte în pădure. Răzbună-l, prințesă, răzbună-l! își încheie micuțul trista poveste.

— Ajunge! exclamă dragonul. Gata cu jumătățile de măsură! Cu riscul de a te lăsa cheală, prințesă, mai dă-mi trei fire de păr și hai spre capitală!

Îl luară pe spatele dragonului și pe copilul al cărui nume era Adam, apoi porniră în zbor spre capitala regatului. Atât de rapid era acum dragonul, încât norii treceau cu o iuțeală nemaiîntâlnită pe lângă ei. Făcură, totuşi, o jumătate de oră până când începură să vadă la orizont fum și clădiri în flăcări.

Aterizară la podul de trecere peste canalul care înconjura cetatea. Podișca era lăsată jos, așa că păşiră pe ea, privind cu grijă în jur. Pe străzile capitalei văzură multe cadavre, dar nicăieri nu zăriră vreun supraviețuitor. Chiar și castelul părea părăsit în grabă, pentru că porțile erau larg deschise și mobila dinăuntru aruncată vraişte, peste tot.

— De ce au făcut asta? întrebă Elenina, privind uluită în jur.

Matei îi aruncă o privire posomorâtă.

— Au trebuit să plece de-aici, fiindcă în acest regat toți oamenii și toate lucrurile vor asculta doar de tine și de cei din neamul regal. Cele trei cotoroanțe care formau Consiliul de regență nu erau de neam nobil, așa că și-au luat tălpășița.

Dragonul, care între timp făcuse câteva ture prin castel, se opri în fața Prințesei:

— Și totuși, cred că mai sunt supraviețuitori în regat. Ar trebui să te urci pe platforma de deasupra frontonului castelului și să folosești Chemarea străbunilor.

Elenina privi cu îndoială spre el:

— De urcat, pot să urc, dar Chemarea asta... nu știu ce este?

Deși fața unui dragon nu e deloc construită să exprime emoții, pe chipul lui se ivi un zâmbet încrezător:

— Dacă ești cu adevărat de neam regal, așa cum spune toată lumea, vei ști ce să faci!

Fata aruncă o privire neajutorată spre Matei, care săltă, la rândul său, din umeri.

— Ridică amândouă mâinile în sus și pe urmă fă ce crezi că e mai bine.

Complet nelămurită, fata urcă scările spre ultimul etaj, în urma lui Matei. Când ajunse sus, gâfâind de oboseală, observă pe frontonul castelului o mică platformă, nu mai mare de doi metri pătrați. Îndemnată de gardian, făcu un pas pe ea și simți brusc o fierbințeală ciudată cuprinzând-o.

— E bine așa, spuse Matei, din spatele ei. Ridică brațele, deschide gura și lansează Chemarea.

Neîncrezătoare, Elenina își ridică brațele și deschise gura, întrebându-se ce să spună. Dar nu fu nevoită să zică nimic, pentru că o forță mai presus de ea își croi drum prin trupul ei, folosindu-l ca pe un simplu instrument. Cu o putere teribilă, forța ieși prin gura ei deschisă.

Un sunet melodios care avea, în același timp, o sonoritate sălbatică, se revărsă prin ea și umplu zările. Înfricoșată, fata dădu să se oprească și să facă un pas înapoi, dar descoperi că nu o putea face. Era ca și paralizată. Putea doar să stea cu brațele ridicate și să strige peste ținuturile distruse. Alături de vocea ei, începu să răsune încă un glas, grav și maiestuos. Părea să vină din neant și nu l-ar fi putut reproduce vreodată. Cuprinseră, împreună, întreaga capitală, ajungând departe, dincolo de orizont.

De undeva din depărtare, unde ceața și fumul se amestecau, se ivi o lumină azurie plutind pe deasupra copacilor de la orizont. Se întinse apoi, din ce în ce mai mult, până când ajunse la ea, învăluind-o și mângâind-o. Se răspândi rapid peste întregul regat, unduindu-se aidoma unei extraordinar de frumoase aureole boreale.

După minute ce i se părură interminabile, fata reuși, în cele din urmă, să oprească strigătul. Odată cu vocea ei, dispăru și aurora și celălalt sunet. Curând, observă cum o mulțime de oameni începură să iasă dintre ruinele orașului, din spatele zidurilor arse și din beciuri, apropiindu-se neîncrezători de ea.

— Chemarea a sunat foarte bine! spuse dragonul, care venise în zbor. Dar probabil că oamenii ăștia, care și-au pierdut cele mai apropiate ființe pentru a-și susține prin-

țesa, și-ar dori să vadă ceva mai mult decât o fetiță speriată îmbrăcată în blugi și canadiană roz...

Elenina privi neajutorată în jos, spre mulțimea din ce în ce mai numeroasă. În ochii tuturor se citea speranța.

— Doar știi că n-am acasă nicio rochie de prințesă, îi răspunse cu dojană dragonului.

— Nici nu e nevoie, zise acesta zâmbindu-i iar. Se știe că după ce o prințesă lansează Chemarea Strămoșilor, își recapătă toate puterile.

Elenina nu părea să priceapă, așa că dragonul adăugă, la fel de vesel:

— Inclusiv puterea de a zbura!

Fata rămase blocată. Încercă să se imagineze zburând, dar singurul lucru care-i venea în minte era trupul ei zdrobit, făcut una cu pământul în fața supușilor ei.

Văzând că dragonul întinde o aripă spre ea, țipă:

— Să nu îndrăznești, nu vezi că eu n-am aripi?

— Îmi pare rău, răspunse acesta, dar mi-o cere tradiția.

Cu un gest delicat, dragonul o împinse pe Elenina în hăul care se căsca sub ea. La început, fata închise ochii, sperând că doar se afla într-un vis, ca cele pe care le mai avusese uneori în copilărie, în care mai întâi zbura, apoi se prăbușea și, în cele din urmă, se trezea leoarcă de transpirație, în patul ei.

Țipetele de sub ea o făcură, însă, să deschidă ochii și să privească îngrozită caldarâmul piațetei din fața castelului. Piatra cubică devenea din ce în ce mai clară, până când ajunse s-o vadă îngrozitor de bine, așa că dădu din mâini cu toată forța. Dar nu se întâmplă nimic. Mai avea

mai puțin de un metru până la sol, când simți o forță prinzând-o și ridicând-o cu putere înapoi, pe meterezele castelului. Observă că nu atât fâlfâitul din mâini, cât dorința de a merge într-o direcție sau alta o ajuta să-și dirijeze zborul.

De jos se auziră aplauze prelungi, iar Elenina făcu mai multe lupinguri. Ajunse astfel în fața dragonului:

— Ai văzut că pot să zbor?

— Așa cum era de așteptat, răspunse el, surâzând. Apoi se întoarse spre grifon și spre Matei, cărora li se adresă cu voce joasă. De mii de ani tot împing prințese în primul lor zbor și chiar aș vrea să văd o dată una falsă cum se zdrobește de pietre.

Se uită din nou la piruetele și lupingurile Eleninei, apoi adăugă:

— Și totuși, de fata asta zău că mi-ar fi părut rău să pățească ceva. E simpatică foc!

În cele din urmă, Elenina ateriză iar pe platforma de pe fronton. Prietenii ei ar fi vrut să-i spună ceva, dar fata era atât de radioasă, încât își spuseră că era mai bine s-o lase să-și savureze momentul de glorie.

Deși nu i se păruse deloc greu să zboare, sufla greu, așa că, după ce ateriză lângă cei trei, respiră adânc de câteva ori ca să-și revină.

— Și acum, ce mai e de făcut?

Matei se uită la dragon, care își încruntă gânditor sprâncenele stufoase. După câteva clipe, îi răspunse fetei:

— Cred că ar trebui să ții *discursul*, iar pe urmă, gata, toată lumea poate să treacă la treabă.

— Dar n-am mai ținut niciodată un discurs în fața unei mulțimi de aproape o mie de oameni. De fapt, nu am ținut niciodată niciun afurisit de discurs.

Toți trei o priveau însă neîndurători, iar dragonul o îmboldi:

— Atunci, cred că e momentul să începi. Va trebui să ții o mulțime de discursuri de acum încolo, ca să-i mobilizezi pe oameni să reconstruiască regatul.

Elenina se apropie de marginea platformei și-și ridică mâinile pentru a le atrage atenția oamenilor din piață, dar le lăsă imediat în jos, de frică să nu stârnească iar vuietul de dinainte. Oricum, toată lumea era cu ochii pe ea.

— Dragii mei, începu ea să vorbească.

Chiar dacă îi fusese teamă că glasul ei n-avea să fie destul de puternic pentru a putea fi auzit, își dădu seama că își făcuse griji degeaba. Ori un sistem de rezonanță ori cine știe ce efect magic îi făcea vocea să sune aparte, astfel încât putea fi auzită și de ultimul om din piață.

— Dragii mei, reluă ea, știu că v-a fost greu și încă o să vă mai fie, dar de acum sunt alături de voi și vă jur că nu voi mai lăsa să vi se întâmple nimic rău!

Se încruntă, încercând să-și amintească ce mai vorbise cu cei trei pe drumul de la portal până la capitală, iar din acele fragmente reuși să încropească și alte fraze.

— Regatul este de-acum în siguranță, portalul va fi păzit de oameni de încredere și nu vor mai putea trece prin el decât cei care îmi vor jura credință. Fiți siguri că îi voi răzbuna pe cei care au murit și pe voi, care ați pierdut atâtea, dar acum cel mai important lucru este să trecem

cu toții la reconstrucția regatului și să îl facem de o mie de ori mai strălucitor decât era înainte!

Se opri, iar aplauzele din piață dovediră că exact asta așteptaseră oamenii de la Prințesa lor în blugi. După cum comentă puțin mai târziu grifonul, în blugi, în blugi, dar putea zbura.

După terminarea discursului, în uralele care păreau să nu se mai sfârșească, Elenina și cei trei se adunară jos, în sala tronului. Chiar dacă, într-un ultim acces de furie, cei ce fugiseră din regat încercaseră să distrugă totul, tronul rămăsese cât de cât intact, așa că Matei îl curăță puțin și îi făcu semn să se așeze pe el.

— Hai să ținem un prim consiliu de coroană, spuse el, invitând-o pe fată, cu un gest, să ocupe locul ei de drept.

Cu multă grijă, de parcă s-ar fi așteptat ca în catifeaua tronului să fie ascunsă o capcană, Elenina se așeză pe tron.

— Și acum? întrebă ea. Ce e de făcut?

— Nu prea multe, dar câteva lucruri sunt urgente și trebuie neapărat să ne ocupăm de ele, răspunse dragonul.

După cum aprobară din cap ceilalți doi, fata își dădu seama că vorbiseră înainte despre asta și toți erau de acord.

— Păi, atunci, să le-auzim, acceptă Elenina.

— În primul rând, trebuie să asigurăm paza portalului și să resetăm parola de trecere. Le-ai promis supușilor siguranță, așa că ar fi bine să le-o și asigurăm, ca să poată trece liniștiți la treabă.

— De asta am să mă ocup eu, spuse grifonul. Chiar dacă nu pare, mă pricep bine la așa ceva.

— Da, confirmă dragonul. Știm cu toții că ai păzit mii de ani comoara hiperboreenilor și în tot acest timp nu s-a atins nimeni de ea.

Elenina încuviință, plecând încet capul. Chiar dacă nu se pricepea foarte mult la lucruri tehnice, își dădea seama că asta era problema cea mai urgentă.

— Altceva? întrebă ea.

— Viața ta, Prințesă...

— Ce-i cu ea? întrebă mirată Elenina.

Dragonul ezită o clipă, apoi spuse:

— Chiar dacă acum ai puteri depline, la un moment dat o să obosești să tot faci naveta și să vii noaptea în Regatul Magiei, iar ziua să fii eleva cuminţică din clasa a zecea, de la liceul Unirea.

— Mda, fu de acord și Matei. Cu atât mai mult cu cât luni ai teză la istorie și, din câte știu, n-ai învățat nimic.

Elenina surâse misterios. Se întrebă dacă să le spună sau nu ce aflase de curând, dar în cele din urmă nu mai putu răbda și zise:

— Avantajul când ai atâtea puteri magice este că începi să știi tot felul de lucruri. De exemplu, eu știu că unul din punctele din teză este despre afirmarea Imperiului Britanic, pe care o știu deja pe de rost. Iar dacă fac o pasă magică, precis o să aflu și al doilea subiect, ca să-l învăț până luni.

— Nu știu dacă e bine să rezolvi chiar așa lucrurile astea, mormăi Matei, dar până una-alta va trebui să ne organizăm în așa fel încât niciuna din cele două vieți ale tale să nu aibă de suferit.

— Și cum vom face asta? întrebă Elenina.

— Simplu, spuse dragonul. Eu voi rămâne aici. Voi apăra regatul și îi voi ajuta pe locuitori să-l reconstruiască. Am trei fire de păr de la tine și îți jur că nimic nu va trece de portal decât sub formă de cadavru mistuit de focul magic. Între timp, eu am să-mi întind antenele și o să aflu unde au strămutat cei din Consiliul de regență locuitorii. Până una-alta, plecați liniștiți și vedeți-vă de treburile voastre.

16. O duminică aproape obișnuită

Elenina se întinse, apoi se întoarse pe partea cealaltă, fără să răspundă. Maică-sa era, însă, neîndurătoare:

— Elenina, știu că e duminică, dar niciodată nu te-ai mai trezit așa târziu. S-a întâmplat ceva?

Elenina căscă și îi oferi mamei un zâmbet mulțumit:

— Mamă, am avut un vis extraordinar, care m-a obosit îngrozitor. Se făcea că eram prințesa unui regat care era atacat de dușmani și trebuia să-mi conduc supușii în luptă. A fost îngrozitor, dar am învins.

Maică-sa clătină din cap și spuse cu prefăcută invidie:

— Doamne, ce mi-aș mai dori să am și eu vise ca ăsta. Eu am numai coșmaruri în care visez că nu mănânc nimic și tot mă îngraș. Dar gata, ai visat destul! Și zic să te trezești înainte să vină un prinț călare pe-un cal alb, fiindcă ai să vezi atunci complicații și oboseală.

Ieși din cameră înainte să observe că Elenina dusese îngrozită mâna la gură, ca și cum ar fi vrut să-și ia vorbele înapoi. Spre norocul fetei, mama nu-i considerase spusele mai mult decât un simplu vis. Preț de câteva momente, își dori să creadă și ea la fel, să nu fi murit nimeni din cauza ei. O clipă, se simți vinovată: undeva, niște oameni își puseseră toate speranțele în ea, iar ea se gândea numai

la prințul călare pe-un cal alb. Deși Vladimir nici prinț nu era, nici cal alb n-avea. Cel puțin, din câte știa ea.

Mai zăbovi un minut, după care se duse să se spele și să se îmbrace. Participă la micul dejun absentă, cu gândul în altă parte. Când tatăl ei o întrebă de ce era atât de distrasă, îi răspunse că se gândea la teza de a doua zi, de la istorie. Nici măcar nu-l mințea prea mult, pentru că tocmai îi venise în minte și cel de-al doilea subiect care urma să fie dat la teză și se gândea că ar fi prins bine să citească ceva despre el. Dar în loc s-o facă, imediat după ce se ridică de la masă, se duse glonț în camera ei și căută portretul primit de la Vladimir.

Se mai uită o dată la ceas, ca să se asigure că nu era prea devreme. Probabil, însă, că el nu se plimbase toată noaptea printr-un regat îndepărtat, așa că avea toate șansele să-l găsească treaz.

Băiatul răspunse de la primul apel, de parcă ar fi așteptat cu mobilul în mână. În vocea lui se simțea o bucurie sinceră și, după ce se salutară, înainte ca Elenina să apuce să-i zică ceva, îi spuse vesel că-i fuseseră acceptate picturile pentru expoziție și că ar fi vrut să-i povestească personal toată aventura de la București.

Căzură de acord să se întâlnească peste o jumătate de oră în cafeneaua de la Rectorat, situată la numai câteva sute de metri de casa ei. Se pregăti în timp record. Când să iasă pe ușă, mama o privi cu reproș:

— Parcă spuneai că stai să înveți pentru teza la istorie?

— Când mă întorc, mamă, acum mă duc să mă plimb un pic, răspunse repede și o zbughi pe ușă afară.

Pentru că se grăbise atât de tare, era sigură că avea să ajungă prima la întâlnire, dar îl văzu pe Vladimir aşteptând-o chiar în faţa cafenelei. Avea în mână un fir de trandafir roşu, pe care îl ţinea stingher.

Când ajunse lângă el, băiatul îi întinse floarea, stânjenit, şi se aplecă timid, s-o sărute solemn pe amândoi obrajii.

— M-am gândit... că ar trebui să mai iau şi eu iniţiativa... cu sărutatul, spuse el poticnindu-se, roşind uşor.

Era atât de dulce în inocenţa lui, încât Eleninei îi veni să-l mai sărute o dată, dar se abţinu şi îl întrebă necruţătoare:

— Trandafir roşu de la prima întâlnire... Dacă se mai respectă cât de cât simbolistica florilor, asta înseamnă că deja mă iubeşti?

— Aaa, poate, dar n-aş fi îndrăznit să sugerez aşa ceva, se fâstâci el. Să ştii că n-aveau decât trandafiri roşii.

Florăria se găsea la numai câţiva paşi în dreapta lor. Când se întoarse să se uite, Elenina văzu că în vazele cu apă erau etalaţi trandafiri de toate culorile.

— Ăştia acum i-au primit, râse Vladimir, urmărindu-i privirea.

Îşi întoarse privirea spre el, amuzată, băiatul roşi din nou şi, într-un final, izbucniră amândoi în râs.

— Să mergem, spuse ea. Mâine am teză la istorie şi ar trebui ca toată după-amiaza să învăţ despre ascensiunea şi decăderea Imperiului Britanic.

Intrară în cafenea şi-şi comandară câte un capuccino şi un suc, apoi băiatul începu să povestească. La următoarea expoziţie, care avea să se ţină peste vreo două luni,

avea să expună și el douăzeci de picturi. Unele erau încă în stadiul de schiță, dar avea să tragă tare și era sigur că avea să le termine până atunci.

Din vorbă în vorbă, ajunseră la despărțirea din Ploiești și Vladimir spuse:

— Îmi place să lucrez, dar uneori, când pictez prea mult, devin extenuat, începe să mă doară capul și văd tot felul de lucruri.

Elenina deveni dintr-o dată curioasă.

— Ce fel de lucruri?

— Ei, poate că în astfel de momente sunt prea sensibil. De exemplu, după ce te-ai dat jos în gară, la Ploiești, mi s-a părut că văd lângă tine un... grifon.

— Un grifon? se miră Elenina, cu falsă îngrijorare. Poate că ai avut o halucinație.

Vladimir ridică din umeri.

— Așa m-am gândit și eu, mai ales că stătea foarte calm lângă tine, ca și cum te-ar fi păzit. M-am gândit că poate reprezintă o dorință ascunsă de-a mea, de a fi lângă tine și de a te ocroti.

Elenina izbucni în râs, imaginându-și ce mutră făcea Grify, care sigur era acum pe lângă ei, pe undeva.

— Oricum, continuă el, părea un grifon foarte drăguț, așa că i-am făcut și lui cu mâna. Iar după ce trenul s-a pus în mișcare, părea așa nedumerit că-l priveam, că i-am făcut și cu ochiul.

Elenina chicoti și Vladimir scoase din buzunar un ziar, pe care i-l întinse fetei.

— Tot timpul cât am stat în București m-am gândit că a fost o halucinație, dar la întoarcere, spre Brașov, trenul

a staționat mai mult în Ploiești. M-am uitat după tine, dar nu erai. În schimb, o mulțime de vânzători de ziare strigau în gura mare: „Un grifon a fost văzut în gara Ploiești azi dimineață! Un grifon apără o fată atacată de cinci huligani!"

În ziar era o fotografie neclară, făcută, de bună seamă, cu telefonul, în care o fată care semăna vag cu ea îi întindea o sticlă cu apă unui tânăr căzut la picioarele ei, lângă banca pe care stătea.

În ziar se spunea că cei cinci tineri fuseseră fugăriți, conform spuselor lor, de un „păsăroi mare și ciudat care a apărut de nicăieri". Bineînțeles că ei susțineau sus și tare că nu făcuseră nimic greșit, dar martorii oculari îi declaraseră reporterului că doar cu câteva minute înainte o hărțuiseră pe fata care stătea liniștită pe bancă. Cei cinci erau internați acum în spitalul local și aveau răni serioase la cap, produse, potrivit declarațiilor medicilor, cu un corp ascuțit. Când reporterul întrebase dacă acel corp ascuțit ar fi putut fi un cioc, medicul de gardă răspunsese că el nu văzuse în viața lui un cioc atât de mare.

După ce termină de citit, Vladimir o întrebă direct:

— Tu erai fata de pe bancă?

Fu rândul Eleninei să roșească, în timp ce nega, neconvingător. Vladimir continuă să-i zâmbească.

— Păcat, îi răspunse. M-aș fi simțit bine să știu că prietena mea este apărată de... cum îi ziceau ăia în ziar? „Un păsăroi mare și ciudat."

Elenina nu spuse nimic. Vladimir își făcu de lucru cu eticheta de pe sticla de suc.

— Ce e? întrebă fata, neliniștită. Nu-ți place?

— E foarte bun, dar vreau să știu ce au băgat în el. Cred că mă face să am iar halucinații.

— Cum așa? întrebă și mai neliniștită fata.

Vladimir arătă spre geamul cafenelei.

— Păi, păsăroiul ăla de care îți spuneam a apărut iar și se uită la noi de-afară. Și ce-i și mai ciudat... e că pare să se distreze la culme.

Elenina oftă greu și spuse:

— Bine, hai să ne terminăm cafeaua, pe urmă mergem altundeva și-ți explic.

Băiatul sorbi restul de cafea dintr-o înghițitură. Ieșiră. Porniră spre casa Eleninei, cu grifonul ținându-se cuminte după ei.

— Unde mergem? întrebă Vladimir, neștiind drumul.

— La mine acasă. Am putea merge și în parcul de vizavi, dar nu vreau să fim întrerupți.

Vladimir își mușcă buzele și întrebă iar:

— Ai tăi sunt acasă? Ce-or să zică dacă apărem așa, pe nepregătite, la ușa lor?

— Tata o să se bucure, iar mama... o să mă întrebe dacă sunt gravidă.

— Aoleu, chiar așa?! se panică băiatul. Atunci, poate că ar fi mai bine să mergem în parc.

— De ce? Oricum nu mă poți lăsa gravidă cu paznicii ăștia după mine.

Vladimir roși tot și grifonul hohoti, croncănind cu voce tare și speriind doi copii care treceau pe lângă el.

— De fapt, ce voiam să spun... încercă Vladimir să se corecteze, dar Elenina îi făcu semn să tacă.

— Nu mai spune nimic, fiindcă știu ce ai vrut să zici, dar crede-mă că în ultimele zile mi s-au întâmplat atât de multe lucruri, încât nu mai pot să le duc de una singură. Poate că nu ești tu cel mai potrivit căruia să i le spun, dar trebuie să o fac, pentru că dacă nu, o să mă urc în castelul de lemn și o să încep să urlu.

— Ce-i castelul de lemn? întrebă nedumerit Vladimir, fără să observe că fata de lângă el mai avea puțin și izbucnea în lacrimi.

— După tot ce ți-am spus, tu asta ai găsit să mă întrebi?

— Păi, dacă nu mi-ai spus nimic clar, ce altceva să te întreb?

Grifonul se opri în fața lor și arătă cu o gheară uriașă și curbată spre castelul viu colorat din parc, căci tocmai ajunseseră în fața lui.

— Ăla e castelul de lemn! croncăni el cât de încet putu.

Elenina scoase un șervețel și își șterse ochii, încercând să se liniștească și să nu-l mai acuze degeaba pe băiat. Acum, că se gândea din nou la ce zisese, își dădea și ea seama că nu îi spusese aproape nimic.

Intrară în curte și, deși avea cheia la ea și ar fi putut pătrunde și singură în casă, preferă să sune, ca să-i facă o prezentare ca la carte lui Vladimir și să nu creadă mama ei că începuse să aducă pe furiș băieți în casă.

Le deschise chiar femeia, care, văzându-și fiica cu ochii roșii, își duse teatral mâna la gură, probabil la fel ca una dintre eroinele din telenovelele la care se uita. Apoi, dându-și seama că cei doi se uitau uimiți la ea, și-o lăsă repede jos.

Tatăl veni și el să vadă ce se întâmplă, așa că Elenina folosi momentul pentru a le face cunoștință.

— Dați-mi voie să vi-l prezint pe prietenul meu. El este Vladimir.

Se așternu o tăcere stânjenitoare, pe care Elenina o întrerupse repede:

— Și trebuie să vă mai spun ceva...

Cum făcu o pauză un pic mai lungă, ca să-și adune gândurile, mama ei se albi la față și păru gata să leșine. Își duse iar mâna la gură și spuse cu glas sfârșit:

— Ești gravidă!

Femeia avea un fix cu gravidele încă din urmă cu un an, când, la o ședință cu părinții, i se comunicase, sub promisiunea că va păstra tăcerea, că două dintre colegele de clasă ale Eleninei fuseseră nevoite să facă întrerupere de sarcină, iar alta chiar întrerupsese școala pentru a naște și a-și crește copilul.

— Nu, mamă, dar poate că ar fi cazul să rămân, ca să scapi odată de obsesia asta. Tot ce voiam să vă spun e că Vladimir este cel care mi-a desenat portretul acela pe care vi l-am arătat și care v-a plăcut atât de mult.

— E minunat, tinere! spuse tatăl ei și-l bătu pe umăr. Ai un talent deosebit.

Scăpată de-o grijă, mama ei zâmbea pierdută.

— Mamă, noi mergem la mine în cameră, zise Elenina, apoi o privi atent și continuă, spunând fiecare cuvânt apăsat. Te rog să nu ne deranjezi decât dacă ia casa foc. Și nici măcar atunci, dacă nu-i absolut necesar și se descurcă pompierii singuri.

Tatăl ei auzea pentru prima dată gluma, așa că izbucni într-un hohot vesel, dar mama ei, de la care se așteptase să reacționeze prima, se încruntă și făcu o figură nefericită.

— Bine, nu vă deranjez, dar să aveți grijă, spuse ea și se îndreptă spre sufragerie.

Cei doi tineri, urmați îndeaproape de grifon și de Matei cel nevăzut, intrară în camera fetei și se uitară lung unul la altul. Băiatul se așeză pe un scaun, vizibil încurcat. După câteva clipe lungi de tăcere, Elenina i se adresă gardianului:

— Matei, cred că e cazul să apari și tu, ca să aflăm de ce Vladimir poate vedea grifoni.

Băiatul sări ca ars când văzu silueta uriașă a lui Matei apărând brusc lângă el.

— Doamne! făcu el, înspăimântat. Mai sunteți mulți?

— Destui, tinere. Exact câți e nevoie ca s-o apărăm.

Vocea lui Matei era mai profundă și mai serioasă decât de obicei, iar tânărul se cutremură, impresionat. Pentru că Vladimir rămăsese cu ochii pironiți pe el și cu gura căscată, bărbatul îl întrebă:

— Ai ceva de spus?

Puțin fâstâcit, tânărul răspunse:

— Ai o prezență impresionantă. După ce terminăm aici, mă lași... să-ți fac un portret?

Grifonul și Matei pufniră disprețuitor când îi auziră întrebarea, iar Elenina întrebă direct:

— Auzi, eu te-am chemat aici să lămurim niște lucruri și pe tine te duce mintea doar să-i faci un portret paznicului meu?

— Paznic? se miră băiatul. De ce ai nevoie de cineva să te păzească?

— Pentru că cineva vrea să o ucidă, spuse sec Matei.

Vladimir îi privi cu ochi mari, neîncrezători:

— Nu pot să cred că cineva ar dori să ucidă o fată drăguță ca ea...

După câteva clipe, se bătu cu palma peste frunte:

— Ah, da... vagabonzii din Ploiești... despre ei e vorba, nu-i așa?

Tăcerea care se așternu îl lămuri că nu era deloc așa, dar cum niciunul dintre ei nu spunea nimic, tăcu și el și se uită de la unul la altul.

La ușă se auzi o bătaie ușoară. Elenina răspunse. Mama intră purtând o tavă pe brațe.

— Copii, v-am adus niște fursecuri, în caz că vi se face poftă de ceva dulce.

Matei dispăruse la timp, iar grifonul era oricum invizibil pentru ea. Elenina îi replică cu destulă asprime:

— Mamă, adu și sucul sau ce mai e de adus și pe urmă te rog să nu ne mai deranjezi!

În câteva minute reveni, într-adevăr, cu sucul, iar din sufragerie se auzi glasul tatălui:

— Stați liniștiți, copii, o leg de fotoliu imediat ce găsesc o sfoară!

Un timp, îi mai auziră pe părinți discutând în surdină, dar în curând vocile se stinseră, iar Matei redeveni vizibil și începu să vorbească.

— Mai întâi, trebuie să aflăm de ce băiatul ăsta îl poate vedea pe Grify. Are oare puteri magice sau o fi doar un fenomen pe care nu-l înțelegem?

Elenina avea altă problemă.

— Dacă mai vine mama încă o dată, o să vă rog să rămâneți vizibili, să mă distrez și eu puțin! le zise ea.

— Prințesă, hai să încercăm să fim puțin serioși, spuse Matei, supărat.

— Prințesă? întrebă uimit Vladimir. Prințesă în pantaloni reiați și geacă de blugi eu încă n-am mai văzut!

— Dar îmbrăcate altfel unde ai văzut? întrebă enervată Elenina.

Vladimir se încurcă și se gândi câteva momente înainte să răspundă:

— Păi, la teatru, în filme și în desene animate.

— Și ți se pare că aici suntem într-un desen animat?

— Nu, răspunse băiatul, dar... chiar ești prințesă?

— Da, chiar e! răspunse supărat grifonul. Să știi că se lucrează intens la garderoba ei. Data viitoare ai s-o vezi îmbrăcată așa cum trebuie.

— Vreți să vă potoliți? întrebă Matei, cu un calm forțat. Trebuie să aflăm urgent câteva lucruri care sunt mai importante decât hainele prințesei.

— Așa e, întări grifonul. În primul rând, ai mai văzut vreodată făpturi deosebite, așa, ca noi?

După ce se gândi câteva minute, Vladimir clătină categoric din cap:

— Niciodată.

— Ce-i drept e că nici nu bântuie prea multe prin oraș, spuse gânditor Matei. Iar cele mai multe sunt ca mine: când devin invizibile și imateriale, dispar cu totul și sunt invizibile chiar și pentru cei cu puteri magice.

— Atunci, cum se explică? întrebă Elenina, revenită la sentimente mai bune.

— Nu știm, răspunse posomorât Matei. Mă gândesc că proprietatea asta de a vedea nevăzutul ar putea apărea din când în când ca o mutație genetică, cu totul întâmplător.

— Ar fi fost bine dacă ar fi fost și dragonul cu noi, zise fata. El e mai bătrân și știe mult mai multe despre lucrurile astea.

— Aveți și un dragon prin preajmă?! se miră Vladimir. Mi se păruse mie că am văzut unul acum vreun an... zbura pe deasupra munților.

Matei se uită urât la el:

— Parcă ai zis că n-ai mai văzut niciodată vreo ființă ciudată.

— Păi, nici nu credeam că am văzut, pentru că...

Se opri și ezită.

— Explică-te, îi ceru Elenina sec.

Vladimir păru rușinat, dar în cele din urmă se destăinui:

— Când am făcut optsprezece ani, mi-am ținut majoratul într-o cabană din creierul munților și, la un moment dat, unul dintre cei pe care-i invitasem a scos câteva țigări cu canabis. Așa că ne-am pus în cerc, le-a trecut de la unii la alții și până la urmă le-am fumat pe toate. Atunci am văzut dragonul. Zbura în cercuri deasupra noastră și scuipa flăcări...

Se uită vinovat la cei din jur și completă:

— Dar nu mi s-a părut nimic ciudat, pentru că unii au văzut atunci girafe, alții urși polari, ba unul s-a jurat chiar că îl vede pe monstrul din Loch Ness.

— Prietenii tăi probabil că au avut halucinații, dar tu precis l-ai văzut pe Vifor.

— Cunoașteți un dragon pe nume Vifor? întrebă uimit băiatul.

— Cunoaștem, confirmă croncănind grifonul. Și ar fi bine să îi placă de tine, pentru că altfel nu te văd bine.

— De ce?

— Fiindcă nu-l cheamă degeaba Vifor, spuse misterios grifonul.

Matei nu-l lăsă să continue, ci întrebă:

— Părinți tăi ce fac? Cu ce se ocupă?

— Mama e profesoară de pian, iar tata veterinar, dar sunt plecați la muncă în Canada, de aproape doi ani. Eu sunt singur acasă. Sunt student la arte plastice.

Elenina nu-l lăsă pe Matei să mai întrebe și altceva. Preluă ea cuvântul:

— Trebuie să existe și o altă cale să aflăm despre ce e vorba. Nimeni nu și-ar da seama de ce anume sunt eu în stare, dacă m-ar întreba ceva despre părinții mei.

— Așa este, dar zău că nu știu cum s-o scot la capăt.

Elenina se încruntă și se apropie de Vladimir. Îl apucă de mâna dreaptă și îi așeză toate degetele sub degetul mare, apoi îi spuse:

— Acum dă-le drumul în față, cu forță.

Vladimir se conformă, dar cum nu se întâmplă nimic, întrebă derutat:

— Îmi spune și mie cineva ce se întâmplă aici? Mă supuneți la teste ciudate și mă tot întrebați ba de una, ba de alta, dar nimeni nu-mi explică nimic.

— Imediat, spuse Elenina și se întoarse spre grifon. Ia folosește-ți ochii tăi de vultur și spune-ne dacă vezi vreo aură magică deasupra lui.

După ce-l privi fix pe băiat câteva secunde, grifonul clătină neputincios din cap:

— Nimic, nici măcar o singură sclipire.

Matei ridică din umeri:

— E clar, va trebui să-l luăm cu noi, ca să-l vadă dragonul. Poate ne lămurește el despre ce este vorba.

— Poți veni la noapte în regatul meu! făcu Elenina, cu un zâmbet pe buze.

Vladimir ridică din umeri.

— Am de ales? întrebă el.

Răspunseră toți trei, într-un glas:

— Nu prea.

17. Un regat nou-nouț

După ce-l conduse pe Vladimir în oraș, Elenina se întoarse și se apucă de învățat pentru teza la istorie. O parte din mintea ei îi spunea că n-avea rost să-și bată capul, pentru că în viitorul ei aveau să conteze cu totul altfel de cunoștințe decât orice ar fi putut afla despre ascensiunea și decăderea Imperiului Britanic. Dar altă parte a ei se gândea că poate, poate totul nu era decât un vis prelungit care avea să se sfârșească în curând, iar atunci avea să revină la vechea ei viață.

Totuși, când își aducea aminte de privirile pline de adorație ale celor din regat, își dădea seama că îi plăcea să fie Prințesa lor, indiferent de riscurile care decurgeau din asta.

Pentru că ușa de la camera ei nu se putea încuia, Elenina propti un scaun sub clanță și începu să plutească lent în jurul încăperii. Era mai ușor decât își închipuise. Până să se facă noapte și să poată pleca, ea și paznicii ei întoarseră problema pe toate părțile, dar nu reușiră să-i dea de capăt. Oricum, concluzia la care ajunseră fu unanimă: trebuiau să găsească repede persoana care pusese o recompensă pe capul ei și s-o anihileze. După care, să răspândească vestea, astfel încât oricine să-și dea seama

că era inutil să mai încerce să o elimine pe Prințesă, fiindcă nu mai era nimeni care să ofere recompensa.

— Și totuși, spuse Matei, aici e ceva ce nu-mi place. Hai să zicem că de un kit magic pot face rost și cele trei vrăjitoare din Consiliul de regență, dar să ofere și un rang nobiliar? Lucrul ăsta este peste puterile lor, atâta vreme cât nici măcar una din ele nu face parte din nobilime. Va trebui să-l rugăm pe dragon să-și pună antenele în funcțiune ca să aflăm mai repede despre ce e vorba.

După ce se înnoptă bine și Elenina consideră că n-avea să mai fie vizitată de părinți, deschise geamul și zbură, alături de paznicii ei, până în parcul de vizavi. Vladimir îi aștepta chiar lângă castelul de lemn, dar nu le remarcă sosirea. Fata îl bătu pe umăr și el se întoarse.

— Ei, bine c-ați venit! se bucură. Acum, ce facem? îi întrebă.

— Simplu, răspunse fata și se distră în sinea ei, văzând că începuse să preia natural comanda grupului. Zburăm. Tu te urci pe grifon și te ții bine de urechile lui, dar nu prea tare, ca să nu-l doară, Matei poate să zboare încă de mic, iar eu mă descurc.

— Cum anume? fu curios Vladimir.

Elenina făcu deodată o voltă în aer, în dreptul capului lui, iar băiatul se feri uimit. Aterizâ ușor și-l tachină:

— Să știi că am destulă forță să te duc și eu, dar e sub demnitatea unei prințese să care în cârcă pe cineva care nu știe să zboare.

Grifonul și Matei schimbară priviri amuzate. Elenina nu-i văzu și continuă să-i spună lui Vladimir:

— Sper să înveți, însă, curând. Atunci, eu n-o să am nimic împotrivă să mă duci tu în spate...

Își începură călătoria binedispuși și, chiar dacă deasupra Râșnovului întâlniră un elicopter, își continuară netulburați drumul, fără să-și bată capul cu ce-și putea închipui pilotul despre ciudata formațiune de zbor.

Cam pe la miezul nopții ajunseră în poiana unde se afla portalul. Paznicii îi recunoscură și intrară în Regat cu ușurință. Încă de la primii pași, observară o schimbare spectaculoasă: nu numai că totul era mai luminos acum, dar chiar și casele fuseseră refăcute. Când Elenina își exprimă uimirea, Matei îi spuse că într-un ținut unde toți aveau puteri magice, nimeni nu ezita să le folosească, mai ales când aveau speranța că totul se va sfârși cu bine.

De astă dată merseră pe jos tot drumul care ducea spre capitală și nu de puține ori fură opriți pe drum de lume venită să o cunoască pe tânăra prințesă.

— E drăguță, spuse cineva prea tare, astfel încât auzi și Elenina.

Fata roși și se simți măgulită. Vladimir, lângă ea, o tachină.

— Vezi! Și când ți-am spus-o eu, nu m-ai crezut.

Un grup de fete tinere o întâmpinară chiar înainte să ajungă în capitală și îi oferiră o cunună de flori.

— Asta până când o să purtați coroana adevărată, îi zise una dintre ele, mai curajoasă. Am auzit că au recuperat bijuteriile de la complotiști și lucrează deja la ea.

Vladimir o privi iar, cu expresia cuiva care chiar o vedea cu o coroană pe cap. În cununa dăruită de fete pre-

dominau florile albastre, iar ochii Eleninei părură să împrumute ceva din culoarea lor şi deveniră aproape viorii.

— Când o să avem timp să stăm mai liniştiţi, o să te rog să-mi pozezi din nou, să-ţi fac şi un portret color. Eventual, chiar cu cununa asta rustică pe cap, pentru că îţi stă superb.

— Mulţumesc! spuse Elenina, preocupată dintr-o dată de un gând nou, în timp ce se uita la mulţimea care se aduna la intrarea în capitală, ca să o întâmpine. Mă întreb, însă, dacă o să mai avem vreodată linişte.

Vladimir vru să îi răspundă, dar fu împiedicat de uralele entuziaste ale asistenţei.

18. Arma secretă

După ce trecură de poartă, făcând larg cu mâna în stânga și în dreapta, ajunseră, în cele din urmă, la palat.

Cu puteri magice sau fără, era clar că se lucrase intens, astfel încât nicio urmă a luptelor și incendiilor nu se mai vedea nicăieri. Un majordom se apropie încet de grupul lor și se înclină ceremonios în fața Eleninei.

— Prințesă, sala tronului a fost aranjată pentru primirea înălțimii voastre. Am pregătit și o ținută corespunzătoare și, dacă sunteți amabilă, am să vă conduc să o îmbrăcați.

Privirea aruncată pantalonilor ei vișinii spunea mai mult decât orice frază pe care ar fi rostit-o. Elenina porni în direcția indicată de el, aruncând o privire rugătoare în spate. Matei și grifonul se luară după ea, dar majordomul se așeză ferm în fața lor:

— Prințesa are nevoie de intimitate în timp ce își probează garderoba!

Matei păși înainte, imperturbabil.

— Prințesa are nevoie de protecția noastră! Și-o să i-o acordăm, explică el hotărât, împingându-l într-o parte pe majordom, cu o mișcare ușoară, dar fermă.

Nimeni nu mai văzu grimasa acestuia, pentru că atenția le fu atrasă de strigătul de încântare al Eleninei.

— Doamne, în viața mea n-am mai văzut atâtea rochii la un loc! strigă ea veselă și se pierdu printre rochiile atârnate pe suporturile care le puneau în valoare culoarea și croiala elegantă.

Majordomul o lăsă câteva minute să se bucure de ele, apoi îi indică una din catifea albastră, cu un șir de perle albe prinse de la gât până în talie și cu gulerul de un portocaliu pal.

— Pentru prima apariție în haine de protocol, v-aș recomanda această rochie, croită chiar astăzi de croitoresele curții, conform indicațiilor mele, spuse el cu o voce mieroasă.

Poate prea mieroasă, pentru că atunci când întinse rochia spre Elenina, Matei o luă el primul și începu să o cerceteze cu atenție. Nu văzu nimic suspect, dar ceva din paloarea majordomului nu-i plăcu, așa că i-o întinse hotărât acestuia:

— Îmbrac-o!

— Dar, domnule, e o impietate! Rochiile Prințesei nu ar trebui atinse decât de mâinile croitoreselor care le confecționează...

— Tocmai ai atins-o când i-ai dat-o și apoi am atins-o și eu când am cercetat-o, așa că impietatea este gata produsă. Îmbrac-o!

— Nu, domnule, n-am să fac asta, spuse majordomul, trăgându-se înapoi.

Matei se uită la Elenina, care privea scena nedumerită, apoi spuse din nou:

— Îmbrac-o! Și încă repede, m-auzi?!

Văzând că majordomul nu avea de gând să facă vreo mișcare, își scoase fulgerător sabia din teacă și o propti de gâtul uscățiv al omului.

— Domnule, nu trebuie să vă purtați așa! Doar nu credeți că...

— Nu cred nimic, tu doar îmbracă rochia.

Mai de voie, mai de nevoie, majordomul lăsă rochia jos și păși în ea, apoi o ridică în sus pe talie, ferindu-se să atingă șirurile de perle. Era mărunțel, așa că rochia îi venea bine chiar și cu hainele pe el.

— Ați văzut? întrebă el, victorios. Acum pot s-o dau jos și să terminați odată cu bănuielile astea absurde?

Matei era cât pe-aci să-i spună c-o poate dezbrăca, dar ceva din privirea omului îi atrase iar atenția. Majordomul era prea bucuros. Tocmai se întreba ce anume ascundea, când din ușa încăperii se auzi o voce profundă, puțin batjocoritoare:

— Ia spune-i să atingă perlele cu mâna.

— Vifor! strigă Elenina încântată. Ce bine îmi pare că ai venit!

— Stai să vezi ce bine o să-ți pară imediat. Dați-vă mai în spate și obligați-l să atingă perlele.

Sub amenințarea sabiei lui Matei, în cele din urmă, majordomul atinse șirurile de perle, cu groază în priviri. Câteva clipe nu se întâmplă nimic, apoi un snop de scântei albastre, de o intensitate copleșitoare, se stârni între mâna omului și perlele care deveniseră incandescente. În curând, rochia luă foc. Și împreună cu ea și omul, care se prăbuși pe podea, țipând ca din gură de șarpe.

— Aşteptam prin preajmă, spuse dragonul, zâmbind. Eram curios dacă paznicii îşi mai fac datoria cum trebuie sau dacă s-au culcat pe-o ureche.

Arătă apoi spre celelalte rochii şi-i spuse prinţesei:

— Restul sunt „curate", aşa că poţi să o îmbraci pe care vrei tu.

— Păi, să ştii că tocmai cea care a ars îmi plăcea cel mai mult.

Matei se încruntă şi zise:

— Cam aşa se întâmplă şi în viaţă: ceea ce îţi place cel mai mult este şi cel mai periculos lucru!

— Uite unde era ascuns filosoful, mormăi dragonul şi-i arătă Eleninei un dulap aflat în spatele încăperii. Vezi că mai este una identică acolo. Am verificat-o chiar eu şi nu e periculoasă.

Matei râse. Şi dragonul îl întrebă:

— Pot să ştiu de ce te hlizeşti?

Amuzat în continuare, Matei răspunse:

— Se vede treaba că nu cunoşti deloc protocolul de la curtea regală: o rochie pentru prinţesă n-ar trebui atinsă de alte mâini decât de cele ale croitoreselor care o confecţionează.

Dragonul se uită urât la el şi ridică o gheară imensă până aproape de ochii gardianului. După ce i-o flutură de câteva ori prin faţa nasului, întrebă:

— Şi unde vezi tu mâini, fraiere?

Elenina găsise între timp splendoarea de rochie în dulap şi intrase într-un separeu ca s-o îmbrace, ascultându-i pe cei doi cum se ciondăneau în glumă. Ba, din

când în când, intervenea și grifonul, deși glumele lui croncănite n-aveau la fel de mult succes. Oricum, felul în care vorbeau între ei dovedea că se cunoșteau de mai multă vreme decât ar fi vrut ei să recunoască.

Când apăru îmbrăcată în rochia de gală, cu părul auriu lăsat pe spate, rămaseră cu toții amuțiți.

— Ei, croncăni impresionat grifonul, dacă se mai îndoia cineva că fata noastră este o adevărată prințesă, ar trebui să-i fie clară situația acum.

Și cum nimeni nu se îndoia de asta, merseră s-o aștepte în sala tronului, lăsând două fete să o pieptene și să-i aranjeze coroana pe cap. Când ajunseră în cealaltă încăpere, ochii le căzură pe Vladimir, care stătea stingher, lipit de un perete al sălii.

— El cine e? întrebă dragonul, privindu-l fix pe băiat.

Ceilalți îi povestiră în câteva cuvinte despre el și despre puterea lui de a-l vedea pe grifon.

— Nu știm ce e cu el, spuse exasperat Matei, așa că l-am adus aici, să-l vezi și să-ți dai și tu cu părerea.

Dragonul se apropie de Vladimir, care încremenise pentru că nu mai văzuse niciodată o creatură atât de mare la nici doi pași de el. După ce îl privi atent cu ochii mari cât niște farfurii, dragonul începu să râdă în hohote.

Îi luă ceva timp să se oprească, apoi le făcu semn grifonului și lui Matei să se apropie și îi întrebă:

— Nătângilor, știți voi ce ați adus aici?

Cum cei doi îl priveau nedumeriți. Dragonul mai trase un hohot imens de râs, apoi conluzionă:

— Ați adus cu voi o armă secretă!

Matei și grifonul se uitară lung unul la altul, fără să priceapă.

— Cum adică, o armă secretă? întrebă în cele din urmă gardianul.

— Foarte simplu, spuse dragonul, care reușise să se mai potolească între timp. O foarte bună armă secretă. Atâta doar că... încă nu e încărcată.

Lăsându-i nedumeriți, se apropie de tronul către care se îndrepta și Elenina. Era evident că fata se simțea foarte bine în noul ei rol, căci plutea la vreun metru înălțime, de parcă ar fi vrut să le arate tuturor puterile ei magice.

Dacă Matei se temuse vreo clipă că avea să rateze aterizarea pe tron din cauza antrenamentului ei insuficient, atunci se înșelase. Prințesa se așeză cu eleganță, de parcă ar fi făcut toată viața asta.

19. Scurtă istorie a magiei

După ce luă sfârșit ceremonia din sala tronului, Elenina se retrase într-un iatac mai ferit, ca să se odihnească puțin. Nu uitase deloc că, în ciuda luminii de afară, de fapt era noapte târziu și peste numai câteva ore avea să dea teză la istorie.

Matei cercetă cu grijă încăperea, apoi se așeză pe o bancă din fața iatacului și îi pofti pe ceilalți doi să se facă și ei comozi lângă el. Fără să facă niciun fel de fasoane, grifonul se trânti la picioarele bărbatului ca o pisică uriașă, iar acesta își aminti că trupul de leu al grifonului era al unei feline care avea din când în când dreptul să se pisicească.

Dragonul, simțind că urma să aibă cel mai mult de vorbit, se așeză și el pe toate labele și se uită când la unul, când la celălalt. Văzându-l că tot tăcea, în cele din urmă Matei sparse tăcerea:

— Acum spune și nu mai aștepta atâta să fii rugat.

— Păi, povestea e ceva mai lungă, așa că, lăsați-mă să o zic în felul meu.

— N-am nimic împotrivă, doar zi, replică Matei.

Grifonului îi era frică să n-o trezească pe Prințesă cu vocea lui stridentă, așa că fâlfâi doar din aripi, încurajându-l pe povestitor.

— Ca să nu mă repet, poate ar fi bine să îl chemați și pe băiatul despre care vom vorbi.

Matei se ridică să plece după Vladimir, iar dragonul adăugă:

— Și dacă tot te duci, aruncă te rog și o privire în jur, pentru că n-aș vrea să mai tragă cineva cu urechea la ce am de zis.

Matei se întoarse însoțit de Vladimir. Și dragonul își începu povestea:

— Voi doi cunoașteți multe din lucrurile pe care am de gând să le spun, dar pentru băiatul ăsta sunt noutăți, așa că, vă rog să nu mă întrerupeți. După cum știți, legendele spun că la începuturi toți oamenii aveau puteri magice, mai mici sau mai mari, iar făpturile magice, cum suntem și noi, trăiau în bună pace alături de ei. Cu timpul, unii oameni au început să aibă mai multe puteri decât alții, iar pe măsură ce trecea vremea, se nășteau tot mai mulți copii care nu mai aveau niciun fel de putere. După mii de ani, oamenii fără puteri magice au ajuns să fie mai mulți decât ceilalți. Comunitățile de vrăjitori au devenit tot mai puține și tot mai detestate de către oamenii „normali". Lor li se părea incorect ca ei să trudească ani de zile ca să obțină ceva, iar altcineva, cu puteri magice, să facă un simplu gest cu o baghetă magică și să obțină același lucru fără niciun efort. Au început să-i vâneze, să-i judece și să-i ardă pe rug. Mai corect ar fi să zic „să le ardă pe rug", pentru că s-a dovedit, într-o proporție covârșitoare, că puterile magice se transmit mai ales pe linie maternă.

Dragonul se opri, căci i se păru că auzise zgomot la una din uși. Ascultă câteva clipe, iar după ce se convinse că nu era nimeni acolo, continuă:

— Văzând că sunt tot mai prigoniți, vrăjitorii au hotărât să se retragă din lumea obișnuită, pe care urmau să o viziteze doar ocazional. Au profitat de puterile lor pentru a construi o lume aparte, apărată de cei obișnuiți printr-un portal magic prin care nu puteau trece decât cei înzestrați cu puteri magice și care căpătau permisiunea de a o face. Cu timpul, a apărut și o regină a acestui regat, iar tronul a fost transmis pe linie ereditară. S-a intrat într-o eră de pace și liniște și mii de ani au trecut fără probleme majore. Cei care aveau puteri magice respectau cu strictețe legea regatului și totul părea perfect pentru vecie. A existat, bineînțeles, și o mică minoritate de vrăjitori care nu au vrut să se exileze în acest ținut protejat și au preferat să trăiască printre oameni, expunându-se pericolelor, judecăților și arderilor pe rug. Uneori, cei din regat îi ajutau, mai ales atunci când puteau să o facă în mod discret, dar de cele mai multe ori îi lăsau în voia sorții, ca să nu se expună. În fond, era soarta pe care și-o aleseseră singuri. Aceștia au fost primii proscriși.

Dragonul făcu o pauză. Văzând că toți ochii erau ațintiți asupra lui, continuă:

— Dar se zice că până și în rai sunt ploi, iar la un moment dat au apărut două curente de gândire, care au dus la separarea între ceea ce a ajuns să se numească magia neagră și magia albă. Singura diferență dintre ele era că practicanții magiei negre considerau că n-ar trebui să existe

nicio limită pentru a-şi duce la îndeplinire scopurile, iar adepţii magiei albe credeau în principiul că orice e permis, atâta vreme cât nu face rău niciunei fiinţe umane obişnuite. Ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, exact atunci regina a născut două fete şi, după cum bănuiţi, una a devenit adeptă a magiei negre, iar cealaltă ferventă practicantă a magiei albe. După moartea reginei, deoarece chiar şi reginele magiei mor în cele din urmă, pentru a se evita conflictele directe, adepţii magiei albe au fost ajutaţi să îşi construiască un alt portal, în spatele căruia să-şi ascundă noul regat. Colaborarea a continuat în bune condiţii, până când pe tronul regatului magiei negre a ajuns Madalena.

Cu o voce mai gravă, dragonul continuă:

— Madalena a avut două idei, care n-au fost deloc pe placul unora dintre supuşii ei şi cu atât mai puţin al celor din regatul magiei albe. În primul rând s-a căsătorit cu un om obişnuit şi, folosindu-şi puterile, a făcut în aşa fel încât fiica şi nepoata ei să fie lipsite complet de puteri magice, toate transferându-i-se strănepoatei ei, care acum doarme în sala de dincolo.

Dragonul arătă spre iatacul unde se odihnea Elenina. Întoarseră cu toţii ochii spre uşă, dar niciunul nu scoase vreo vorbă. Chiar dacă Matei şi grifonul cunoşteau legendele lumilor magice, tot ascultau cu atenţie, iar Vladimir, pentru care toate erau noi, era cu atât mai atent.

— De parcă toate astea nu ar fi fost îndeajuns, continuă dragonul, regina Madalena a început să scrie „Manualul practic de magie neagră", prin care orice om obişnuit ar

fi putut să învețe – sau, mai bine zis, să reînvețe – magia și știința strămoșilor lui. Ea spera ca astfel să aducă o reconciliere între oamenii obișnuiți și cei ce dețineau puteri magice. Regina din regatul magiei albe, în schimb, era mai interesată de o reconciliere între cele două regate decât de una între vrăjitori și restul lumii și, auzind ce făcuse Madalena, a procedat și ea exact la fel.

— Cum adică, la fel? întrebă nedumerit Matei.

Dragonul făcut semn spre Vladimir cu una din ghearele lui uriașe și spuse:

— A programat și ea să i se nască printre moștenitori un băiat înzestrat cu o mulțime de puteri, gândindu-se că atunci când avea să crească, iar puterile aveau să i se activeze, acesta urma să se căsătorească cu Prințesa regatului magiei negre, aducând pace între cele două regate. Probabil că cei doi aveau să aibă un copil care, cu puțin noroc, avea să fie o fetiță și o viitoare regină a celor două lumi magice reunite. Planul de reîmpăcare cu restul lumii urma să fie pus la păstrare pentru mai târziu, iar până când li se activau puterile magice, tinerii aveau să trăiască în mijlocul oamenilor obișnuiți, pentru a-i cunoaște astfel mai bine.

— E o prostie. Sper că vă dați seama că e o prostie, spuse Vladimir, poate un pic mai vehement decât ar fi vrut. Nu cred nimic din tot ce ai spus, mai ales în ceea ce mă privește pe mine.

Dragonul îl privi blând și spuse aproape în șoaptă:

— Bineînțeles că este adevărat. Și bineînțeles că am să fac în așa fel încât să te convingi foarte repede că așa e și că despre tine e vorba.

Îi privi îndelung și spuse:

— Între timp, am să vă rog să mă lăsați să continui, pentru că nu a mai rămas mult.

Matei îl îndemnă s-o facă, așa că dragonul, schimbându-și puțin poziția, continuă:

— În regatul magiei negre s-a format o conspirație menită s-o înlăture pe regina eretică, împreună cu planurile ei nebunești. Într-o noapte, regina a fost ucisă și înlocuită de un Consiliu de regență, care a făcut să dispară toți oamenii pe care-i considerau fideli Madalenei. În balamucul creat cu această ocazie, „Manualul practic de magie neagră" a fost furat și ascuns, fără să mai știe nimeni nimic de el. Oricum, el nu poate fi distrus, pentru că a fost protejat de pecetea genitorilor, astfel încât nu poate fi deschis decât de cineva din neamul reginei Madalena, din care nu a mai rămas decât fata care doarme alături.

Dragonul se opri și, cum pauza se prelungea din ce în ce mai mult, Vladimir întrebă:

— Doar atât? Te-ai oprit tocmai când devenise mai interesant!

Dragonul îi aruncă o privire ciudată și spuse:

— Da, se pare că tocmai acum devine mai interesant, pentru că în momentul în care s-a aflat de existența Eleninei, căreia o să-i spun de acum încolo Prințesa Neagră, cei din Consiliul de regență au intrat în panică, pentru că au văzut cum toate planurile lor atât de bine puse la punct se duc de râpă. În primul rând, dacă Prințesa Neagră pune mâna pe manuscrisul manualului, ea poate deschide pecetea cu care este închis, ba mai mult, folosindu-se de pu-

terile ei, ar putea chiar să pună în aplicare planul de reconciliere cu oamenii obișnuiți. În acest caz, nu mai este deloc imposibil ca ea să deschidă o școală de magie pentru cei care nu au acum puteri magice. Ceea ce vrăjitoarele din Consiliu n-ar vrea nici în ruptul capului să se întâmple, pentru că atunci puterea lor s-ar transforma în praf și pulbere. Și așa era cam dubios să existe un Consiliu de regență fără niciun moștenitor de sânge regal la orizont.

Dragonul ajunse la capătul poveștii:

— Au hotărât atunci două lucruri, unul mai nebun decât celălalt, dar n-a fost nimeni să le oprească. În primul rând, au pus o recompensă pe capul Prințesei și în al doilea, au hotărât să strămute locuitorii întregului regat într-un ținut nou, pe care l-au pregătit din timp.

— De ce au făcut asta? întrebă grifonul curios.

Dragonul clătină blajin din capul său mare:

— Dacă m-ar fi întrebat băiatul ăsta neștiutor, nu m-aș fi mirat, dar să mă întrebi așa ceva tocmai tu?

Grifonul își închise ochii de vultur și în cele din urmă spuse cu o jumătate de voce:

— Ah, da! E vorba de memoria locurilor.

— Te-ai prins și tu, confirmă dragonul. Presupunând că se va da, în cele din urmă, o luptă finală, Consiliul ar fi dezavantajat dacă ar lupta aici, pe teritoriul vechiului regat, pentru că toate lucrurile sunt impregnate de puterea reginei Madalena și, bineînțeles, de a urmașilor ei. Versurile cu „tot ce mișcă-n țara asta, râul, ramul, mi-e prieten numai mie, iar ție dușman este" nu sunt numai o

simplă metaforă. Poeții mari au uneori sclipiri de geniu, care transcend realitatea.

O tăcere adâncă se lăsă pe coridorul din fața camerei unde dormea Prințesa Neagră.

— Și ce ne rămâne de făcut? întrebă în cele din urmă Matei.

— Două lucruri ar trebui realizate, pentru ca toate să se lămurească apoi de la sine, spuse încet dragonul.

— Și care ar fi ele? întrebă grifonul, cu o voce la fel de joasă și atentă.

— Mai întâi trebuie să aflăm cine a pus recompensa și să-l anihilăm, ca să nu mai existe motive ca cineva să atenteze la viața Prințesei. Apoi va trebui să atacăm ținutul în care s-au ascuns cele trei vrăjitoare din Consiliul de regență. Trebuie să le distrugem în primul rând pe ele, pentru că sunt sigur că mulți dintre supușii lor au plecat de nevoie sau din cauza amenințărilor, așa că-i vor jura credință Prințesei fără nicio problemă, din clipa în care vor putea.

După ce se gândi câteva clipe, Matei spuse:

— Planul e aproape perfect, mai ales că la primul lucru ne gândiserăm și noi. Numai că eu aș propune să inversăm puțin ordinea celor două acțiuni. Hai să scăpăm mai întâi de Consiliul de regență, pentru că am o presimțire că așa vom rezolva și treaba cu recompensa și atentatele.

— Pare o idee bună, zise grifonul, dar când să mai adauge ceva, ușa dormitorului Prințesei se deschise cu forță.

Cu ochii în lacrimi, Elenina ieși ca o furtună în mijlocul lor:

— Să știți că am auzit tot ce ați vorbit și nu vă cred!

Scoase o batistă de mătase dintr-un buzunar al rochiei și începu să își șteargă furioasă ochii.

— Păi, va trebui să ne crezi, spuse blajin dragonul. Evidența este de partea noastră. Încearcă să zbori și ai să te convingi.

— Nu-i vorba de zburat, zise ea, într-un strigăt de revoltă. E vorba de Vladimir! Eu m-am întâlnit cu el cu totul întâmplător. De unde ați scos-o acum că suntem predestinați și că sunt obligată să mă mărit cu el și să fac un copil care să salveze afurisita voastră de lume? Eu n-am nimic de zis aici? Iar decid alții ce se întâmplă cu mine?

Grifonul o privi cu milă, apoi spuse, încercând să nu croncănească foarte strident:

— Afurisita noastră de lume, Prințesă, pentru că e și a ta.

Lacrimile curgeau furios pe obrajii fetei, iar cei din jur nu spuseră nimic secunde lungi, evitând s-o privească și încercând să-i respecte tăcerea și supărarea. Apoi, Elenina își mai șterse încă o dată ochii și nasul, se uită la ceas și hotărî:

— O să vedem ce-i de făcut... Acum, să nu uităm că peste numai trei ore, eu am teză la istorie. Mă duc să mă schimb, iar pe urmă vă rog să mă duceți acasă, pentru că sunt prea obosită să mai fac pe pilotul în noaptea asta.

20. Pregătirea pentru lupta finală

Cu gândul la discuțiile purtate de protectorii ei în fața iatacului, Elenina aproape că nici nu-și dădu seama ce scrise în teza de istorie. Se bucură, totuși, că subiectele erau chiar cele pe care le bănuia ea. Ba mai mult, dădură teza cu blajina doamnă Bolea, pentru că suferința bătrânului profesor Fiscuteanu continua să se prelungească. Toți colegii ei erau bucuroși, sperând că tezele aveau să fie corectate tot de doamna Bolea, care nu numai că era mai îngăduitoare la ore, dar avea și tendința să dea note mai mari.

Un alt motiv de bucurie fu faptul că problematica ei colegă Carla își ceruse transferul. Era neobișnuit să se întâmple așa ceva chiar la jumătatea semestrului, dar nimic nu părea să stea în calea mamei acesteia când își punea în gând ceva.

Elenina stătu ca pe ace la toate orele, cu gândul numai la cele aflate în timpul nopții: oare să fie adevărat că ea și Vladimir erau predestinați? Căsătoria lor să fie cu adevărat aranjată, pentru că așa își doriseră îndepărtata ei străbunică și mama lui Vladimir? Fetei i se părea că era o diferență enormă între predestinare și o simplă întâlnire

din întâmplare, așa cum ea încă era convinsă că se petrecuse. Îi plăcea de Vladimir, dar nu ar fi vrut în ruptul capului ca cineva să-i forțeze mâna, mai ales în privința viitorului.

De vreo două ori i se atrase atenția să se concentreze puțin și la ceea ce se întâmpla în clasă, iar visele să le mai lase și pentru acasă. Scutură din cap, încercând să-și revină, iar pe la ora două, când în sfârșit se auzi clopoțelul, se simți de parcă ar fi ieșit din pușcărie, nu alta. Nicio zi nu i se mai păruse vreodată atât de lungă ca aceea.

Pe drum, prinse câteva momente când nu era nimeni în jur, așa că le propuse paznicilor ei să meargă cu toții în parc, la castelul de lemn, să discute detaliile. Când ajunseră, gardianul și grifonul deveniră vizibili, pentru ca Elenina să poată discuta mai ușor cu ei.

— Poate că ar fi bine să îl chemăm și pe Vladimir, spuse la un moment dat Matei, iar când fata acceptă bucuroasă, schimbă o privire complice cu grifonul.

Celor doi paznici nu le scăpase faptul că, oricât ar fi protestat în regat, fata era mereu încântată să fie în preajma băiatului.

După ce-l sună și-și anunță mama că avea să întârzie în oraș, Elenina se întinse pe dâmbul de iarbă de dincolo de castelul de lemn, unde mai stătuseră și înainte. Se uită la norii pufoși care alergau pe deasupra și-și imagină că toate lucrurile care i se întâmplaseră în ultimele zile nu erau altceva decât vise și năzăriri.

Se gândi că era destul să închidă strâns ochii și când avea să-i deschidă, toate aveau să fie la fel ca înainte de a

deschide cufărul din pod. Chiar strânse ochii şi, după ce stătu aşa câteva minute lungi, în cele din urmă îi deschise şi privi în jur. Primul lucru pe care îl văzu fu capul mândru de vultur al grifonului, care privea semeţ în depărtare.

— Vine, spuse el în cele din urmă, iar Matei şi Elenina trebuiră să-şi încordeze privirile, ca să zărească silueta îndepărtată a tânărului, care apăruse la intrarea în parc şi se îndrepta grăbit spre ei.

— S-a mai întâmplat ceva? întrebă neliniştit, când ajunse lângă ei.

— Nimic, îi răspunse Elenina zâmbind. Numai că mă întrebam pe unde umbli. Dacă tot îmi eşti predestinat, nu crezi că ar trebui să stai mai mult prin preajma mea?

Vladimir făcu ochii mari, deschise de vreo două ori gura fără să poată spune nimic şi în cele din urmă rămase mut, uitându-se lung la ea.

Grifonul scoase un croncănit în surdină. Ar fi putut fi un hohot de râs înăbuşit sau poate o încercare de a zice ceva, dar niciunul dintre ei nu pricepu ce voia să spună, pentru că tăcu repede.

— Nu e foarte corect din partea ta, spuse în cele din urmă Vladimir şi tuturor li se păru că roşeşte puţin. Adică, nu referitor la ştii tu ce... dar, faptul că aş fi Prinţ Alb sau de altă culoare, mi se pare o prostie enormă.

— Putem să lămurim asta foarte repede, se auzi o voce profundă din tufişurile din spatele lor. Nu cred că va dura mai mult de o oră.

Se întoarseră şi-l zăriră pe dragon, care se furişase acolo, dar, pentru că era enorm, nu se făcuse vizibil. Oricum, acum îl vedeau atât Vladimir, cât şi Elenina.

— Chiar am putea s-o facem așa de repede? Pentru că în cel mult o oră va trebui să mă întorc acasă, până nu se îngrijorează mama.

— Păi, să ne grăbim atunci, zise dragonul. Urcați-vă cu toții în spatele meu, țineți-vă bine și în câteva minute vă duc la portalul regatului magiei albe.

Urcară toți pe spinarea încăpătoare a dragonului, mai puțin grifonul, care își fâlfâi orgolios aripile, fără să spună nimic, semn că se putea descurca și fără ajutor.

Din poziția în care se afla, Elenina nu putea vedea prea bine încotro zburau, dar i se părea că o luaseră tot spre Bran. Într-adevăr, după numai câteva minute, dragonul ateriză tot într-o poiană din apropierea localității, dar oricât priviră în jur, nu reușiră să zărească nimic care să semene a portal.

— Ei, întrebă Elenina, dacă tot suntem ființe magice cu toții, nu se presupune că am putea zări un portal, dacă ar exista așa ceva pe aici?

— Așa ar trebui să fie, răspunse dragonul, numai că maeștrii magiei albe sunt cu adevărat maeștri, mai ales în arta disimulării.

Privi cu capul plecat într-o parte către Vladimir și spuse:

— Tinere, pentru a-ți descoperi identitatea adevărată, am să te rog să îmi dai o șuviță din părul tău princiar.

Vladimir își duse mâna la păr și întrebă neajutorat:

— Cum?

— Ei, vezi, m-am pregătit din timp. Dacă ți s-a năzărit cumva că va trebui să îți smulgem părul, te înșeli. Caută după urechea mea stângă și ai să găsești un mic săculeț

de mătase în care se află, printre altele, și o forfecuță. Așa că, ia-o, taie-ți o șuviță și fă-o bucățele cât mai mici în palma Prințesei.

După ce Vladimir se achită de sarcina primită, fu rugat să transfere firișoarele mărunte de păr înapoi în mâna lui.

— Acum ține-ți palma în fața gurii mele și nu te înspăimânta când am să suflu, pentru că mi-am oprit flăcările. Deși, dacă ești prinț, focul meu n-ar trebui să te afecteze.

Vladimir nu îl cunoștea încă destul de bine încât să își dea seama când glumește și când vorbește serios, așa că se îngrijoră puțin, dar își întinse palma în fața botului dragonului.

— Nu închideți ochii, făcu acesta. Priviți ce se întâmplă.

Din gura dragonului nu ieșiră flăcări, dar ceva căldură tot trebuie că se revărsă prin nările lui, pentru că Vladimir abia își putu ține mâna în vârtejul de aer fierbinte.

Când termină de suflat, dragonul făcu pe supăratul și spuse:

— Vreți să nu vă mai uitați la mine? Știu că sunt frumos, dar uitați-vă mai bine acolo!

Întinse una din labele din față, arătând către ceva aflat înaintea lui și văzură cu toții, ca prin ceață, umbra rotundă a unui portal. Era puțin diferit față de cel de la intrarea în regatul magiei negre, dar avea și el un iris care le bloca intrarea. Firișoarele de păr deveniseră parcă luminiscente și le arătau clar limitele portalului.

— Probabil că la fel s-ar fi comportat dacă ai fi folosit părul oricăruia dintre noi, spuse neîncrezător Vladimir.

Dragonul scoase un muget de exasperare:

— Bine, Toma necredinciosul. Poate că ar fi reacționat la fel la orice tip de păr, dar de asta ce mai zici?

Se apropie și-și așeză laba uriașă în mijlocul portalului. Câteva clipe, nu se întâmplă nimic. Făcu câțiva pași înapoi și spuse:

— Haideți, toți pe rând, vă rog, dar băiatul să rămână la urmă.

Prima merse Elenina, care ținu ceva mai mult mâna în centrul irisului, apoi îi lăsă locul lui Matei. Nici la el nu se întâmplă nimic, așa că îl lăsă pe grifon să apese cu putere pe lamelele metalice.

— Hei, fără forță, îi spuse dragonul, văzându-l că se opintea. O fi forța bună uneori, dar nu și în cazul unui portal.

După ce grifonul se retrase, dragonul îi făcu semn lui Vladimir:

— Să te vedem acum, tinere prinț, și să aflăm dacă am sau nu dreptate. Atinge scurt irisul portalului în centru, iar voi, ceilalți, fiți pregătiți pentru orice.

— Stai așa, spuse Matei, punându-se în fața Eleninei. Cum adică, pentru orice? Ce s-ar putea întâmpla?

— Păi, de la urale că le-a sosit prințul, până la urlete de furie că i-am descoperit. Orice reacție.

Îi făcu semn lui Vladimir, care se apropie cu pași mărunți de portal. Întinse mâna, ezitând, spre lamelele de metal ale irisului și le atinse ușor. Nu se întâmplă nimic, iar după câteva clipe se întoarse spre ceilalți, vădit ușurat.

Dar zâmbetul îi îngheță pe buze când auzi fâșâitul lamelelor alunecând una peste alta și deschizând portalul

în spatele lui. Se întoarse și, la fel ca toți ceilalți, văzu câțiva soldați stând vigilenți în spatele irisului, acum larg deschis. Erau înarmați aidoma lui Matei, atât că arcurile păreau mai scurte, dar săbiile erau identice, după cum văzură când și le scoaseră într-o clipă, gata să apere intrarea cu prețul vieții lor. Cel ce părea a fi comandantul îl privi consternat pe Vladimir, apoi, după o clipă, puse un genunchi în pământ și își plecă fruntea. Gestul lui fu imediat imitat de ceilalți soldați.

În cele din urmă, se ridicară și comandantul spuse șovăitor:

— Înălțimea ta, ni s-a spus că vei sosi. Dar ne așteptam să ajungi abia mâine.

Arătă cu mâna spre însoțitorii din spatele lui și adăugă:

— Și ne așteptam să vii singur.

Vladimir rămase un timp cu gura căscată, uitându-se când la soldați, când înapoi către însoțitorii lui. Poziția asta nu-l avantaja deloc, așa că Elenina făcu un pas pe lângă el și le spuse soldaților:

— Atunci, poate ar fi bine să anunțați la palat că au venit prințul și însoțitorii lui.

Cum comandantul șovăia, Elenina îl întrebă:

— Doar ne recunoști, nu-i așa?

Oșteanul se uită la ea, apoi făcu o plecăciune scurtă:

— Te cunoaștem, Prințesă, și îi cunoaștem și pe însoțitorii tăi, dar protocolul spune că...

Asemeni unei prințese, Elenina îi tăie scurt vorba:

— Protocolul e foarte bun în vremuri de liniște și pace. Dar în ultimele trei zile au avut loc trei atentate la viața

mea. De unde știm că nu urmează la rând prințul? Poate ar fi bine să vă grăbiți, cât îl mai aveți în viață!

Vorbele ei îl electrizară pe comandant, care-i strigă un ordin unui soldat. Acesta încălecă un cal și se îndepărtă în galop. Niciunul dintre cei prezenți nu se miră când, după numai câteva zeci de metri, calul își desfășură o pereche de aripi albe și se înălță în zbor.

După ce le dădu, grăbit, alte ordine soldaților din gardă, comandantul le făcu semn tuturor să intre, apoi închise portalul în urma lor.

— Am să vă conduc personal la palat, spuse el și le arătă drumul.

Spre deosebire de regatul magiei negre, cel al magiei albe părea mai mic, iar după numai câteva cotituri ale drumului, zăriră la orizont capitala, care și ea părea minusculă pe lângă cea în care domnea Elenina.

Când fata îi șopti lui Matei observația asta, el îi răspunse tot în șoaptă:

— Așa cum spunea și străbunica ta, mult mai multe vrăjitoare au fost atrase de magia neagră decât de cea albă. Regatul lor abia e un pic mai mare decât un sat obișnuit.

Totuși, Eleninei i se părea că aici era mai multă ordine decât în regatul ei, iar când remarcă asta, Matei îi reaminti că regatul ei tocmai trecuse printr-un război din care încă nu-și revenise. Pe de altă parte, Regina Albă, Eleonora, era ceva mai severă cu supușii ei decât fusese Madalena.

Nu mai putură să-și continue discuția, pentru că ajunseră în fața palatului regal, unde regina, îmbrăcată așa

cum Elenina își imagina că trebuie să fie îmbrăcată o regină, îi aștepta în capul scărilor.

Se opriră acolo și priviră în sus spre ea. Eleninei i se părea că seamănă izbitor cu străbunica ei, așa cum și-o reamintea din portret.

— Iată-vă! spuse ea cu răceală, uitându-se mai mult spre fată, cu o privire scrutătoare. Am tot auzit de Prințesa Neagră și de prietenii ei, dar nu mă așteptam să vă întâlnesc atât de curând.

Elenina nu știa nimic despre obiceiurile de la curte, dar nici nu îi păsa prea mult de ele, așa că urcă încrezătoare câțiva pași, până aproape de regină. Câțiva soldați din gardă se apropiară prevăzători, dar cum nimeni nu făcu vreun gest amenințător, fata mai urcă o treaptă.

— Poate că nici noi nu ne-am fi grăbit să venim, spuse, dar de trei zile încoace parcă tot universul conspiră să mă elimine, așa că ne-am înfățișat să vă solicităm câteva informații. În măsura în care le aveți, adăugă ea.

Cum regina nu spuse nimic, Elenina continuă:

— Pe capul meu s-a pus o recompensă. Cine mă ucide, primește un kit magic și un rang nobiliar.

Regina își mușcă buzele, dar iar nu spuse nimic. O privea doar, uimită, pe Elenina.

— Și dacă un kit magic se mai poate găsi pe ici, pe colo, din câte am înțeles, un rang nobiliar nu poate oferi decât cineva de spiță nobilă. Or, din câte am aflat, mai există extrem de puțini care ar putea face asta.

Ochii reginei scânteiau de furie.

— Copilă, dacă insinuezi cumva că...

— Ba s-avem pardon, o întrerupse Elenina, încercând să o imite pe Carla când se certa cu ea. Poate ai vrut să spui... Prințesă, nu copilă.

Se uită în jur și văzu în depărtare un turn de pază în care nu părea să fie nimeni, așa că făcu cu toate degetele un semn spre el. Cu același zumzet de viespe uriașă, turnul dispăru, iar toți cei din jurul ei făcură ochii mari.

— Prințesă, așadar, spuse Elenina și-și flutură mâna prin fața Reginei Albe.

Regina oftă ușor și mai privi o dată spre locul unde fusese turnul, apoi spuse împăciuitor:

— Prințesă, planurile noastre nu sunt chiar atât de distructive. Pur și simplu, am sperat într-o uniune maritală între cele două regate, prin căsătoria Prințului Alb, care e aici de față, cu Prințesa Neagră. După cum vezi, n-avem cum să vrem dispariția ta...

În vocea ei se simțea ceva ciudat, așa că Elenina o privi cu atenție, apoi replică, zâmbind ușor:

— În mod sigur nu vreți dispariția mea, dar îmblânzirea n-ar strica. Sau ce cuvânt a folosit sfetnicul de taină? „Dresare" parcă a zis, nu?

Regina roși, apoi oftă ușor și spuse:

— Au fost doar niște vorbe aruncate, cu care eu n-am fost de acord.

Elenina zâmbi ușor și se prefăcu că ascultă cu atenție un sunet venit dinspre zidurile palatului.

— E un sfetnic foarte bun, continuă ea. El a sugerat să nu fim primiți în sala tronului, pentru că cei care au cel puțin un anumit nivel de putere pot citi umbra cuvintelor

rostite într-o încăpere. Are dreptate, numai că eu nu trebuie să intru acolo ca să știu ce s-a vorbit, așa că... vorbește!

Regina își frânse mâinile, ca și cum n-ar fi suportat să fie învinsă în fața supușilor ei, dar pe urmă îi făcu semn unui bărbat din spate. Acesta aduse un sipet din care scoase un felinar și un portret, pe care i le înmână prințesei.

— Tot ce pot să-ți spun e că cei din Consiliul de regență au pus recompensa. Și da, vrăjitoarele acelea îi pot da celui ce te va ucide un rang nobiliar, pentru că din trupul mort al reginei Madalena au reușit să preleveze câteva ovule. Și s-au folosit de unul din ele ca să obțină un făt viabil de la o mamă surogat.

Îi întinse portretul și îi spuse:

— Una dintre iscoadele noastre a reușit să obțină un portret al... Prințului rezultat din această blasfemie. Are șase ani, o constituție labilă, iar dacă totul merge după voia lor, în curând va deveni prinț. Va fi Prințul Negru și va putea oferi câte ranguri nobiliare va dori, inclusiv pentru cele trei din Consiliul din regență.

Elenina se uită spre portret și se încruntă:

— Ăsta pare mai degrabă un broscoi decât un băiat.

— Da, confirmă regina, n-are o înfățișare prea agreabilă, dar când se va maturiza, va fi un Prinț Negru în toată regula. Iscoada mi-a spus că deocamdată chiar și supușii îi spun Broscoi, când sunt siguri că nu-i aude nimeni.

Elenina mai privi o dată portretul și întrebă:

— Și când o să se întâmple asta? Are ceva puteri magice de pe acum?

Regina clătină din cap și zâmbi ușor:

— Deocamdată, tot ce poate să facă e să-i deoache pe cei din preajma lui. Iscoadei noastre i-a fost rău trei zile după ce a dat ochii cu el, dar cele trei vrăjitoare fac tot posibilul să-i urgenteze maturizarea.

Privi în jur, ca și cum s-ar fi ferit să nu o audă cineva, apoi se aplecă spre Elenina și spuse încet:

— Sper că știi că va trebui să elimini broscoiul înainte ca el să capete chiar și cele mai mici puteri magice.

Elenina înghiți în sec, dar încercă să se arate tare, așa că zise:

— N-o să te întreb cum să-l fac să dispară, dar cum pot să ajung la el, te întreb!

Regina îi întinse felinarul și îi spuse:

— Cele trei vrăjitoare din Consiliu au reușit să creeze ceva ce nimeni până la ele n-a mai reușit: un portal mobil. Tot ce știm este că, în general, unul din locurile în care se află deseori mai multe zile la rând este undeva pe Tâmpa. Dacă îl cauți noaptea cu felinarul ăsta, ți se va arăta. Să-ți iei prietenii cu tine. Și să folosești forța, dacă este nevoie, numai scapă lumea de el.

Elenina se încruntă și privi întrebătoare spre Regină, pentru că i se părea prea hotărâtă să-i impună distrugerea broscoiului.

— De ce ești așa de pornită împotriva lui? întrebă ea.

Regina o privi în ochi și îi răspunse:

— Pentru că dacă văd că nu reușesc să te elimine, cele din Consiliul de regență vor încerca să îl elimine pe Vladimir, strănepotul meu. Iar el este mult mai vulnerabil,

pentru că își va putea activa puterile abia când va împlini 20 de ani.

Se uită câteva clipe spre tânăr, apoi adăugă:

— Și, ca să fiu sinceră, va dura câteva zile bune până când va ajunge la deplinătatea lor, și chiar și-așa nu va fi niciodată la nivelul tău.

— De ce? întrebă Elenina curioasă.

Regina ridică resemnată din umeri:

— Pentru că Madalena era mult mai pricepută la vrăji decât oricare dintre noi.

Elenina scutură din cap:

— De fapt, am vrut să întreb de ce vor încerca să îl elimine pe Vladimir dacă dau greș cu mine?

— E simplu, răspunse regina. Dacă Vladimir dispare, singurul prinț care rămâne în viață este Broscoiul și cu el va trebui să te măriți. Cei de neam nobil nu se pot căsători decât între ei.

— Ha! exclamă Elenina și privi chiorâș spre portret. Puteți deja să-i pregătiți sicriul brotacului ăsta.

21. Manualul practic de magie neagră

După câteva ore pierdute pe Tâmpa în căutarea portalului ascuns, cu Elenina folosind felinarul primit de la regină, se lăsară păgubași, pentru că viața își cerea drepturile.

Deși prietenii ei erau mereu în alertă, nu mai avu loc niciun alt atentat la viața ei sau a lui Vladimir.

— Poate s-au plictisit sau poate au renunțat, trase concluzia grifonul, dar dragonul clătină neîncrezător din capul lui mare.

— Nu cred, răspunse el. Mai degrabă și-au dat seama că îi căutăm și au lăsat-o mai moale.

Discuția avea loc în pădurice de deasupra castelului de lemn unde puteau deveni vizibili fără nicio problemă, fiindcă, în ciuda vremii călduroase, nu prea se încumeta nimeni să urce până acolo după lăsarea întunericului. Vladimir era și el cu ei, fiindcă ajunseseră la concluzia că decât să se împartă și să aibă grijă de fiecare în parte, era mai bine să stea cu toții cât mai mult împreună.

Până și părinții Eleninei păreau să se fi împăcat cu prezența aproape zilnică a tânărului, iar mama ei renunțase după o vreme să-i mai controleze când rămâneau mai mult timp în cameră.

Începură să testeze în pădurice puterile tânărului, care se dovediră dezamăgitor de slabe, în comparație cu ale Eleninei.

— Nu trebuie să fii supărat pentru asta, îi spuse Matei, când îi văzu dezamăgirea. Vrăjitoarele au fost dintotdeauna mai dotate. Nu mă întreba de ce. E o chestie genetică, probabil, sau există alte motive pe care nu le putem noi desluși.

Dar dacă altele nu prea îi reușeau, la vrăjile de zburat se dovedi priceput încă din prima zi în care le încercă. Chiar dacă nu putea încă să o ducă pe Elenina în spate, așa cum îi promisese, se descurca perfect și începură să se distreze zburând în formație amândoi și făcând diferite figuri acrobatice. Totul merse de minune până când Elenina veni cu ideea să se sărute în zbor, lucru care provocă atât exasperarea lui Matei, cât și pe cea a grifonului.

— Tu nu zici nimic? îl întrebă Matei pe dragon, care asista impasibil la acrobațiile aeriene.

— Eu sunt ceva mai înțelept, mai înțelegător, zise dragonul, mai ales că sper ca joaca asta să nu dureze mult.

Toate durară de fapt până când Matei le aduse un exemplar din ziarul local, în care un cititor întreba redacția dacă știe ceva despre zborurile pe care o echipă de acrobați le realizau după-amiezele și serile în pădurice din spatele drumului spre poiană.

— Gata cu zborurile de agrement! hotărî Matei, după ce citiră ziarul.

Tocmai pe când se întrebau unde să se mute pentru a evita să fie văzuți, lângă ei se materializă un cal înaripat,

care avea în spate un oștean. Acesta coborî din șa și se apropie cu repeziciune de ei.

Matei se interpuse rapid între el și Elenina, dar oșteanul nu părea să aibă intenții ostile, așa că se relaxară cu toții. Ajuns în fața lor, acesta se lăsă într-un genunchi, plecă fruntea, se ridică și îi înmână Eleninei un sul de pergament.

— De la Regina Albă, înălțimea ta. Vești urgente.

După ce primi din priviri aprobarea lui Matei, Elenina rupse sigiliul și desfăcu pergamentul. Îl citi, apoi i-l întinse lui Matei, să-l citească și el și le spuse celorlalți:

— Regina Albă ne așteaptă pe Dealul Câinelui, astăzi până la prânz. Spune că e ceva important legat de Consiliul de regență, dar n-a zis niciun cuvânt în plus.

Cum cei din jur nu spuneau nimic, privind-o tăcuți, Elenina întrebă:

— Știe cineva unde-i Dealul ăsta al Câinelui? Putem ajunge acolo până la prânz?

— La ambele întrebări răspunsul e afirmativ, Prințesă, zise Matei. Dar dacă, totuşi, este vorba de-o capcană?

— În niciun caz, replică apăsat oşteanul. Regina mi-a zis în mod special să vă asigur de asta și tot în mod special a spus că se va întâmpla ceva legat de Consiliul de regență, la care trebuie neapărat să participați.

— Ce facem, Prințesă? întrebă Matei, privind-o.

— Păi ce să facem? Mergem! răspunse ea, încercând să pară hotărâtă.

Chiar dacă acum se descurcau amândoi destul de bine cu zborul, Elenina și Vladimir preferară să se urce pe

spatele lat al dragonului, ca să ajungă mai repede, astfel încât, nu peste mult timp, ajunseră la Dealul Câinelui.

Pe culme îi aştepta regina Eleonora, însoţită de câţiva curteni. După ce schimbară politeţurile de rigoare, regina le arătă un alt deal, aflat la aproape o jumătate de kilometru în faţa lor.

— Ar trebui să vedem ceva deosebit? întrebă uşor maliţioasă Elenina.

— Încă nu, răspunse regina, prefăcându-se că nu observă tonul vocii ei.

Arătă spre unul din oamenii care o însoţeau şi adăugă:

— Iscoada noastră ne-a spus că cele trei vrăjitoare care alcătuiesc Consiliul vor încerca, astăzi la prânz, pe Dealul lui Benga, o vrajă foarte puternică şi periculoasă.

Priviră cu toţii dealul din faţă, dar acolo nu se zărea nimic, în afară de câteva frunze învârtejite de vânt.

— Ar fi indicat să ne ascundem, spuse regina Eleonora. Le remarcă nedumerirea şi simţi nevoia să îi lămurească. E posibil să apară înainte de ora prânzului, pentru a evita să fie descoperite. Şi-ar fi de preferat să nu ne vadă aici.

Elenina se uită la ea, puţin convinsă.

— Din câte mi-a spus iscoada, continuă regina, se pare că vor folosi Vraja Vremii.

Văzând că toţi o priveau încă nedumeriţi, explică în continuare:

— Aceasta e o vrajă care poate accelera trecerea timpului. Au simţit că sunteţi pe urmele lor şi vor să-l maturizeze prematur pe Broscoi, ca să vă poată face faţă.

Elenina se încruntă, privind ţintă dealul din faţă:

— Şi de ce ai spus că e o vrajă periculoasă?

— Pentru că aşa e! exclamă regina. Dacă fac o singură greşeală, se trezesc cu toţii osândiţi să-şi petreacă restul zilelor în Ţinutul de Nicăieri. I se mai spune şi Ţinutul fără timp.

Elenina ar fi vrut să întrebe ce era acel Ţinut de Nicăieri, dar chiar atunci observă mişcare pe dealul din faţă. Câteva femei însoţite de nişte bărbaţi apărură ca din neant pe vârful dealului, ieşind dintr-un cerc pe care Elenina îl bănuia a fi portalul mobil de care le vorbise regina. Un copil, ceva mai scund de statură, despre care Elenina presupuse că era Broscoiul, păşea însoţit de câţiva străjeri. Se strânseră repede într-un grup, iar când regina îi întinse Eleninei un binoclu puternic, fata văzu că pe o măsuţă aşezaseră o carte, din care cele trei femei începură să citească. Citi prima, se învârti puţin în jurul mesei şi apoi lăsă locul următoarei vrăjitoare. După care următoarea. Incantaţia părea bizară, dar Elenina nu văzuse nimic asemănător până atunci şi privea totul cu încordare.

Regina îi luă încet binoclul dintre degete şi i-l întinse lui Matei.

— Se vorbeşte că ai fi cel mai bun arcaş din cele două regate. Aşa este? îl întrebă ea.

Matei se uită prin binoclu. Şi întrebă, la rândul lui:

— Probabil că nu se vorbeşte degeaba, măria ta. Pe care vrei să o ucid prima?

Regina clătină din cap, zâmbind.

— Pentru numai atâta lucru nu te deranjam pe tine. Îmi era de-ajuns unul din oştenii mei.

Arătă spre cercul rotitor al celor trei vrăjitoare şi adăugă:

— Aş vrea, de fapt, ca în timp ce ele fac schimb de locuri, tu să loveşti unul dintre picioarele mesei, în aşa fel încât să se răstoarne, iar cartea să cadă pe jos.

Matei o privi mirat şi regina explică:

— Dacă ceremonia este întreruptă, forţele invocate se vor întoarce împotriva lor, astfel încât toţi cei de-acolo vor fi pe veci mutaţi în Ţinutul de Nicăieri.

Matei înţelese. Fără o vorbă, făcu câţiva paşi în faţă, îşi înmuie un deget în gură şi cercetă vântul. Ieşi de după tufişurile în spatele cărora se ascundeau, alese cu grijă o săgeată, apoi o potrivi cu atenţie şi întinse coarda arcului cu putere.

— Nu cred că va reuşi, spuse încordat Vladimir. Cândva am făcut şi eu tir sportiv şi ştiu câte ceva despre arcuri.

— Înseamnă că nu ştii destule, îl mustră regina. Matei este, într-adevăr, cel mai bun arcaş care există.

Vladimir se retrase mai în spate, să se ferească de privirea rece a Reginei şi îi şopti la ureche Eleninei:

— Un arc bun poate lansa săgeata cu cel mult 80 de metri pe secundă, iar până la dealul de acolo sunt cel puţin patru sute de metri. Îţi dai seama? Săgeata o să facă pe drum cinci secunde, iar în timpul ăsta se pot întâmpla multe...

Nu apucă să mai spună ceva, că Matei eliberă săgeata şi, într-adevăr, tuturor li se păru că aceasta făcu o eternitate pe drum, dar când ajunse, lovi fără greş piciorul mesei. Una dintre vrăjitoare se repezi spre cartea care cădea şi, preţ de o clipă, păru că reuşeşte să o prindă şi să împie-

dice dezastrul, dar apoi tomul îi alunecă printre degete și căzu pe pământul umed. Femeia se aruncă după el, disperată, dar deja dinspre norii plumburii răzbătea cu putere o lumină viorie.

Se auziră țipete. În numai câteva clipe, lumina se repezi spre cei de pe deal și îi învălui într-o rază orbitoare. Companionii Eleninei își acoperiră ochii. Ea îi închise și îi strânse cât putu de tare. Când simțiră că totul s-a liniștit și priviră din nou, Dealul lui Benga era pustiu. Singură și stingheră, măsuța răsturnată le mai amintea de ciudata ceremonie, dezastruos încheiată.

— Și-am scăpat de cele trei scorpii din Consiliu! exclamă satisfăcută regina. De-acum, sunt pe vecie mutate în Ținutul de Nicăieri, împreună cu broscoiul lor afurisit cu tot. Ne putem întoarce la viețile și treburile noastre!

Zâmbi satisfăcută spre Elenina și spre Vladimir:

— Voi puteți să mai rămâneți un timp aici, printre oameni. Nu mai e niciun pericol, de-acum, pentru niciunul dintre voi, fiindcă în curând se va duce vestea despre dispariția rușinoasă a celor care au pus recompensă pe capul tău, prințesă.

Își luară rămas bun și regina Eleonora dispăru, împreună cu oștenii ei. Elenina și Matei se întoarseră acasă, însoțiți de prietenii lor. Dragonul, prea mare ca să încapă în casă, plecă să-și petreacă noaptea în munți, dar grifonul și gardianul rămaseră în preajma Prințesei Negre.

Părinții Eleninei se obișnuiseră într-atât de mult cu prezența lui Vladimir, încât li se părea aproape firesc să fie acolo, cu ei. Din când în când, mama fetei se simțea

obligată să le mai aducă prăjituri și să-i întrebe dacă, pe lângă atâtea plimbări, mai aveau timp și de învățat, dar atâta tot.

De data asta, însă, spre uimirea tuturor, tatăl Eleninei fu cel care bătu la ușă. Cu un zâmbet vinovat, îi întinse fiicei sale un colet:

— Pentru nimic în lume nu v-aș fi deranjat, dar cât ați fost plecați, a sosit un curier care ți-a adus asta. Pe pachet scrie „Eleninei, personal!", așa că am semnat eu pentru el și l-am ținut ascuns, pentru că maică-ta voia cu orice preț să îl deschidă.

Ieși cu același zâmbet vinovat pe buze, iar Elenina căută un cuter. Coletul părea extrem de bine ambalat, în cartoane înfășurate în interminabile fâșii de scoci. Când reuși, într-un final, să îndepărteze toate hârtiile, fata rămase în mână cu un caiet gros. Pentru că pe partea de deasupra nu scria nimic, îl întoarse repede și recunoscu același scris colțuros care umplea și paginile caietului din cufărul din pod.

— Manualul practic de magie, șopti încet Matei.

Arătă spre un sigiliu translucid, lipit pe partea unde caietul trebuia să se deschidă.

— Sigiliul genitorilor e intact. Dacă altcineva ar încerca să-l deschidă, caietul ar lua foc și s-ar distruge.

— Poate că ar fi mai bine să o facem chiar noi, gândi Elenina cu voce tare. Nu mă simt capabilă să conduc o școală. Și nici să aduc pace între oameni și vrăjitoare.

Rămaseră tăcuți, uitându-se la caietul din mâna fetei de parcă s-ar fi așteptat ca din moment în moment să zboare sau să explodeze.

— Eu zic să nu luăm o hotărâre chiar în clipa asta, spuse Vladimir. Să ascundem caietul undeva și să mai așteptăm o vreme.

— Am mai aștepta și ne-am mai gândi, răspunse obosită Elenina, dar unde am putea să-l ascundem atât de bine încât să fim siguri că nu ajunge pe mâinile altora?

Grifonul tuși ușor, ca să le atragă atenția, apoi vorbi și el:

— Dacă vă aduceți aminte de legenda care mă însoțește, atunci nu trebuie să mai căutați un răspuns. Dacă am fost în stare să păzesc mii de ani aurul hiperboreenilor, atunci în mod sigur voi fi în stare să păzesc un biet caiet.

Fără o vorbă, Elenina îi întinse manualul de magie neagră. Și după ce grifonul îl prinse în cioc, exclamă ușurată:

— Foarte înțeleaptă hotărâre, mai ales că acum trebuie să vă trimit la culcare pe toți. Prințesă sau nu, mâine am teză la matematică și acolo chiar nu știu nimic!

Căscă și se întinse, adăugând:

— Colegul meu de bancă are niște versuri tâmpite despre o zi ca cea de mâine:

„Sunt elev în clasa-a zecea
Și sunt sigur c-am să mor,
Mor ucis de-o integrală
Și de-o sticlă de lichior!"

Așa că, dragii mei, mergeți liniștiți să vă culcați și voi, iar dacă mâine mor, măcar știți ce m-a ucis...

CUPRINS

1. Cufărul misterios 5
2. Lucrurile se complică 19
3. O baie ciudată 25
4. Carla – colega ideală 30
5. Câteva explicații 37
6. Experimente în drum spre școală 47
7. Noi probleme 58
8. O străbunică dificilă 64
9. Convertirea unui grifon 68
10. Un Uroborus mortal 76
11. Un pedagog de școală veche 90
12. În drum spre Cireșica 98
13. În capcană 112
14. La vânătoare de dragoni 122
15. Cum se pornește un război 128
16. O duminică aproape obișnuită 141
17. Un regat nou-nouț 155
18. Arma secretă 159
19. Scurtă istorie a magiei 165
20. Pregătirea pentru lupta finală 174
21. Manualul practic de magie neagră 187

"Elenina respira sacadat, întrebându-se în gând ce avea să urmeze. Făcându-și curaj, se întoarse și se uită. În spatele ei se afla cel mai masiv bărbat pe care-l văzuse vreodată. Și nu o uimea atât enormitatea lui, cât faptul că stătea cu un genunchi îndoit și cu capul plecat. Își sprijinise arcul uriaș de pământ și, chiar dacă era cât un munte, Elenina nu putea zări mai mult din el decât părul bogat ce i se revărsa peste umeri, de sub gluga care-i ascundea fața.

— Îmi cer iertare, Prințesă, că ai fost nevoită să vezi așa ceva, dar s-au mișcat prea repede!"

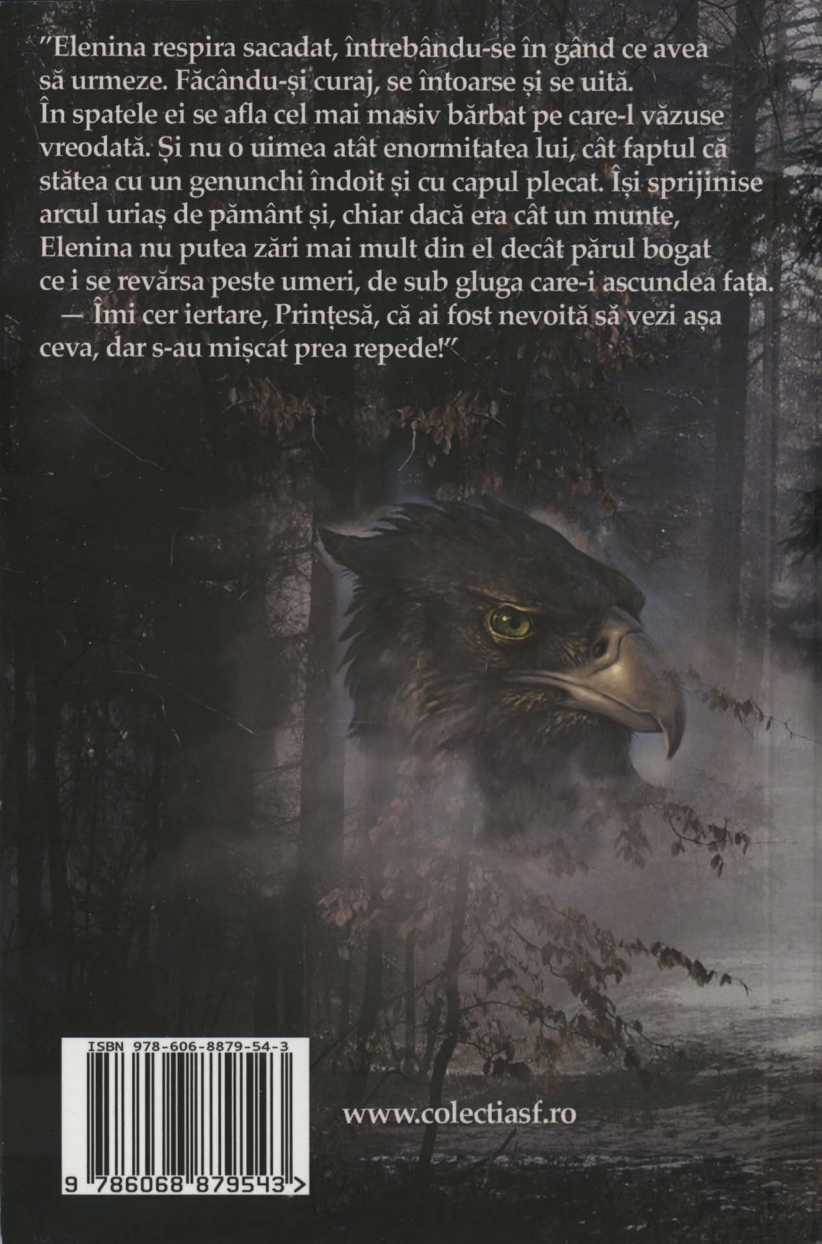

ISBN 978-606-8879-54-3

www.colectiasf.ro